

கலைமுகம்

கலை இலக்கிய சமூக இயல்

இதழ் 74

ஷெஹான் கருணாதிலக

புக்கர் பரிசை வென்ற இலங்கை எழுத்தாளர்

வி.எஸ். நைபால்

வி. நரவரகரின் தீர்க்கதரிசனம்

பீட்டர் ப்ரூக்

மனித மனங்களை அரங்கம் புதுமைப்படுத்தும்

நோம் சொம்ஸ்கி

உலக மயமாக்கலும் மாற்றுக் கல்வியும்

நா. நவராஜ் | கனக. ரமேஷ் | தி. செல்வமனோகரன் | சா. சிவயோகன் | வசிகரன் | சித்தி றபீக்கா பாயில்
ஞா. கோபி | தாட்சாயணி | அஸ்மா பேகம் | டானியல் செளந்திரன் | ந. சத்தியபாலன்
ஜிஃப்ரி ஹாசன் | அரங்கா விஜயராஜ் | இளவாலை விஜயேந்திரன் | அ. அஜந்தன்
கை. சரவணன் | எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் | எம். ரிஷான் ஷெரிப் | லவ்ஃகன்

LINGAN WELDING WORKS

(Steel & Wood Furniturs Manufacturers)
All Varities of Iron Works Undertaken

லிங்கன் வெல்டிங் வேர்க்ஸ்

(உருக்கு மற்றும் மரத் தளபாட உற்பத்தியாளர்)
சகலவித இரும்பு வேலைகளும் செய்து தரப்படும்

145/1, Bankshall Street, Jaffna

T.P. No. 021 222 2846, 077 226 9950, 077 905 0186

LPH Print & Pack

Your Satisfaction is our Creation

📍 No. 159, Madampitiya Road, Colombo 15, Sri Lanka.

☎ +94 (0) 766 21 2227, (0) 722 159360 📠 +94 (0) 772 44 4367

✉ lphteam@gmail.com

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கலைமுகம்

கலை, இலக்கிய, சமூக இதழ்

ISSN 1391-0191

இதழ் 74

உள்ளே

கட்டுரைகள்

நா. நவராஜ்	03
தி. செல்வமனோகரன்	08
ஞா கோபி	24
இளவாலை விஜயேந்திரன்	43
அ. அஜந்தன்	44
லவீக்கன்	54

ஷக்திக சத்குமார
தமிழில்: எம். ரிஷான் ஷெரீப் 53

சிறுகதைகள்

சா. சிவயோகன்	10
அஸ்மா பேகம்	28
அரங்கா விஜயராஜ்	38

கவிதைகள்

கனக. ரமேஷ்	07
வசிகரன்	22
சித்தி றபீக்கா பாயிஸ்	23
தாட்சாயணி	27
டானியல் செளந்திரன்	32
கை. சரவணன்	47

மொழிபெயர்ப்பு நேர்காணல்

நோம் சொம்ஸ்கி 34
தமிழில் : ஜிஃப்ரி ஹாசன்

பத்தி

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் 48

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்

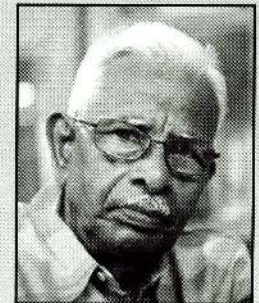
ஸில்வியா பிளாத்	33
தமிழில்: ந. சத்தியபாலன்	

மற்றும்

தலையங்கம்	02
அஞ்சலிகள்	37
பதிவுகள்	

மூத்த எழுத்தாளர்
அமரர் **கே. எஸ். சிவசுப்ரமாரன்**
மலர்வு: 01.10.1936
உதீர்வு: 15.09.2022

மூத்த எழுத்தாளர்
அமரர் **கெளரிவத்த ஜோசப்**
மலர்வு: 16.02.1934
உதீர்வு: 21.10.2022

‘கலைமுகம்’
வரவில் உளம் மகிழ்ந்து நின்ற
இலக்கிய ஆளுமைகளுக்கு
அஞ்சலிகள்

காலாண்டுச் சஞ்சிகை

கலைமுகம்

கலை, இலக்கிய, சமூக இதழ்

கலை 33 முகம் 01
ஒக்ரோபர் - டிசெம்பர் 2022

ஸ்தாபக ஆசிரியர்
அமரர் நீ. மரிய சேவியர் அடிகள்

பொறுப்பாசிரியர்
கி. செல்மர் எமில்

முகப்போவியம்
ஓவியர் முருகேஷ் தியாகராஜன்
இந்தியா

இதழ் வடிவமைப்பு
கி. செல்மர் எமில்

அட்டைப்பட கணினி வடிவமைப்பு,
கணினி அச்சக்கோர்ப்பு, பக்க அமைப்பு,
அச்சுப்பதிப்பு
ஜே. எஸ். கிராபிக்ஸ்
54, இராஜேந்திரா வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு
திருமறைக் கலாமன்றம்
238, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.
தொலைபேசி : 021-222 2393

ஆக்கங்கள் மற்றும் கருத்துக்களை
பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு
அனுப்பவும்.

judesondivera@gmail.com

வணக்கம்!

இது கலைமுகத்தின் 74 ஆவது இதழ். இவ்வாண்டின் ஆரம்பத்தில் வெளிவந்திருக்க வேண்டிய இவ்விதழ் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியிலேயே வெளிவருகின்றது. இடையில் மூன்று காலாண்டுகள் கடந்து விட்டன. கலைமுகத்தின் வரவில் ஏற்பட்டுள்ள தாமதத்திற்கான காரணங்கள் எமது நாட்டின் இன்றைய சூழலை நன்குணர்ந்துள்ள எமது வாசகர்களுக்கு நன்கு புரியும். 'கலைமுகம்' வெளிவரத் தாமதமாகும் போதெல்லாம் வாசகர்களாகிய உங்களது வேண்டுகோள் தான் எமக்கு உற்சாக மாத்திரைகளாக அமைந்து பலத்தைத் தருகின்றன என்பதைக் கூறுவதில் பெருமை அடைகின்றோம். அந்தப் பலம் இருக்கும்வரை கலைமுகத்தின் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக உலகை வாட்டி வதைத்து பல இலட்சம் உயிர்களைக் காவு கொண்ட 'கொரோனா' பெருந்தொற்றின் பிடியிலிருந்து உலக நாடுகள் மீண்டெழுந்து முன்னைய இயல்பு வாழ்க்கைக்கு (ரஷ்ய - உக்ரைன் போருக்கு மத்தியிலும்) திரும்பி வருகின்றன. எமது நாடு மட்டும் உயிர்த்த ஞாயிறு தாக்குதல், பெருந்தொற்று மற்றும் அரசியல்வாதிகளின் சுயநலப் போக்குகள் போன்றவற்றால் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளில் இருந்து மீள முடியாது பொருளாதாரப் பேரிடருக்குள் சிக்கித் திணறுகின்றது. யாரோ எங்கோ செய்த தவறுகளுக்கான தண்டனையை நாட்டு மக்கள் தங்கள் சக்திக்கு அப்பால் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உணவு முதல் உறையுள் வரையிலான பொருட்களுக்கான தட்டுப்பாடுகளும் கடடுப்பாடுகளற்ற விலையேற்றங்களும் நாளாந்த வாழ்வை நகர்த்துவதில் பெரும் அல்லாட்டத்தைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய சூழலில் இவ்வாண்டு ஆரம்பம் முதல் அச்சுத் தாள்கள் மற்றும் அதனோடிணைந்த இதர பொருட்களின் விலைகளும் சடுதியாக பன்மடங்கு உயர்வைக் கண்டபோது, மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வரும் என எதிர்பார்த்து கலைமுகத்தின் அடுத்த இதழை தாமதப்படுத்தி வந்தோம். எனினும் நிலைமைகள் தொடர்ந்தும் மோசமாகிக் கொண்டே செல்வதால்; வேறுவழியின்றி பக்கங்களைக் குறைத்து விலையை அதிகரித்து 'கலைமுகம்' இதழை வெளியிடுகின்றோம். இதனால் வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு ஏற்படும் சிரமங்களுக்காக வருந்துகின்றோம். எனினும் தவிர்க்க இயலாத இம்மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டு உங்கள் ஆதரவை தொடர்ந்தும் வழங்குவீர்கள் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இன்றைய எமது சூழல் ஆரோக்கியமாக இல்லை. எமது இளைய சமூகத்தைக் குறிவைத்து நீண்டகாலமாகப் பரப்பப்பட்டு வந்த போதைப் பொருட்கள் இன்று சமூகத்தின் இருப்புக்கே அச்சுறுத்தலாக மாறி வருகின்றன. இதற்கு அடிமையான இளம் தலைமுறையினர் பலர் இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். குடும்பங்கள், உறவுகளுக்குள் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு விரிசல்கள் எழத் தொடங்கி இருக்கின்றன. பண்பாடு, ஒழுக்கத்திற்கு அடையா எமாக இருந்த எமது சமூகம் இன்று தறிகெட்டு, நிலைதடுமாறித் தவிக்கின்றது.

எத்தனையோ சமூக அமைப்புக்கள், அரசு, அரச சார்பற்ற அமைப்புக்கள், மத நிறுவனங்கள், அரசியல் கட்சிகள் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இம்மண்ணில் காலத்தேவை அறிந்து ஆரம்பம் முதலே இவற்றைத் தடுப்பதற்கான செயற்திட்டங்களை தீர்க்க தரிசனத்தோடு முன்னெடுத்திருந்தால் இத்தகைய ஆபத்துக்களை குறைத்திருக்க முடியும். போதைப் பொருட்களின் பரவல் மட்டுமல்ல இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடிகளின் தாக்கத்தால் இன்னும் பல்வேறு கலாசார பிறழ்வுகளும் அதிகரித்துச் செல்வது எமது மண்ணின் எதிர் காலத்தை சூனிய நிலைக்கு கொண்டு செல்லலாம். எனவே காலம் தாண்டி விட்டாலும் இப்போதாவது அனைவருமே ஒன்றுபட்டு இவற்றுக்கெதிரான பொது வேலைத் திட்டத்தில் இணைந்து விழிப்புணர்வுச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பது அவசியமானதும் அவசரமானதுமாகும்.

இப்போது விழிப்படைந்து ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் செயற்பாடுகள் சமூகத்தில் பல்வேறு மட்டங்களிலும் குறிப்பாக, பாடசாலைகளில் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கு பெற்றோர்கள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் தமது பரிபூரண ஈடுபாட்டை வழங்க வேண்டும். எமது மண்ணை கலாசார பேரழிவிலிருந்து பாதுகாக்க நாம் தான் செயற்பட வேண்டும். வேறு எவருமே வர மாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்து செயற்படுவோம்.

வீடற்றவர்கள் தீர்க்குகுரிசைம்

நா. நவராஜ்

அப்பொழுது இணையத்தளத்தின் பாவனை எமக்கு எட்டவில்லை. நூலகத்தைத் தேடிச்சென்று கிடைக்கும் புத்தகங்களை வாசித்து அதில் வரும் ஒரு தகவலை வைத்து அது தொடர்பாகத் தேடி வாசிப்பதும் பின்னர் அதில் வரும் ஒன்றை வைத்து இன்னொன்று என்று அலைவதும் அது பற்றி நூலகத்தில் இல்லை என்றால் வாசிப்பில் திளைத்துத் தம் அறிவை விசாலப்படுத்தி வைத்திருக்கும் அறிஞர்களை நாடிச் சென்று அது பற்றி உரையாடுவதும் அது பற்றி அவர்கள் அறியவில்லை என்றால் அறிந்தவர்களை நோக்கி வழிப்படுத்தப்படுவதும் என வாசிப்பால் ஏற்படும் அலைதல் சுவாரஷியமானது. ஆனந்தமானது. இன்று இணையத்தளம் இதனை இலகுவாக்கி இருந்த இரையிலேயே அறிவுத்தீனை அருந்தி மகிழ வைத்திருக்கின்றது. எனினும் பலர் 'நொறுக்குத்தீன்'களில் கவனம் செலுத்தி உடல் உளஆரோக்கியத்தைக் கெடுக்கின்றனர் என்ற முனகல்கள் இன்று பெருகிவருவதையும் இங்கு குறிப்பிடாமல் கடந்து செல்லமுடியாது.

பரிசு கிடைத்தது. (நாங்கள் உரையாடியதால் தான் அவருக்கு அப்பரிசு கிடைத்தது என்று நீங்கள் நினைத்தால் அது உங்கள் நினைப்பு மட்டுமே நாம் அதற்குப் பொறுப்பில்லை) இன்று இணையத்தில் இவர் பற்றி விரிவாக நீங்கள் அறிந்து மகிழலாம். நான் அன்று எடுத்த குறிப்பினையும் பின்னர் அவர்பற்றி அறிந்த விடயங்களையும் இன்றைய இணையத்தளங்களையும் வைத்துச் சிறு கட்டுரை ஒன்று படைக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.

இணையத்தளம் இல்லாத இத்தகைய அலைதல் காலத்தில் வாசிப்பின் போது வி.எஸ் நைபால் என்ற பெயரை மனம் பிடித்துக்கொண்டது. யாரவர் தேடத்தொடங்கினேன். நூலகத்தில் தமிழில் எதனையும் கண்டறிய முடியவில்லை. ஆங்கிலத் திசைநோக்கி அது கைகாட்டியது. மொழியறிவு அதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது. என்ன செய்வது? வழமைபோல ஆ.சபாரத்தினம் சேரைத் தேடிச்சென்றேன். எனது சந்தேகத்தைத் தீர்த்துத் தெளிவுபெறவைக்கவும் சரியான திசைப்படுத்தலைச் செய்யவும் அவரால் முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிறையவே இருந்தது. இன்றும் அவரது இல்லாமையிலும் அது இருக்கின்றது. வரவேண்டும் வரவேண்டும்... என்ற உபசாரம் முடிந்தது. சேர், வி.எஸ். நைபால் என்று ஒருவர் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்... எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்ல நான் முனைந்தேன். ஓ. அவரா அவருக்கு என்னை விட நான்கு வயது குறைவு இப்பொழுதும் (நான் உரையாடிய காலத்தில்) இருக்கின்றார். அவர் இந்தியர் அல்ல இந்திய வம்சாவழியைச் சேர்ந்தவர்... என்று அவர் சொல்லத்தொடங்கினார். ஒரு கூகிள் பொறிபோல அவர் இயங்கினார். நான் குறிப்பெடுத்தேன். நாங்கள் உரையாடி ஓர் இரு ஆண்டுகளில் நைபாலுக்கு நோபல்

வித்தியாதரன் சுராஜ்பிரசாத் நைபால் என்பதன் சுருக்கம் வி.எஸ்.நைபால். இவர் அபிவிருத்தி அடையும் நாடுகளில் குடியேற்றவாத மரபுடைமைகளைப் பற்றி எழுதும் திறன் மிக்கவராகவும் அங்கத - ஹாஸ்யச் சுவைகளைக் கலந்து தனது கலை இலக்கியங்களை ஆக்கும் திறன் மிக்கவராகவும் அறியப்பட்டவர். இவரது படைப்புக்களில் மரபுவழிப் பண்பாடுகளும், சமகால விழுமியங்களும் மோதுவது பற்றிய சித்திரிப்புகளை நாம் காணலாம். நைபாலுக்கு 2001 ஆண்டு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு அறிவிக்கப்பட்டபோது அக்குழுவினர் நைபாலை போலந்தில் பிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளர் ஜோசைப் கொன்றாட்டினின் வாரிசாக, பேரரசுகளின் விதியின் ஒழுக்கவியல்சார்ந்த செல்நெறியை வர்ணிப்பவராக, ஏகாதிபத்தியங்கள் மனித உயிர்களுக்கு என்ன செய்கின்றன என்பதைத் துல்லியமாகக் காண்பிப்பவராக, மற்றவர்கள் மறந்துவிட்டவற்றை, தோல்வியில் விழுந்தவர்களைப் பற்றிய நினைப்பில் மூழ்கி அவற்றை வர்ணிக்கும் அதிசிறந்த, அதிகார முதன்மையுள்ள எழுத்தாளராகக் குறிப்பிட்டனர்.

இத்தகைய ஆளுமை மிக்க நைபாலின் தந்தை வழித்தாத்தா பிரிட்டிஷ் கொலனியின் கரும்புத் தோட்டத்தில் ஒப்பந்த ஊழியராக வேலை செய்வதற்காக இந்தியாவில் இருந்து குடிபெயர்ந்து பிரித்தானியப் பேரரசின் ட்றினிடாட் தீவில் உள்ள சகுவானாஸ் என்னும் இடத்திற்கு வந்து குடியேறியமையால் அத்தீவில் 1932 இல் தனது பெற்றோருக்கு இரண்டாவது பிள்ளையாக இந்திய வழித்தோன்றலாக நைபால் பிறந்தார். இவர் பிறந்தபோது தகப்பனார் ஓர் ஆங்கில மொழிப் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிந்தார். நைபாலின் குடும்பம் ட்றினிடாட்டின் தலைநகரான போட் ஓவ்

ஸ்பெயினுக்குக் குடிபெயர்ந்தது. நைபால் அந்நகரில் உள்ள இராணி ரோயல் கல்லூரியில் கற்றுத் தனது பதினேழாவது வயதில் ட்றினிடைட் அரசாங்க உதவித்தொகை பெற்று இங்கிலாந்தின் ஓக்ஸ்பேட் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் படிக்கச் சென்றார். அதன் பின்னர் அவர் இங்கிலாந்தைத் தனது வாழ்விடமாகக் கொண்டார். எனினும் அவர் தம் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை உலகின் பல்வேறு இடங்களுக்குச் செல்வதிலேயே கழித்தார். இதற்கு அவரது நாவல்களும் பயண இலக்கியங்களும், அறிக்கைகளும் சாட்சியங்களாக உள்ளன.

நைபால் பல்கலைக்கழகத்தில் 1953 இல் பட்டம் பெற்ற பின்னர், சில ஆண்டுகள், சுதந்திரப் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிந்தார். அவரது முதல் நாவல் த மிஸ்ட்ரிக் மஸ்ஸர் (*The Mystic Masseur*) 1957 களில் வெளிவந்தது. அதில் இந்திய வம்சாவழியைச் சேர்ந்த கணேஸ் என்பவர் ஆசிரியராகி, எழுத்தாளராகி ஏழ்மையில் இருந்து ஒரு மாய மசாஜ் செய்து நோய்களைக் குணப்படுத்துபவராக மாறி பின்னர் அரசியலில் இறங்கி வெற்றிபெற்றுத் ட்றினிடைட்டில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நல்வாழ்வுக்காகப் போராடத்தொடங்குகிறார். இதன் மூலம் கொலனியாக்க மக்களிடம் காணப்படும் ஏமாற்றப்படல், ஏமாற்றாதல், மூடநம்பிக்கைகள், பொதுமக்களுக்கு இடையேயான ஊடாட்டங்கள், தொடர்புகள் போன்றன விபரிக்கப்படுகின்றன. 1958 களில் வெளிவந்த எல்வீராவின் வாக்குரிமை (*The Suffrage of Elvira*), என்ற நாவலும் கொலனியத்துவ ட்றினிடைட்டில் காணப்படும் ஐனநாயகச் செயல்முறை மற்றும் அரசியல் மாற்றத்தின் விளைவுகளைப் பற்றி நையாண்டி செய்து எழுதப்பட்ட நகைச்சுவை நாவலாக இருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 1959 களில் வெளிவந்த மிகுவல் வீதி (*The Miguel Street*) என்ற நாவல் ஒரே தெருவில் வசிக்கும் குறைபாடுள்ள பதினேழுநபர்கள் பற்றிய விபரிப்பாக மனித நிலைப்பாடும் தோல்வியும் வாழ்க்கையை எவ்வாறு மாற்றுகின்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக வெளிவந்தது. நைபால் இந்த நாவல்கள் மூன்றிலும் கரீபியன் தீவின் வாழ்க்கை முரண்களைக் கேலிச் சித்திரிப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்தி எழுதியதோடு தூய்மையான நகைச்சுவை உணர்வையும் அவற்றில் அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

பொதுவாக நைபாலின் நாவல்கள் கொலனியத்துவ பின் கொலனியத்துவ சமூகங்களில் காணப்படும் பன்முகப்பட்ட கலாசார அந்நியப்படுத்தல்களைப் பேசுபொருள்களாகக் கொண்டமைந்தவை. அந்த அடிப்படையில் 1961 இல் வெளியாகிய திரு.பிஸ்வாஸுக்கு ஒரு வீடு (*A House for Mr. Biswas*) என்ற நாவல் முக்கியமான ஒன்றாக சர்வதேச கவனத்தை ஈர்த்துப் பெரு வெற்றி பெற்றது. இந்நாவலும் அவர் பிறந்த இடமான ட்றினிடைட்டில் நிகழ்வதாகக் காட்டப்பட்டு அங்கிருக்கும் நாவலின் முக்கிய கதாபாத்திரமான ஓர் ஆங்கிலோ இந்தியனான பிஸ்வாஸ் தனது தனிப்பட்ட அடையாளத்தை நிறுவுவதற்காக எடுக்கும் முயற்சியை மையப்படுத்தி அவர் தனது

சொந்த வீட்டைத் தக்கவைப்பதன் மூலம் அதனை நிலைநிறுத்தித் தனது சுதந்திரத்தை வெளிப்படுத்துவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இந்தப் பிஸ்வாஸ் நைபாலின் தந்தையே என விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இப்புத்தகத்தை எழுதியது பற்றி குறிப்பிடும்போது நைபால் “புத்தகம் எழுத மூன்று வருடங்கள் ஆனது. இது ஒரு தொழில் போல உணர்ந்தேன். புத்தகத்தில் உள்ள முழுவதையும் அல்லது பலவற்றை நான் எனது வாழ்வில் இதயபூர்வமாக அறிந்திருக்கின்றேன் என நம்புகின்றேன். எனது உழைப்பு முடிந்தது; புத்தகம் பின்வாங்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. நான் உருவாக்கிய உலகத்தில் மீண்டும் நுழைய விரும்பவில்லை என்பதையும் நகைச்சுவைக்கு அடியில் உள்ள உணர்ச்சிகளுக்கு என்னை மீண்டும் வெளிப்படுத்த விரும்பவில்லை என்பதையும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். நான் புத்தகத்தால் பதற்றமடைந்தேன்.” என்று குறிப்பிட்டார்.

நைபால் இதற்குப் பின்வந்த ‘திரு.ஸ்ரோனும் அரசுஅங்கீகாரம் பெற்ற பிரபலஸ்தரும் (*Mr Stone and the Knights Companion* -1963); ‘பார்த்து நடக்கும் கோமாளி மனிதர் (*The Mimic Men* -1967); ‘தீவில் ஒரு கொடி (*A Flag on the Island* -1967); ‘ஒரு சுதந்திர அரசில் (*In a Free State* -1971)’ போன்ற தனது நாவல்களில் கதாபாத்திரங்களை விஸ்தரித்து, இடங்களைக் கருத்துக்களை மாற்றி எழுதினார். தங்கள் சொந்த மற்றும் மேற்கத்தேயப் பாரம்பரியங்களை ஒருங்கிணைக்கப் புதிய நாடுகளில் போராடுபவர்கள் அங்கு அனுபவிக்கின்ற தனிப்பட்ட, கூட்டு அந்நியப்படுத்தல்களைப் பற்றி விபரித்தார். எல்லா மனிதர்களும் குடியேற்றவாசிகளே ஆனால் எதிர்முரணாக நாடுகளுக்குச் சுதந்திர அரசு எனப்பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கின்றன எனக் குறிப்பிட்டார். இவற்றில் ‘ஒரு சுதந்திர அரசில் (*In a Free State* - 1971)’ என்ற நாவல் பிரிட்டனின் மிக உயர்ந்த இலக்கியப் பரிசான புக்கர் பரிசை (*Britain's Booker Prize*) வென்றது.

இவற்றிற்குப் பின்னர் எழுதிய ‘கெரில்லாக்கள் (*Guerrillas* (1975); ‘ஒரு நதியின் திருப்பம் *A Bend in the River* (1979)’ போன்ற நாவல்களில் கதைகூறும் பாணியில் மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் ஸயர் நாட்டிலும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். குறிப்பாக ‘கெரில்லாக்கள்’ மேற்கிந்தியத் தீவில் ஒரு புரட்சியாளனாகப் போகின்றவரைப் பற்றியும் ‘ஒரு நதியின் திருப்பம்’ புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற ஒரு ஆபிரிக்க அரசின் நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்தை, அடையாளத்தை அவநம்பிக்கையுடன் தேடுதலைப் பற்றியும் பேசுகின்றன. இவற்றைத் தொடர்ந்து வந்த ‘வருகையின் புதிர் (*The Enigma of Arrival* -1987); ‘உலகில் ஒரு பாதை (*A Way in the World* (1994)’ போன்ற நாவல்கள் பெரும்பாலும் சுயசரிதை சார்ந்தவையாகவே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படைப்புக்களில் நைபால் மீண்டும் மீண்டும்

புலப்பெயர்ச்சி, சொந்தவீடு என்ற கருத்துருக்களைப் பயன்படுத்துகின்றமையும் பழைமை என்ற நினைவுகளுடன் கூடிய நிலக்காட்சியால் அச்சுறுத்தப்படுகின்றமையையும் அதனால் மேலும் மேலும் ஆழமான சமூகமாற்றங்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றமையையும் நாம் உணர்ந்து அனுபவிக்கலாம்.

நைபால் தனது புனைவுகளில் கதையமைப்புக்கான கதைக் களத்தைத் விரிவாக்கிச் செல்வதோடு கதை கூறும் முறைமையையும் விரிவாக்கிப் பிரயாணம், வரலாறு, அறிக்கை என்ற வகைகளிலும் புனைவுசாரா முறைமையில் எழுதினார். 1961 களில் தான் மேற்கொண்ட ஒரு வருடப்பயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது சொந்த அபிப்பிராயங்களையும் தான் சென்ற வழிகளில் முன்னர் பயணித்தவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களையும் அவர்கள் மேற்கொண்ட பணிகளையும் உள்ளடக்கி 1962 இல் 'The Middle Passage: The Caribbean Revisited' என்ற பயணக்குறிப்புப் புத்தகத்தை எழுதினார். அதில் அடிமைத்தனம், கொலனித்துவத்தின் மரபு, இன உறவுகள் இந்தியாவில் இருந்து குடியேறியவர்களின் நிலை மற்றும் மொழி கலாசாரம் போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் பற்றி எழுதினார். தனது முன்னோரின் நாடாகிய இந்தியாவிற்கு வந்து சென்ற பயண அனுபவங்களை 1964 இல் 'இருள் பிரதேசம் (An Area of Darkness)' என்ற புத்தகமாக எழுதினார். இந்தியாவையும் அதன் மக்களையும் எதிர்மறையாகச் சித்திரித்தமையால் இப்புத்தகம் இந்தியாவில் தடைசெய்யப்பட்டது. இதன் பின்னர் இந்தியாவிற்கு இருமுறை பயணம் செய்த நைபால் இந்தியாவின் பயண அனுபவங்களை முழுத்தொகுப்பாக (Trilogy முறையில்) எழுதி வெளியிட்டார். அதன் அடிப்படையில் 1977 களில் 'இந்தியா: ஒரு காயப்பட்ட நாகரிகம் (India: A Wounded Civilization 1977)' என்ற நூலையும் அதன் தொடர்ச்சியாக 1990 களில் 'இந்தியா: இப்பொழுது ஒரு பத்துலட்சம் கலகங்கள் (India: A Million Mutinies Now 1990)' என்ற நூலையும் எழுதினார். இந்நூல்களில் இந்தியாவின் வரலாறு, மதம், சமூகக்கட்டமைப்புப் போன்றவற்றில் அக்கறை செலுத்தியதோடு வறுமை மற்றும் துன்பம் பற்றிய அவரது சுயமதிப்பீடுகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 1969 களில் தான் பிறந்த ட்றினிடாட் நாட்டின் வரலாற்றை மீளத்தேடிக்கண்டு கொள்ள எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக உருவாகிய படைப்பு எனக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் 'எல்டோரடோவின் இழப்பு (The Loss of El Dorado - 1969)' என்ற நூலை எழுதினார்.

நைபாலின் படைப்புக்களை வைத்து 1980 களில் New York Review of Books இல் ஜோன் டிட்யன் (Joan Didion) என்பவர் "நைபால் பார்க்கும் உலகம் நிச்சயமாக வெற்றிடமாக இல்லை: அது மனித உடல்களும் சமூக நிகழ்வுகளும் படர்ந்துள்ள உலகம். உண்மையான மனித முயற்சியின் சிக்கல்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் அங்கு உயிர்ப்புடன் இருக்கின்றன" என எழுதிச்சென்றார்.

தனது வாழ்வில் பயணங்களை ஒரு கட்டாயக் கடமையாக வைத்திருந்தவர் எனக்கூறத்தக்க வகையில் வாழ்ந்த நைபால் ஈரானியப் புரட்சிக்குப் பின்னர் ஆறுமாதங்கள் அரபிய முஸ்லிம் அல்லாத நாடுகளான ஈரான் தொடங்கி பாக்கிஸ்தான், மலேசியா, இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளினூடாகப் பயணம் செய்து இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நாடுகளின் கலாசாரம் அங்கு ஏற்பட்டுள்ள கொதிநிலை போன்றவற்றை ஆராய்ந்து 1981 இல் 'நம்பிக்கையாளர் மத்தியில்: ஓர் இஸ்லாமியப் பயணம் (Among the Believers: An Islamic Journey)' என்ற நூலையும் 1995 களில் மீள இந்நாடுகளில் ஐந்து மாதப் பயணத்தை மேற்கொண்டு இஸ்லாமிய மயப்படுவதால் முன்னைய கலாசாரங்களில் சடங்குகளில் எஞ்சியிருக்கும் இஸ்லாமிய நம்பிக்கைக்கு அப்பாற்பட்டவற்றை இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகள் எவ்வாறு கையாளுகின்றார்கள் என்பதை ஆராய்ந்து 1998 களில் 'நம்பிக்கைக்கு அப்பால்: மதம் மாறிய

வீத்தியாதான் அகலப்புகழ் நைபால் என்பதன் அடக்கம் வி.எஸ்.நைபால். இவரின் அபிப்பிராயம் அடிப்படையில் நூல்களில் குடியேற்றவாத அடிப்படைகளைப் பற்றி எழுதும் திறன் வீத்தியாதான் அகலப்புகழ் - 'எல்லாம் அவைகளைக் கலந்து தனது தலை இலக்கியங்களை ஆக்கும் திறன் வீத்தியாதான் அகலப்புகழ். இவரது படைப்புகளில் அடிப்படைப் பண்புகளும், உலகம் விழுந்தடிக்கவும் வேண்டியது பற்றிய வீத்தியாதான் அகலப்புகழ் உடனடி.

மக்களிடையே இஸ்லாமியச் சுற்றுலா (Beyond Belief: Islamic Excursions among the Converted Peoples)' என்ற நூலையும் வெளியிட்டு இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதத்தை விமர்சனரீதியாக அளவிட்டுசெய்தார்.

இப்புனைவுசாராத நூல்களைத் தவிர நைபால், 'நெரிசலான பராகூன் மற்றும் பிற கட்டுரைகள் (The Overcrowded Barracoon and Other Articles -1972)', 'ஒரு காங்கோ நாட்குறிப்பு (A Congo Diary - 1980)', 'The Return of Eva Perón and the Killings in Trinidad (1980)', 'மையத்தைக் கண்டறிதல்: இரண்டு கதைகள் (Finding the Centre: Two Narratives - 1984)', 'தெற்கில் ஒரு திருப்பம் (A Turn in the South -1989)', 'தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே: குடும்பக் கடிதங்கள் (Between Father and Son: Family Letters - 1999)', 'எழுத்தாளர் மற்றும் உலகம்: கட்டுரைகள் (The Writer and the World: Essays - 2002)', 'இலக்கியச் சந்தர்ப்பங்கள் (Literary

Occasions - 2003)', 'ஓர் எழுத்தாளனின் மக்கள்: பார்வை மற்றும் உணரும் வழிகள் (A Writer's People: Ways of Looking and Feeling - 2007); (The Masque of Africa: Glimpses of African Belief - 2010) போன்ற புனைவுசாராத படைப்புக்களையும் உலகத்திற்கு வழங்கியுள்ளார்.

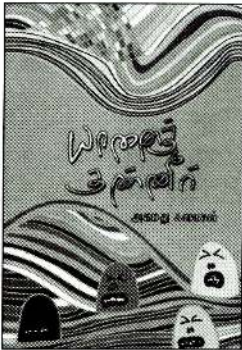
மீண்டும் நைபால் 2001 களில் 'பாதி வாழ்க்கை (Half a Life)' என்ற நாவலை எழுதினார். அதில் வில்லி சோமட் சந்திரன் என்ற பாத்திரம் இந்தியாவில் இருந்து இங்கிலாந்துக்கும் பின் ஆபிரிக்காவிற்கும் போய்ப் பெறும் உணர்வுகளைப் பற்றி எழுதியதோடு இதன் தொடர்ச்சியான நாவலாக 'மந்திரவிதை (Magic seeds)' என்ற நாவலை 2004 இல் எழுதினார். 'பாதி வாழ்க்கை' என்ற நாவல் விட்டுச்சென்ற இடத்தில் இருந்து இந்நாவல் தொடங்கி வில்லி சந்திரனின் வாழ்வைப் பேசுகிறது. இறுதியில் "உலகத்தைப்பற்றிய ஒரு சிறந்த பார்வையை வைத்திருப்பது தவறு அதிலிருந்துதான் கெடுபிடிகள் ஆரம்பமாகின்றன" என இந்தியாவில் பிறந்து இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலம் படித்த வில்லி சோமட் சந்திரன் தனக்குத் தானே சொல்வதோடு முடிகின்றது.

'பாதி வாழ்க்கை' என்ற நாவலை எழுதி வெளியிட்ட காலப்பகுதியான 2001 இல் நைபாலுக்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு கிடைத்தது. நோபல் பரிசு கிடைத்தபோது டேவிட் பிரைஸ் ஜோன்ஸ் (David Pryce-Jones) என்பவர் 'இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு தகுதியான ஒருவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்த பெரிய எழுத்தாளர்களைப் போலவே, வி.எஸ்.நைபால் நம்மையும், நாம் வாழும் யதார்த்தத்தையும் காட்டுகின்ற கதைகளைச் சொல்கிறார். அவரது மொழிப் பயன்பாடு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவு துல்லியமானதாகவும் இருப்பதோடு நம் அனைவரினதும் மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்தும் எளிமையான, வலிமையான வார்த்தைகளாகவும் இருக்கின்றது எனக்குறிப்பிட்டார்.

நோபல் பரிசை வென்ற நைபால், தனது காலத்தின் சிறந்த நாவலாசிரியர்களுள் சிறந்தவராகப் பலரால் கருதப்பட்டார். அவரது ஆரம்பகாலப் புனைகதைகளில், அவர் தன்னை உருவாக்கிய உலகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு உரிய வகையில் பாத்திரம், உரையாடல் மற்றும் நிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்தினார். இந்த ஆரம்பகாலப் புனைவுகளில் நகைச்சுவை மற்றும் கரிசனையுடன் கூடிய நையாண்டிகளை வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் அவ்வணர்வுகளுக்கு அடியில் இருந்த மனித இருப்பு, மனித முயற்சி, சுயபுனைகதை பற்றி இருண்டபார்வை தொடர்பான நோக்குப் போன்றன அவரது பிற்காலப் புனைவுகளில் முக்கிய கருப்பொருள்களாக மாற்றம் பெற்றுத்திகழ்ந்தன. இப்படைப்புக்களில் அவர் மக்கள் பற்றியும் மக்களின் கதைகள் பற்றியும் அவர்களின் உணர்ச்சிகள் பற்றியும் கண்டறிவதற்காக தெளிவான புவியியல், சமூக மற்றும் கலாசார சூழல்களை உருவாக்கி விபரித்தார். இத்தகையை படைப்புக்களுக்காகவும் பயண இலக்கியப் படைப்புக்களுக்காகவும் புதுமைத் தன்மைக்காகவும் நைபால் மிகவும் மதிக்கப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளராக விளங்கினார். இருந்தாலும் சில விமர்சகர்கள் அவரது எழுத்துக்களை, புனைவுகளைக் குறிப்பாகப் பயண எழுத்துக்களை மூன்றாம் உலகம் பற்றிய அனுதாபமற்ற சித்திரிப்புகள் என விமர்சித்தனர்.

தனது நாவல்களின் சொல்லாட்சியால் ஓரளவு மட்டும் உண்மையாக இருந்த அவரது சம்பவங்களை எங்களை நம்பவைக்கும் வகையில் வெளிப்படுத்திய வி.எஸ்.நைபால்: இறப்பதற்கு முன்னர் தன்னுடன் அருகில் இருந்தவர்களோடு Alfred Tennyson இன் 'Crossing the Bar' என்ற கவிதையைப் படித்து விவாதித்தபடியிருந்த வி.எஸ். நைபால் ஓகஸ்ட் பதினொன்று 2018 இல் லண்டனில் உள்ள அவரது வீட்டில் தனது எண்பத்தைந்தாவது வயதில் காலமானார். சார்த்தரின் மொழியில் 'இருப்பவர்களின் இரையானார்.'

வரவு

நூல்:
யானைத் தண்ணீர்
(கவிதைத் தொகுப்பு)

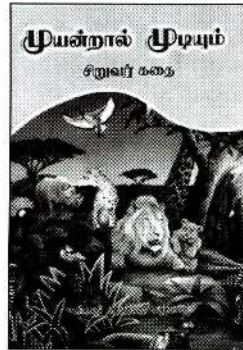
ஆசிரியர்:
அகமது ஃபைசல்

பதிப்பு:
பங்குனி 2022

வெளியீடு:
புது எழுத்து
2/203 அண்ணா நகர், காவேரிப் பட்டினம்
கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம் 635112, இந்தியா

விலை:
550.00

வரவு

நூல்:
முயன்றால் முடியும்
(சிறுவர் கதை)

ஆசிரியர்:
திருமதி ஜெயகுமாரி கந்தவேலன்

பதிப்பு:
மே 2022

வெளியீடு:
நூலாசிரியர்,
ஆடியபாதம் வீதி, கொக்குவில் கிழக்கு,
கொக்குவில், யாழ்ப்பாணம்.

விலை:
200.00

இரண்டு கவிதைகள்

கனக. ரமேஷ்

மேம்பப்பின் நுகரும் கனகம்

உணர்வுகள் வற்றிப்போன
உதடுகளின் காயங்களில் இருந்து
வர்ணங்கள் அற்ற
நிசப்தப் பொழுதுகள்
அந்தியாய் கவிகிறது என்னுள்

குருதி கசியும் விழிகளுக்குப் பின்னால்
திரளும் கனவுகளுடன்
சப்தமற்று நிகழும் மரணவேட்டை
சிதைந்த உடலங்களின் மேல்
வேட்டைப்பற்களுடன் அலைகிறது

சாவோலம் படிந்த தெருக்களில்
உறங்க மறுத்த விழிகளுக்குள்
துயரத்தின் சாயல்
கூடுகள் கலைந்த நிலையில்
தரிசு நிலமெங்கும்
காலம் அரித்த வேராய்
நிலையற்று நகரும் வாழ்க்கை

இயல்பாயிருத்தல்
இல்லாமல் போன நாட்களில்
இருளுக்குள் ஒளிந்திருக்கும்
விட்டில்கள்
மீட்கப்பட்ட நகரமொன்றின்
வெளிச்சத்தை எதிர்பார்த்தபடி
இன்றும் காத்திருக்கின்றன
கண்களில் வன்மம் தெறிக்க

கனகம் மேம்பப்பின் நுகரும்

குருட்டு விழிகளுக்குள்
ஒளிந்து கொள்ளும்
இருளைப் போன்று
ஒட்டிக் கொண்டது
என் நகலின் பிரதியாய்
கரியநிழல்

நேசமற்ற உறவுகளின்
பார்வையில் தோன்றும்
ஒளிச்சேர்க்கைகள்
சாபமாய் என்னில் படிய
காலக்கண்ணாடியின் கீழ்
உடைந்து சிதறுகிறது
எனது விம்பம்

சோகங்களை அப்பிப் புலரும்
பொழுதொன்றில்
துர்நாற்றத்தை பீச்சியபடி
காவுகொள்ளப்பட்ட
வாழ்வொன்றை எழுதிச்செல்கிறது
இராக்குருவி

சாந்தனின் சீத்தன் சரிதம்

ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் சாந்தனுக்குத் தவிர்க்க முடியாத இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவரது ஒரு சில சிறுகதைகளைத் தவிர ஏனைய சிறுகதைகளோ கடுகுக்கதைகளோ என்னை ஈர்த்ததில்லை. அவரது தமிழ் எழுத்தியல் தொடர்பான பெரும்பாலான கூற்றுக்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்களாகவே எனக்குத் தோன்றியுள்ளன. ஆயினும் அண்மையில் வெளிவந்த 'சித்தன் சரிதம்' அவரது புனைவு எழுத்துக்களில் புதிய அத்தியாயத்தை தொடக்கிவைத்துள்ளது என்றே எண்ணுகிறேன்.

'சித்தன் சரிதம்' சாந்தனின் நாவல். முன்னீடு, பாலன் - விடலை, காளை, முதுமகன் எனும் பேரத்தியாயங்களை உடையது. முன்னீடு எனும் பகுதி கதைக்களைத் திறந்து விடுவதற்காகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நனவோடை உத்திமுறையில் நாவல் நகர்த்தப்படுகிறது. பிள்ளைத் தமிழ் சிற்றிலக்கியத்தில் வரும் ஏழு பருவங்களைப் போல இந்நாவல் ஒரு மனிதனின் பருவங்களை பாலன், காளை, முதுமகன் என மூன்றாகப் பகுத்துரைக்கின்றது. பிரதான கதாபாத்திரம் சித்தன். அவனுடைய வாழ்வியல் அவனது நிலம், குடும்பம், சமூகம், அங்கிருந்த அல்லது அவனோடு சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு அம்சங்களை இந்நாவல் விபரிக்கின்றது. ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்துகளிலிருந்து தொண்ணூற்றாறு வரையான காலப்பகுதியைக் களமாகக் கொள்கின்றது. யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றின் பன்முகங்களை கலை, கலாசாரம், சமயம், வாழ்வியல் முறை, பண்பாடு, பொருளாதாரம் உள்ளிட்ட பல்வேறு அம்சங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இந்த நாவலில் சிறப்பாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட பாத்திரம் சித்தனின் அப்புவாகிய பரியாரியார். அவரது எளிமை, சமய வாழ்வியல், சமூகத்துடனான உறவு, தன் கடமையிலுள்ள ஈடுபாடு, சமூகம் பற்றிய அவரது பார்வை, சாதியத்துக்கு எதிரான நடத்தை, மரபும் நவீனமும் இணைந்த கருத்தியல், மரண பரியந்தம் வரையான பணி என அப்பாத்திரம் பல்வேறு அடுக்குகளில் பெருவிருட்சமாகக் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. அவரின் மரணம் அச்சுமலில் ஏற்படுத்திய வெறுமையை உளவியல், சமூகவியல், பொருளாதாரம் எனப்பல தளங்களில் குடும்பம் - சமூகம் எனும் இரு ஊடகங்களின் வழி கதாசிரியர் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் பாங்கு சிறப்பாக உள்ளது.

இந்நாவலின் கட்டமைப்பு, பிசிறு தட்டாத ஓட்டம் பல்பரிமாணம் என்பனவும் அவரது மரணம் வரையான 'விடலை'பருவ கதையுடன் ஏறத்தாழ நிறைவுற்று விடுகிறது. அப்பால் வரும் காளை, முதுமகன் எனும் இரு பருவங்களும் தனித்து நிற்கின்றன. விடலை ஒரு தனி நாவலாக சிறந்த நாவலாக அமைகிறது. அடுத்த இரண்டு பருவமும் இணைந்து ஒரு நாவலாக - சராசரி நாவலாக அமைந்து விடுகின்றது. ஆக இது இரு நாவல்களின் இணைப்போ என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பரியாரியார் அளவுக்கு ஏனைய பாத்திரங்கள் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. விடலைப்பருவம் ஓர் இனவரவியல் தன்மையோடு எழுதப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

சாந்தனின் படைப்புக்களில் அதிகம் முதன்மை பெறாத சமயத்தோடு இயைந்த வாழ்வியல் இந்நாவலில் அழுத்தம் பெற்றிருக்கிறது. அம்மன் கோயில் - திருவிழா, குடிபூரல் சடங்கு, ஆதி கண்ணகை கோயில், திருநீறு பூசுதல், விளக்குகள், அவை பற்றி விபரங்கள், பார்வை பார்த்தல், நாள் அத்திபாரம் இடல், கதிர்காமச் சாமியார், கதிர்காமம், சூரன்போர், சாமிகாவுதல், பக்திமை எனச் சமயத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் அக்கால மக்களின் நம்பிக்கையினூடாக மனவியல் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன. அதேவேளை கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் யாழ்ப்பாணத்தவர் கல்விக்கான பங்களிப்பும், பிறசமயத்தவர் கடவுளுக்குப் படைத்ததை கிறிஸ்தவர் உண்ணாத பண்பியலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

தமிழர் மருத்துவப் பாரம்பரியம் - வைத்தியமுறை, வைத்தியசாலை நாட்டு மருத்துவம், கைவைத்தியம் போன்ற பல விடயங்கள் பதிவிடப்படுகின்றன. 'சின்னப் பிள்ளைகளின் சலந்தான் புலுமச்சிலந்தி கடிக்கு மருந்து' எனும் கூற்று கைவைத்திய நடைமுறையை தெளிவுறக்காட்டுகிறது. அதேபோல யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சிறுவர் விளையாட்டுக்களும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. எட்டுக்கோடு, டக்டிக் டொஸ், தாயம், சொக்கான், சுண்டுதல், பல்லாங்குழி மற்றும் குதிரையாட்டம் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். அக்கால சமூகத்தவரிடம் காணப்பட்ட அதிகாலை எழும்புதல் - நீராடல், மலச்சலகூடமின்மையால் பனைவளவுக்குப் போதல், உறவு முறை சொல்லியழைத்தல், பட்டப்பெயர்கள், வாழ்வியல் முறை, நகரின்

தி. செல்வமனோகரன்

வாழ்வியல், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், பஜனை, வழி பாடு, திருமணங்கள், வீடுகட்டல் (சிப்பிச்சுண்ணாம்பு வீடு, சீமெந்துக் கல்வீடு) படலை கேற்றாதல் என யாழ்ப்பாண சமுதாய அசைவியக்கம் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

கரகமாடல், சின்ன மேளம், கூத்துக்கள் பற்றிய பதிவுகள் வருகின்ற அதேவேளை திரைப்படங்களின் வருகையும் அதன் மீதான மக்களின் ஈர்ப்பும் அதன் வளர்ச்சியும் நாவல் முழுதும் வருகின்றன. அக்காலப் பெண்கள் அவர்களின் நிலை, கல்வி, திருமணம் என்பன பதிவிடப்பட்டுள்ளன. 'சயிக்கிள் ஒரு முதல் பொம்பிள்ளை' பற்றிய பதிவும் இனி இது இன்னும் பெருகும் என்ற எண்ண ஓட்டமும் பெண்களின் வளர்நிலையைக் குறிக்கிறது.

பெற்றோல்மக்கள் கொளுத்தும் முறைகள் சிறப்பாக விவரிக்கப்படுகிறது. நாடா வைத்த காற்சட்டை போன்ற பதிவுகள் ஆடை அணிகலன் தொடர்பான அக்கால மனோநிலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. பெரியோரை மதித்தல், வணங்குதல், குடியாதிருத்தல், சைவவுணவு, உண்மைத்துவம் முதலான மனித விழுமியங்கள் முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளன. கிராமபோன், சோழகம், நிலவு, புத்தகங்கள் என சடப்பொருட்கள் பல பாத்திரங்களாக நாவல் முழுதும் உயிர்ப்புடன் உலா வருகின்றன.

அதேவேளை நாவலைப் படிக்கும் போது சில விடயங்களை திட்டமிட்டே கருகலாகி விட்டதாக அல்லது மௌனத்துடன் கடந்து போவதாக எண்ணத்தோன்றுகின்றது. இந்திய வம்சாவழியினரை 'வடக்கத்தையன்' எனப் பேசியதும் அதுக்கு பரியாரியார் காட்டிய எதிர்வினையும் எல்லோரையும் சமமாகக் கருதுகிற அவரது மனப்பாங்கும் பதிவிடப்பட்டாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வலுவான நிலையில் இருந்த சாதியவாதம் கருகலாகவே புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சாதியத்துக்கு எதிரான முற்போக்குவாதிகளின்

குரல் முற்போக்குச் சக்திகளுடன் தோழமை பாராட்டிய சாந்தனால் பதிவிடப்படாதது மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது. அதேபோல இரண்டாம் உலகமகாயுத்தம், கல்லோயா கலவரம் உள்ளிட்ட இனக்கலவரங்கள், இந்தியன் ஆமி வருகை, முஸ்லிம் மக்களின் வெளியேற்றம், யாழ்ப்பாண சிறு - பெரு இடப்பெயர்வுகள் பற்றிய பதிவிடுகிறது இந்நாவல்.

அதேவேளை இனவிடுதலைப்போரை நோக்கி தமிழ்த் தரப்புத் தள்ளப்பட்ட விதம், ஆயுத கலாசாரத்தின் உருவாகம் பற்றி மௌனத்துடன் கடந்து சென்ற கதாசிரியர் 'சோனகர் வெளியேறிய அதே காலத்தில் நாமும் வெளியேறுகிறோம்' யுத்தத்தால் பயனில்லை, இடப்பெயர்வு வாழ்வின் துயரம் என்பவற்றை விபரித்து எதிர்ப்பரசியலைக் காட்டுகிறார். இங்கு சித்தன் பாத்திரத்தைக் கடந்து கதாசிரியர் தற்சார்பு நிலையெடுத்துத் துருத்திக்கொண்டு நிற்கிறார். தேசிய நிலைப்பாடு பற்றிய தெளிந்த உரையாடலின்றி யுத்தத்தின் அழிவுகளை மட்டுமே வெளிப்படுத்தி அனுதாபத்தையும் காலனிய மனோநிலையையும் வெளிப்படுத்துகிறார். காய்தல் உவத்தலற்ற நடுநிலை காணாமல் போய்விடுகிறது. ஒன்றாக வளர்ந்த பிஞ்சி - லோகேஸ்வரி கதையினூடு இனநல்லிணக்கத்தை பேசிய கதாசிரியர் பேரினவாதக் குரல்களையோ அதற்கு எதிரான ஒரு சொல்லையோ எங்கும் உரைக்காதது நாவலின் பிற்பகுதியை அவர் புத்தியால் எழுதியதையே வெளிப்படுத்துகிறது.

காளை, முதுமகன் எனும் இரு பருவங்களும், ஜெட்ட வேகத்தில் செல்லக் காரணமாக இக்கருக்கல்களும் திட்டமிடப்பட்ட நீக்கங்களுமே இந்நாவல், இனவரைவியல் தன்மையை இழந்து நிற்கக் காரணம் எனலாம். இவையும் விரிந்திருப்பின் இந்நாவலின் கலை மற்றும் சமுதாயப் பெறுமானம் இன்னும் அதிகரித்திருக்கும்.

இலக்கியமகிழ்ச்சிகாண

நோபல் பரிசு 2022

இவ்வாண்டு இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பிரான்ஸ் நாட்டவரும் உலகப் புகழ்பெற்ற பெண் எழுத்தாளருமான அனி ஏர்னாக்ஸ் (Annie Ernaux) அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவர் பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து இப் பரிசைப் பெற்ற 16 ஆவது பிரான்ஸ் நாட்டு எழுத்தாளரும், உலக ளாவிய ரீதியில் பரிசுபெற்ற பெண் எழுத்தாளர்களில் 17 ஆவது எழுத்தாளரும் ஆவார். 82 வயதான இவர் இதுவரை முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். சுயசரியதைப் பாங்கிலான அவரது எழுத்துக்கு நோபல் பரிசு 'தனிப்பட்ட நினைவுகள் காரணமாகத் தொகுக்கப்படும் மனநெருக்கடிகள், அவற்றுக்கு அடிப்படையான வேர்களைக் கண்டு கொள்ளுதல் என்பவை தொடர்பாக அவருக்குள்ள துணிச்சலும், குணப்படுத்தல் சார்ந்ததுமான அவரது கூர்மையான பார்வையும்' காரணமாக வழங்கப்பட்டுள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழில் இதுவரை அவரது எந்த நூல்களும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

காந்தர்வம்

சா. சிவயோகன்

I

என்னாலை நம்ப முடியேல்லை. எங்கடை மகள் இப்பிடிச் செய்வா என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. பொத்திப் பொத்தி வள(ர்)த்தம். பொசுக்கெண்டு எல்லாத் தையும் விட்டுட்டுப் போக எப்பிடி மனம் வந்துதோ தெரியேல்லை. பா(ர்)த்துப் பா(ர்)த்து எல்லாத்தையும் செய்தம். அவ ஆசைப்பட்டது, கேட்டது, ஒண்டையும் நாங்கள் செய்யாமல் விடேல்லை. எங்களுக்கும் வேறை ஆர் இருக்கினம்? நானும், இவரும் உழைக்கிறதெல்லாம் மகளுக்கும் மகனுக்கும் தானே? மகன் இன்னமும் சின்னப் பிள்ளை. அவருக்கு விஷயங்கள் விளங்காது. அக்கா வந்திடுவா தானே என்றுட்டு இருக்கிறார்.

நேற்றைக்கும் அவ வழமை மாதிரித்தான் இருந்தவ. இப்ப யோசிச்சாலும் எனக்கு ஒரு வித்தியாசமும் தெரியேல்லை. நேற்று ராத்திரி தோசை வேணும் என்று கேட்டா. செய்து கொடுத்தன். தனக்கு அதைத் தீத்திவிடச் சொல்லி என்னைத்தான் கேட்டவ. வழமையாயும் அப்பிடித்தான். புளுகு வந்தால் சரியாய்(ச்) செல்லம் கொட்டுவா. நான் தீத்தி விட்டனான். இவருக்கு உந்தத் தீத்துற விளையாட்டெல்லாம் பிடிக்காது. கண்டாரெண்டால், “பிள்ளைக்கு எத்தினை வயசிப்ப? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறியள்?” என்று என்னைப் பேசுவார். எத்தினை வயசெண்டாலும் அம்மாக்குப் பிள்ளை பிள்ளை தானே. ஆம்பிளையள் பாவம். இதுகள் அவையளுக்கு விளங்காது. சாப்பிட்டாப் பிறகு ரி.வி பா(ர்)த்துக் கொண்டு இருந்தவ. நானும் அவவோடைதான் இருந்தனான். அப்படியே நித்திரையாய்(ப்) போனன். பேந்து எப்ப அறைக்குள்ள வந்து படுத்தனான் என்று தெரியாது.

என்னவோ, இப்ப கொஞ்ச நாளாய்(ச்) நிம்மதியான நித்திரை கொள்ளுறதில்லை. சின்னச் சின்னச் சத்தங்களுக்கெல்லாம் திடுக்கிட்டு முழிக்கிறன். முன் வீட்டு நாய்ப் பிள்ளையோ இரவு வந்தால் காணும் ஒரேயடியாய்க் குலைச்சக் கொண்டு நிப்பார். ராத்திரி நாய் குலைச்சதாய் ஞாபகம் இல்லை. ஆனா இரவிரவாய்க் கெட்ட கெட்ட கனவுகளெல்லாம் வந்திது. எங்கடை பழைய வீட்டு முத்தத்திலையிருந்து அப்புவோடை கூழ் குடிக்கறமாதிரி ஒரு கனவு. கடவுளே! அப்பு செத்து எவ்வளவு வருஷமாகுது? பேந்து என்னடாவெண்டால், நாலைஞ்சு பேராய்(ச்) சே(ர்)ந்து ஒரு முயலை அடிச்சக் குடலைக்குள்ளை போட்டுக் கொண்டு போகினம். முயல் தெரிஞ்சு மாதிரி ஞாபகம் இல்லை. ஆனா, குடலைக்குள்ளை இருந்து ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருக்குது. திடுக்குட்டு எழும்பிப் பா(ர்)த்தா, உடம்பெல்லாம் வே(ர்)த்துக் கிடக்குது. இவர் வழமைபோலைக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டு நல்ல நித்திரையாயிருந்தார். பிள்ளையளின்ரை அறையள்ளையும் ‘லைற்’ எரியேல்லை. சோதினை

இல்லையெண்டால் அவையள் வேளைக்குப் படுத்திடுவினம். எழும்பிப் பா(ர்)க்கப் பஞ்சியாய் இருந்தது. அம்மாளைச்சியை நினைச்சக் கொண்டு கண்ணை இறுக்க மூடிக் கொண்டு படுத்தன். எப்ப நித்திரையானன் என்று தெரியாமலேயே நித்திரையாகி விட்டன்.

விடிஞ்சு போச்சு என்று தெரியுது. ஆனா, எழும்பு மனமில்லாமல் இருந்துது. உடம்பெல்லாம் அடிச்சப் போட்ட மாதிரிக் கிடந்துது. இன்னும் ஒரு கொஞ்ச நேரம் படுப்பம் என்று யோசிச்சன். அப்பதான் இவர் வந்து ஒரு நாளாமில்லாமல் என்றை காலைத் தட்டி எழும்பினார். அவற்றை குரல் உடைஞ்சுபோய்க் கிடந்துது. “அம்மா, அம்மா! மகளைக் காணேல்லை. அம்மா! அவவின்றை அறையிலும் இல்லை. வீட்டிலையும் இல்லை. பின் கதவு திறந்து இருக்கு. ‘கேற்றிலை’ சங்கிலி இருக்கு. ஆனா ஆமைப் பூட்டைக் காணேல்லை”. சோதனை ஒண்டுக்குப் ‘பிறிப்பெயர்’ பண்ணிப் பாடமாக்கிப் போட்டு, பிறகு மளமளவெண்டு சொல்லுற பிள்ளையள் மாதிரி அவர் ஒப்புவிச்சார்.

எனக்குக் கொஞ்ச நேரம் இம்மை மறுமை ஒண்டும் தெரியேல்லை. ஏதோ விளங்கின மாதிரியும் இருந்துது. நித்திரையிலை ஆற்றையோ கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறன் மாதிரியும் இருந்துது. விடிஞ்சாப் பிறகும் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறனோ? இவர் விக்கி விக்கி அழுத சத்தம்தான் என்னை முழுசாய் எழும்பிச்சு.

அப்ப எங்கடை மகள்....ஐயோ, கடவுளே!!

II

எனக்கு வேற வழி தெரியேல்லை. யோசிச்சு யோசிச்சுப் பா(ர்)த்தன். நான் விரும்புறவரோடை சேர்ந்து வாழுற துக்கு ஒருநாளும் என்றை அம்மா அப்பா விடமாட்டினம். அப்பாவைச் சமாளிச்சாலும், அம்மா கடைசி வரைக்கும் விடமாட்டா. அதுதான், என்ன செய்யுற என்று குழம்பிப் போட்டு, கடைசியாய் இந்த முடிவை எடுத்தன்.

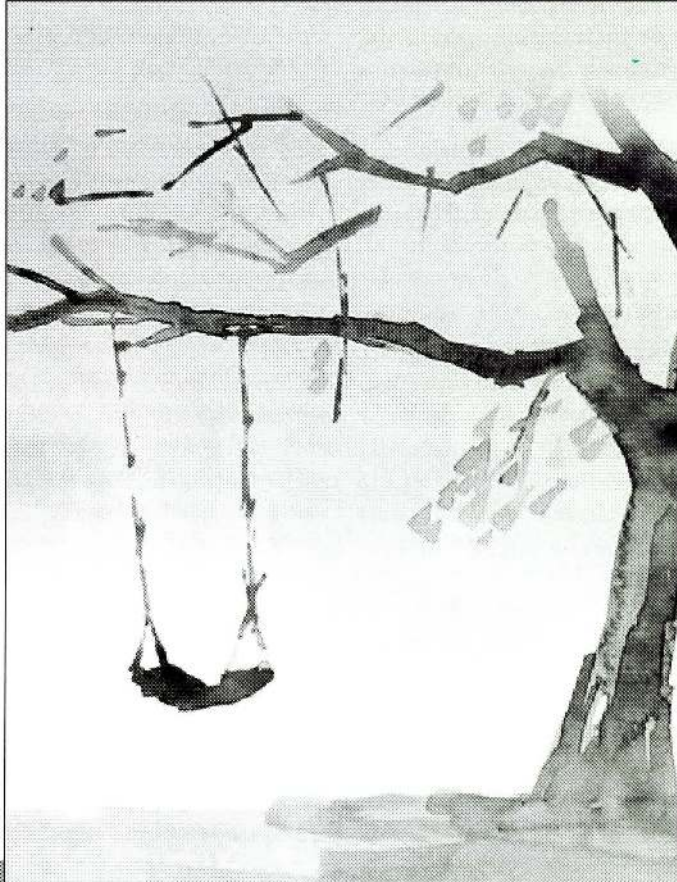
இந்த ‘போய்’ நான் ‘ஓ.எல்’ படிக்கேக்கையே எனக்கு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரிஞ்சவர். சின்னனிலை இருந்து எங்கடை வீட்டுக்காரர் என்னை ஒருநாளும் தனிய விடுறேல்லை. எங்கை போனாலும் ஆரோ ஒருத்தர் என்னோடை வருவினம். இப்ப ஒரு ரெண்டு மூண்டு வருஷ மாய் இந்த ‘போயும்’ இப்படித்தான். ஒரு நாளும் என்னைத் தனியாய்(த்) திரிய விடறதில்லை. பின்னரைங்களிலை நான் ‘ரியூசனு’க்குப் போகேக்கை எனக்கு எப்பவும் ஒரு ‘எஸ்கோட்’ இருக்கும். கடைக்கு வெளிக்கிட்டால், கோயிலுக்குப் போனால் என்று எல்லா இடத்திலும் எனக்கு ‘சப்போட்’. இந்த ‘போய்’ வந்து திரியறதாலை எனக்கு

மற்ற 'போய்ஸ்'ன்றை கரைச்சல்கள் குறைவு. ஆனா, ஆள் சரியான கெட்டிக்காரன். இத்தினை காலமாய், ஒரு நாள் கூட என்றை வீட்டுக்காரருக்குச் சந்தேகம் வராமல் பா(ர்)த்துக் கொண்டுது.

நான் 'ஏ.எல்' எடுத்து முடிஞ்சாப் பிறகுதான் அது என்னோடை கதைக்கத் தொடங்கிச்சு. கனடாவில இருந்து வந்த அத்தை ஒரு போன் கொண்டு வந்து தந்தவ. அது என்றை 'போயோடை' கதைக்கிறதுக்கு நல்லா உதவிச்சு. அம்மா பாவம். அவவுக்கு 'ஸ்மாட் போன்'களைப் பற்றிக் கனக்க ஒண்டும் தெரியாது. கதைச்ச நம்பரை, வந்த 'மெசேஜ்' 'டிலிற்' பண்ணினாச் சரி. அவவுக்கு அதைப் பிடிக்கத் தெரியாது. பாவம் அவ, என்னை ஒருநாளும் பிழையா(ய்) யோசிக்க மாட்டா.

என்னவோ தெரியாது, எனக்கு அந்த 'போயோடை' கதைக்கக் கதைக்கச் சரியான 'இன் ரெறிஸ்ட்ரிங்காய்' இருந்துது. அதுக்கு நான் எண்டால் உயிர். என்னை ஒரு நாள் காணேல்லை எண்டால் பாக்கோணுமே! அதுன்றை குரலும் உடைஞ்சு, மூஞ்சையும் சுருங்கி... பா(ர்)க்கப் பாவமாய் இருக்கும். என்னோடை கதைக்க வேணும் எண்டதுக்காகவே அது இரவிரவாய் முழிச்சிருக்கும். அது 'தங்கிலிஷூல்' அனுப்புற 'எஸ்.எம்.எஸ்' சரியான '(f)பன்னியா(ய்)' இருக்கும். ஒரு நாள் என்றை போட்டோவைக் கேட்டுது. அனுப்பினன். அதுக்குப் பிறகு, தான் ஒவ்வொரு நாளும் அதிலைதான் முழிக்கிறனான் எண்டு சொல்லும். என்றை போட்டோவிலை முழிச்சிட்டால் அண்டைக்கு அதுன்றை 'ஷொப்பிலை' நல்ல 'பிஸினஸ்' நடக்குமாம். பாவம் அதுக்கு எனக்குக் கிடைச்ச மாதிரி நல்ல 'பேரண்டஸ்' கிடைக்கேல்லை. வீட்டிலை எப்பவும் பிரச்சினைதானாம். என்னாலைதான் தனக்கு வாழ வேணும் எண்டு ஒரு பிடிப்பு வந்திருக்கு எண்டும் சொல்லிச்சு. நானும் அதுன்றை படம் ஒண்டை என்றை 'போனிலை' 'சேவ்' பண்ணி வைச்சிருக்கிறன். ஆனால் அதை மற்றாக்கள் கண்டு பிடிக்கேலாது.

நான் அந்த 'போயை' விரும்புறன் எண்டு விளங்கிச்சு. ஆனால், இது எப்பிடி நடக்கும்? அந்த 'போயின்றை' '(f)பமிலிக்கும்' எங்கடை '(f)பமிலிக்கும்' எப்பிடிப் பா(ர்)த்தாலும் பொருந்தாது. சரி, படிச்சு முடிச்சிட்டுப் பாப்பம் எண்டு இருந்தன். ஆனா, அண்டைக் கொருநாள் அந்த மடைச் சாம்பிராணி 'பப்ளிப் பிளேசில்' எனக்குப் '(f)பிளையிங்கிஸ்' அனுப்பினதை, அப்

பான்ரை '(f)பிரெண்ட்' ஒருத்தர் கண்டிட்டார். அவர் கண்டதை நானும் கண்டனான். அவர் அநேகமாய் அதை அப்பாட்டைச் சொல்லியிருப்பார் எண்டுதான் நினைக்கிறன். ஆனா, அப்பா அதைப்பற்றி எதுவும் என்னட்டைக் கேக்கேல்லை. நானாய் ஒண்டும் கதைக்கவும் இல்லை. அதோடை, என்னோடை 'ஸ்கூலுக்கு' வாற ஒரு '(f)பிரெண்டும்' எப்பிடியோ மணந்து பிடிச்சிட்டுது. அது ஒரு ஓட்டைவாய். கட்டாயம் ஆரிட்டையெண்டாலும் உளறியிருக்கும். குறிப்பாய்த் தன்றை தாயிட்டைச் சொல்லியிருக்கும். அது காணும். 'பேப்பிரிலை' விளம்பரம் போடத் தேவையில்லை.

எப்பிடியோ, ஏதோ நடந்திருக்கு. வீட்டிலை என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்க வேணும் எண்ணுறதைப் பற்றின கதை அடிக்கடி நடக்கத் தொடங்கிட்டு. "ஏன் எனக்கு நல்ல 'ரிசல்ட்' வரும்தானே. நான் இஞ்சையே 'மெடிசின்' படிக்கலாம்தானே" எண்டு சொல்லிப் பா(ர்)த்தன். அதை அவையள் பெரிசாய் எடுத்த மாதிரித் தெரியேல்லை. 'பாஸ்போட்' எடுத்திச்சினம். 'டிரைவிங்' பழகச் சொல்லிச்சினம். அப்பா தன்றை 'மாருதியைத்' தந்து அதிலை பழகச் சொன்னார். அது 'மனுவல்'. ஆனால் நல்லா(ய்) ஓடும். 'டிரைவிங்' இன்ஸ்த்ரர்' வந்தார். கார் பழகுறது எனக்குப் பெரிய பிரச்சினையாய் இருக்கேல்லை. 'மோட்டர் சைக்கிள்' பழக வேண்டாம் எண்டிச்சினம். எனக்கும் அதில பெரிசாய் விருப்பம் இருக்கேல்லை. அத்தை அடிக்கடி 'போன்' பண்ணத் தொடங்கினா. என்னை எப்பிடியும் அனுப்பிவிட வேணும் எண்டு எல்லோரும் 'டிசைட்' பண்ணிட்டினம் எண்டு விளங்கிச்சு.

இதுகளுக்கிடையிலை அந்த 'போய்' ஒரு நாள் தனக்கு ஏதும் நடந்திடுமோ எண்டு பயமாயிருக்கு எண்டு ஒரு 'மெசேஜ்' அனுப்பியிருந்துது. அங்காலைப் பக்கமும் ஏதோ நெருக்குவாரங்கள் தொடங்கிட்டுது எண்டு விளங்கிச்சு. என்ன செய்யறது எண்டு ஒண்டு மாய் விளங்கேல்லை. எங்கடை வீட்டை இதைப் பற்றிக் கதைக்க ஏலாது எண்டது மட்டும் நல்லா(ய்)த் தெரியும். ஒன்பதாம் வகுப்பிலை எங்கடை 'கிளாஸ் ரீச்சராய்' இருந்தவ என்னோடை நல்ல மாதிரி. ஒரு அக்கா மாதிரி, '(f)பிரெண்ட்' மாதிரிப் பழகிறவ. அவவிட்டை ஒருநாள் போய் என்றை 'லவ்வைப்' பற்றிச் சொன்னன். அவ உடனை ஒண்டும் சொல்லாமல் என்னைக் கொஞ்ச நேரம் வடிவா(ய்)ப் பா(ர்)த்

துக் கொண்டிருந்தா. பேந்து சொன்னா, “உமக்கு அந்த ‘போய்’ நல்ல ‘போய்’ எண்டு தெரிஞ்சால், நீரும் அதை விரும்புறீர் எண்டால், நீர் உறுதியாய் நில்லும். முதல்லை படியும். பிறகு உம்மடை வாழ்க்கையை நீர் விரும்பின மாதிரி கொண்டு போம்”. அந்த நேரத்தில் ‘ரீச்சர்’ சொன்ன துதான் சரியாய்ப் பட்டுது. இப்பிடி ஒரு ‘அட்வைஸ்’ ‘ரீச்சரிட்டை’ இருந்து வரேக்கை மனசுக்கு நிம்மதியாயிருந்துது.

இரண்டு நாளைக்குள்ளை எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிச்சு. அந்த ‘போயை’ ஆரோ அடிச்சுப் போட்டாங்களாம் எண்டு ஆஸ்பத்திரியிலையிருந்து ‘மெசேஜ்’ அனுப்பிச்சு. பாவம். என்னாலைதான் அது அடி வேண்டியிருக்கும். “இப்பிட்யே போனால் நாங்கள் படிப்பு முடியட்டும் எண்டு காத்துக் கொண்டிருக்கேக்கை, ஆளே முடிஞ்சிடும்” எண்டு சரியாய்க் கவலைப்பட்டது. “எப்பவோ ஒண்டாகச் சே(ர்)ந்து வாழப் போறம் எண்டால், அது ஏன் இப்பவே இருக்கக் கூடாது?” எண்டு கேட்டிச்சு. “நாங்கள் ஒண்டாயிருக்கப் போறம் எண்டதை உறுதியாய்க் காட்டினால்” அதுக்குப் பிறகு ஒருத்தரும் எங்களைப் பிரிக்க வெளிக்கிட மாட்டினம்” எண்டு அது சொல்லிச்சு. சில வேளையள்ளை அது சொல்லுறதிலயும் ஞாயம் இருக்குப் போலத் தான் தெரிஞ்சுது. எண்டாலும்...

கொஞ்ச நாளாய் அந்த ‘போய்’ ஒரேயடியாய்(ய்) சோகம் கொட்டத் தொடங்கிட்டுது. தான் என்னை ராசாத்தி போல வைச்சுப் பா(ர்)ப்பன் எண்டு சொல்லிச்சு. படிக்கிறதை ஒரு நாளும் மறிக்க மாட்டன் எண்டு சத்தியம் பண்ணிச்சு. நான் தனக்குப் பக்கத்திலை இருந்தா மட்டும் போதும். தன்ரை ‘பிஸினஸ்’ ஓகோ எண்டு மாறிடும் எண்டு கெஞ்சிச்சுது. கொஞ்சக் காலம் தானே. அதுக்குப் பிறகு எல்லாரும் ஒண்டாய்(ய்) இருக்கலாம் எண்டு நம்பிக்கை தந்துது.

அது சொல்லுற மாதிரி எங்களை இனிமேல் ஒருத்தரும் பிரிக்கேலாத மாதிரி ஏதாவது செய்யவேணும். நான் என்றை அம்மா அப்பாவை வெறுக்கேல்லை. ஆனா, எனக்கு அந்த ‘போய்’ வேணும்.

III

வாகனம் ஓடிக் கொண்டிருக்கு. இந்த வாகனத்துக்கு ஒரு பெயர் இருக்கு. ஆனா, அதைச் சொல்லாமல், எல்லாரும் இதைப் ‘படி’ எண்டுதான் சொல்லுறவை. படிச்சாக்கள் இந்த வாகனத்தை ஓடுறது வலு குறைவு. அதோடை, இது ஓடேக்கை பெரிசாய்(ய்)ப் படிஞ்சும் ஓடுறதில்லை. அப்பேன் இந்தப் பேரை வைச்சாங்கள்? ஆரிட்டையும் கேட்டு அவையளையும் குழப்பி விடோணும்.

விடியப்பறமே வெளிக்கிட்டபடியால் கண் கொஞ்சம் களைக்குது. வெயிலும் கொஞ்ச நஞ்சமே? இந்தக் காலமை நேரத்திலையே சனியன் பிடிச்ச வெயில், நேரை வந்து கண்ணுக்கை அடிக்குது. கண்ணை மூடிக்கொண்டும் ஓடேலாமல் இருக்கு. குறுக்கால போறதுகள் கூடிப் போச்சு. இப்ப ‘றோட்டிலை’ மனுசரை விட, மாடுகளைச் சமாளிக்கலாம். வாகனம் முட்டுப்பட்டு ‘பொலிஸ்’ அது

இது எண்டால், அரோகராதான். இதுகள் ரெண்டும் மாட்டிப்போடுங்கள்.

எனக்கு இவனைத்தான் பழக்கம். இவன் ஒரு கொஞ்ச நாளாய் ஒரு பெட்டையை ‘லவ்’ பண்ணிக் கொண்டு திரியுறான் எண்டும் எனக்குத் தெரியும். எண்டாலும் இப்பிடித் தூக்கிக் கொண்டு வாறளவுக்குத் துணிவான் எண்டு யோசிக்கேல்லை. இவன் கொண்டு வந்த பெட்டையைப் பா(ர்)த்தாலும் பாவமாய் இருக்கு. கொஞ்சம் வசதியாய் வாழ்ந்திருக்கும் போலை கிடக்கு. அதுன்றை முகத்திலை என்ன கிடக்கு எண்டு தெரியேல்லை. கண்ணில சின்னதாய் ஒரு ‘த்றில்’ தெரியுது. ஆனா, முகம் முழுவதும் கனக்கப் பயம் தெரியுது. பயப்பிடத்தானே வேணும். இது இப்ப பெத்ததுகளை விட்டுட்டு வருகுது. இன்னும் கொஞ்ச நாளையாலை இவனை விட்டுட்டும் போடுமோ? ச்சீ! நான் ஏன் இப்பிடி நினைக்க வேணும்?

“மச்சான் எனக்கு ஒரு உதவி வேணும். இல்லையெண்டு சொல்லாதை” எண்டுதான் இவன் கேட்டவன். நான் நினைச்சன் என்றை ‘மோட்டர் சைக்கிளை’த்தான் திரும்பியும் கேக்கப் போறான் எண்டு. இப்பிடிப் பொம்பிளை கடத்திறுக்கு வாகனம் கேப்பான் எண்டு நான் யோசிச்சே இருக்கேல்லை. என்ன செய்யுறது? கேட்டிட்டான். நானும் முந்தி அவனுக்கு நிறையக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறன். செய்யத்தானே வேணும். எண்டாலும் நான் அவன் வரச்சொன்ன இடத்திலிலையிருந்து கொஞ்சம் தள்ளி, சந்தி தாண்டி, கோயிலடியிலைதான் நிப்பன் எண்டு சொன்னான். “காலமை ரெண்டு மணிக்கு வா” எண்டான். மூண்டு மணிக்குப் பெட்டையோடை வந்தான். இன்னொருத்தனும் சைக்கிளை வந்தான். அவன் பேந்து இவன்றை சைக்கிளையும் இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

எனக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகேல்லை. இருபத்தி நாலிலை கலியாணம் கட்டிப் பெட்டி கொளுவுற அளவுக்கு கடவுளேயெண்டு எனக்கு விசர் கிசர் ஒண்டும் பிடிக்கேல்லை. பிறந்தால் இயலுமான வரையும் நிம்மதியா வாழ வேணும். உதுகளைக் கட்டிக் கொண்டு, உதுகளின்றை அழுகையையும், அரையண்டங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு மனிசர் என்னெண்டு வாழுறது? அதுக்கு எண்டு ஒரு பக்குவம் வரைக்கை அதைப் பா(ர்)ப்பம். அதுக்காக எனக்கு பொம்பிளையள் எண்டாப் பிடிக்காது எண்டும் இல்லை. வயது வித்தியாசம் பாராமல் எல்லாரையும் பிடிக்கும். ஆனா எல்லாத்தையும் மனசுக்குள்ளை வைச்சிருப்பன். அந்த மனசுக்குள்ளை இருக்கிற எல்லாரையும் விட ஒருத்தியை எனக்கு நல்லாப் பிடிக்கும். தப்பித் தவறித்தன்னும் அதை நான் வெளியிலை சொன்னா, உதை விழும். பா(ர்)ப்பம். ஒரு நாளைக்குச் சொல்லத்தானே வேணும்!

நான் இவனை மாதிரி இல்லை. ஆம்பிளை எண்டால் தைரியம் இருக்கோணும். ‘லவ்’ பண்ணினால் ஒளிச்சு ஓடக்கூடாது. எதிர்த்து நிக்கோணும். பிரச்சினையளுக்கு முகங் கொடுக்கோணும். மாட்டம் எண்டு சொல்லிச்சினம் எண்டால், அவையள் ஒமெண்ணும் வரைக்கும் பேசாமல் இருக்கோணும். எங்களை மிஞ்சி ஆராவை என்ன செய்து போட முடியும்?

இவன் பாவம். இவனுக்கு அப்பிடியிருக்க முடியவில்லை. விழுங்க முடியாதளவு பாண்துண்டைக் கடிச்சவைச்சுக் கொண்டு இப்ப வில்லங்கப்படுறார். இவன்தான் அப்பிடி எண்டால் உவளுக்கு எங்கை போச்சுப் புத்தி? 'ஏலெவல்' படிச்சவள் எண்டவன். 'லெவலுகள்' படிச்சாமட்டும் காணுமே? அந்த 'லெவலுகளுக்கு' ஏற்ற மாதிரி நடக்கவும் வேண்டாமே? என்னத்தைப் படிச்சு என்னத்தைக் கிழிக்குதுகளோ தெரியாது.

"மச்சான் நீ சொன்ன ஊர் இதுதான். இனி எப்பிடி உன்ரை பெரியம்மான்றை வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கிறது? நீ கிட்டடியிலை வந்தனியோ? 'போன்' பண்ணிட்டாய்தானே? நான் நினைக்கிறன் இதா(ய்)த்தான் இருக்கும் என்று. 'ஹோன்' அடிக்கட்டோ? ஆரோ வருகினம். அப்ப சரியான இடத்துக்குத் தான் வந்திட்டம். சரி மச்சான் சந்திப்பம்".

கடவுளே! ஆர் பெத்த பிள்ளையோ? முழிசிக்கொண்டு நிக்குது. உது என்னண்டு சமாளிக்கப் போகுது!!"

IV

மூண்டு நாளா(ய்)ப் போச்சு. செத்த வீட்டிலை இருக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு. இதைவிட உண்மையிலை சாகிறது திறம் என்று நினைக்கிற அளவுக்கு எல்லாம் நடக்குது. ஆராரோ வருகினம். இருக்கினம். புதினம் கேக்கினம். பிறகு போகினம். 'சைக்கிள்ளை' வருகினம். 'மோட்டர் சைக்கிள்ளை' வருகினம். காரிலையும் வந்து போகினம். நேற்று மருமகனோடே வேலை செய்யுற ஆக்கள் எல்லாருமா(ய்)ச்சேர்ந்து 'வான்' ஒண்டிலை வந்திச்சினம். சிலர் சும்மா வந்திச்சினம். சிலர் விடுப்புக் கேக்க வந்திச்சினம். உண்மையான அக்கறையோடையும் ஆக்கள் வந்து போச்சினம். ஒரு பகுதி வடை எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டு வந்திச்சினம். இந்த வீட்டிலை 'இழவு' விழுந்ததாலை நாங்கள் எல்லாரும் சமைக்காமல், சாப்பிடாமல் இருப்பம் என்று அவை நினைச்சினம் போலை.

ஓம். இழவு விழுந்துதான் போச்சு. ஆற்றை கண்டபுறதோ தெரியேல்லை. என்றை பேத்தி, அந்த அருமந்த பிள்ளை வீட்டை விட்டுப் போயிட்டுது. அவளைக் காணேல்லை என்று தாய்க்காரி குழறியடிக்கேக்கை ஒருக்கா மனம் பக் எண்டுது. மெதுவா நடக்கிற மாதிரி நடந்து போய் பின்வளவு, கிணறு என்று பா(ர்)த்து வந்தனான். காலமை நேரம் முழுக்க எல்லாரும் ஆளை ஆள் பா(ர்)த்துக் கொண்டு இருந்தம். பேரப் பொடியன் பசிக் குது எண்டாப் பிறகு, நான்தான் அடுக்களைக்குப் போய் அவனுக்கு ஒரு தேத்தண்ணி போட்டுக் குடுத்தனான். பேந்து மருமோரும் வந்து அவனுக்கு ஏதோ செய்து குடுத்தா. எங்களுக்கும் 'ரீ' போட்டுத் தந்தா. பிறகு மகனும், மருமகனும் மாறி மாறி 'ரெலிபோனிலை' கதைச்சுக் கொண்டிருந்தினம். மெதுவா(ய்)க் கதைச்சபடியால் ஒண்டும் தெளிவா(ய்)க் கேக்கேல்லை.

ஒரு பதினொரு மணியிருக்கும். ஆரோ ஒரு பிள்ளை தயங்கித் தயங்கி வந்துது. மருமோளோடே ஏதோ கதைச்சுது. மருமோள் பிலத்து அமுற சத்தம் மட்டும் கேட்டுது. மகன் அவையிருந்த இடத்தடியிலை போய்

ஏதோ கன்னா பின்னா எண்டு கத்தினான். அந்தப் பிள்ளை பயந்து கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நிண்டுது. பிறகு போட்டுது. பேத்தி ஆரோ பொடியனோடே ஓடிப்போட்டுது என்று விளங்கிறதுக்கு அவ்வளவு நேரம் எடுக்கேல்லை. கடவுளே! நிம்மதி!! அவள் உயிரோடே இருக்கிறாள். அம்மாளைச்சி, அவளைக் காப்பாற்றிப் போடணை.

"அப்பம்மா!" என்று பேத்தி கூப்பிடுற வாஞ்சைக் காகவே இன்னும் கொஞ்சக் காலம் இருக்க வேணும் என்று நினைக்கிறனான். அவளுக்கு என்னிலை அப்பிடி ஒரு பிரியம். சில வேளையள்ளை தாயும், தேப்பணும் வேலை வேலை என்று திரிய, சின்னல்லையிருந்து நான்தான் அவளைத் தூக்கி, குளிக்க வாத்து. உடுப்பு மாத்தி, சாப்பாடு தீத்தி வள(ர்)த்து எடுத்ததாலை என்னிலை ஒரு விருப்பம் இருந்திருக்கலாம். அவளின்ரை தாயும் செல்லம் குடுக்கிறவதான். ஆனா, படிப்பு, கூட்டாளிமார் எண்ட விஷயங்கள்ளை பிள்ளை ஏதேனும் பிழை விட்டுட்டு எண்டால் அவ தலைகீழாய் மாறிவிடுவா. அந்த வேளையள்ளை என்றை மருமகள் காளியாடித்தான் பிறகு ஓய்வா.

மனிசர் சில விஷயங்களை அனுபவங்களாலை மட்டும் தான் படிக்கமுடியும் எண்டதுக்கு என்றை மருமோள்தான் நல்ல உதாரணம். நான் அப்பிடியில்லை. பேத்தி என்ன செய்தாலும் நான் அவளைத் திட்டிறதில்லை. அதுக்காக, அவ செய்யுற எல்லாத்தையும் நான் ஆதரிக்கிறன் எண்டும் இல்லை. எனக்குத் தெரியும் அவளுக்கு ஏதேனும் சொல்ல வேணுமெண்டால், அதை எப்ப சொன்னால், நான் சொல்லுறதை அவள் தன்ரை தலைக்குள்ளை ஏத்துவாள் என்று. இவ்வளவு காலத்துக்கை, நானும் அவரும் எத்தினியோ விஷயங்களை எங்களுக்குள்ளை கதைச்சிருக்கிறம். எண்டாலும், இதை அவள் என்னட்டைச் சொல்லேல்லை. எனக்கு வயது போனதாலை இதுகளை நான் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டன் என்று நினைச்சாளாக்கும்.

அவளின்ரை அப்பப்பா என்னைக் களவா(ய்)க் கடத்திக் கொண்டு வந்துதான் கலியாணம் செய்தவர் என்று அவளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்காது. ஊர் உலகத்திலை ஒவ்வொருத்தரும் தாங்கள் காதலிக்கேக்கையும், கலியாணம் செய்யேக்கையும், பேந்து பிள்ளையளைப் பெறேக்கையும், ஏதோ தாங்கள்தான் அதை முதன்முதல்லை செய்யுற மாதிரி நடந்து கொள்ளுகினம். அதுதான் உலக இயல்பு போல. நான் பிறந்த மூட்டமே என்னை அவருக்குத்தான் கட்டிக் குடுக்கிறதெண்டு முடிவெடுத்தவையாம். பிறகு இந்த மாமன் மச்சான் சண்டைக்கே நாங்களும் அம்பிட்டுப் போனம். "கடைசி வந்தாலும் கட்டிக் கொடுக்க மாட்டன்" என்று என்றை அப்பு சொல்லத் தொடங்கிட்டார். ஒரு நாள் எனக்கும் தெரியாது, என்னட்டைச் சொல்லவும் இல்லை. என்றை மனுசன், நான் தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வாற பாதையிலை நிண்டு என்னை மறிச்சு, 'ஓவசியர்' அண்ணைன்றை 'ஏ தேட்டி' காரிலை ஏத்திக் கொண்டு போனவர். பேந்து எப்பிடியோ எல்லாரும் ஒண்டாய் வந்து எங்கடை கலியாணத்தை நடத்தி வைச்சினம். கலியாணத்துக்குப் பிறகுதான் மற்ற அலுவல்கள் எண்ட நடைமுறை எனக்குத் தெரிய ஒருகாலமும் இருக்கேல்லை. என்றை அம்மா கெட்டிக்காரி, பன்னிரண்டு பெத்தா. அதிலை நாலு தவறிப் போக, எட்டு இருந்து

துகள். எனக்கு அப்பிடியேலாமல் போட்டுது. நான் ஒரு ஐஞ்சோடை களைச்சுப் போனன். இப்ப நடுவிலானோடை இருக்கிறன்.

இவள் பேத்தி விசர்ப் பெட்டை. ஆரையோ விரும்புறன் எண்டு என்னட்டைச் சொல்லியிருந்தால் நான் நல்ல விதமா(ய்)ப் புத்தி சொல்லி வழிகாட்டியிருப்பன். பெட்டைப் பிள்ளை ஒண்டு பெடியனை விரும்புறதெண்ட திலை ஒரு வில்லங்கமும் இல்லைத்தானே. மாறிக் கீறி நடந்தால்தான் நாங்கள் பயப்பிட வேணும். ஆனால், இவள் ஏன் இப்பிடி ஓடினவள்? இப்பிடி ஓடிப் போன தாலை தன்ரை மரியாதையைத் தானே குறைச்சுப் போட்டு நிச்சிறாள். பொடியன்ரை ஆக்கள் ஏற்கெனவே பிரச்சினையான ஆக்களாம். அதுகளின்ரை பண்புகள் எப்பிடியோ தெரியாது. பொடியன் நல்லவனாய் இருந்தாலும், பட்டியில் குணங்கள் இருக்கத்தானே செய்யும். அநியாயம்! இவள் பே(ய்)ப் பெட்டையாயிருக்கிறாள். தன்ரை தகப்பன் தாயை விட்டுட்டுப் போய், ஒருத்தரும் இல்லாம, அவன் பொடியனும், அவன்ரை ஆக்களும் சொல்லுறதைத்தான் கேக்கவேணும் எண்ணுற அளவுக்குத் தரம் கெட்டுப் போனானே! எல்லாத்தையும் அள்ளி அள்ளிக் குடுத்த கடவுள் இந்தப் புத்தியை மட்டும் இவளுக்குக் குடுக்காமல் விட்டுட்டார்.

இந்த மூண்டு நாளிலை தாய்க்காரி அழுது, புலம்பி, ஒப்பாரி வச்சு, திட்டித் தீ(ர்)த்து எண்டு என்னென்னவோ எல்லாம் செய்து கொஞ்சம் மனம் ஆறி இருக்கிறாள். ஆனா, என்ரை மகனோ ஒரு மாதிரித்தான் திரியுறான். எனக்கு அவனைப் பா(ர்)க்கப் பயமாயிருக்கு. என்ரை அண்ணற்றை மகன் மாதிரி, அவன்ரை மூத்த மச்சான் மாதிரி கயித்தைக் கியித்தைத் தூக்கீடுவானோ எண்டு எனக்குப் பயமாய் இருக்குது. கத்திறாக்கள் அவ்வளவு பிரச்சினையில்லை. உந்த மண்டிக் கொண்டு திரியுற ஆக்கள்தான் பயம். மகனோடை நேற்றுக் கொஞ்சம் கதைச்சுப் பா(ர்)த்தனான். அவன் ஒண்டும் திருப்பிக் கதைக்கிறானில்லை. முகம் பாக்கிறானும் இல்லை. இரவிரவாய் முழிச்சுக் கொண்டு, நடந்து கொண்டு, ... அவனாலை இந்த மூண்டு நாளும் எனக்கும் நித்திரையில்லை. பேரன் இதுகள்ளை அதிகம் தலைப்போடாமல் தானுண்டு, தன் படிப்புண்டு எண்டு திரியுறான். நல்லதுதானே. சின்னப் பிள்ளையளை பெரிய ஆக்களின்ரை அலுவலுகளுக்கை இழுக்கக் கூடாது.

என்ரை பேத்தி எங்கை இருக்கிறாள் எண்டு தெரியாதாம். தெரிஞ்சா, நானாவது ஒரு நடை நடந்து, இல்லாட்டி, தொலைதூரமெண்டால், முன்வீட்டுத் தம்பியின்ரை ஓட்டோவைப் பிடிச்சு, ஒருக்கால் போய்ப் பா(ர்)த்திட்டு வரலாம். பாவிப் பெட்டை, இப்பிடி அவசரப்பட்டுப் போட்டாளே!

V

டக்கெண்டு வாழ்க்கை 'டல்' அடிக்குது. ஒண்டில்லை, ரெண்டில்லை, நாலு வருஷம் பா(ர்)த்து ரசித்து, முன்னாலை பின்னாலை திரிஞ்சு, மனசை மாத்தி, இப்ப ஒரு மாதிரி வீட்டாலை கிளப்பிக் கொண்டு வந்தாலும், இப்பிடிச் சும்மா பயந்து, பயந்து, வீட்டுக்குள்ளை இருக்

கிறதும், பெரியம்மான்ரை பின் வளவுக்கை மட்டும் நடந்து திரியிறதும் அலுப்படிக்குது. எந்த ஆம்பிளையாலை வீட்டுக்கை மட்டும் இருக்கேலும்?

கடையும் பூட்டிக் கிடக்கு. காலமை எழும்பி, வேலைக்குப் போற வழியிலை இவளை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பி, பிறகு கடையைத் திறந்து, பூச்சரத்தைச் சாமிப்படத்துக்குப் போட்டுட்டு, இவளின்ரை படத்தையும் ஒருக்காப் பா(ர்)த்திட்டு வேலையைத் தொடங்கினால் பின்னேரம் வாறது தெரியாது. இதுக்கிடையிலை எத்தினையோ பேர் வருவாங்கள். அதிலை பாதிப் பேர் 'கஸ்டமர்ஸ்' எண்டால், மீதிப்பேர் கூட்டாளிமார். பொழுது எப்பிடிப் போகுது எண்டே தெரியாது. பிறகு பின்னேரம் எண்டால் இவளின்ரை 'ஓட்டி' செய்ய வேணும். அவளின்ரை 'ஓட்டோ'க்குப் பின்னாலையும், முன்னாலையும் போக வேணும். பா(ர்)க்க வேணும். மற்றவைக்குத் தெரியாமல் சைகையிலை கதைக்கோணும். பிறகு சட்டெண்டு கடைக்கு வந்திடோணும். கூட்டாளிமாரும் ஒரு கொஞ்ச நேரம்தான் கடையிலை நிண்டு உதவி செய்வினம். அதோடை, அவைக்கு அடுத்தவன்ரை காசிலை ஆசை வராமலும் பா(ர்)த்துக் கொள்ள வேணும்தானே.

கடையைப் பூட்ட எப்பிடியும் எட்டு, எட்டரை ஆகும். இப்பிடி விடியக் கடையைத் திறந்து, இரவு வரை வேலை செய்யுறதாலை எனக்கு வீட்டிலையும் சரி, வெளியிலையும் சரி, நல்ல பேர். அதுக்குப் பிறகு, வீட்டை போகோணும். குளிக்கோணும். அம்மான்ரை கையாலை புட்டும் முட்டைப் பொரியலும் சாப்பிடோணும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு சாப்பாடு எண்டாலும் ஆன வாயிலை சாப்பிட வேணும். சாப்பிட்டு முடிய 'ரீ.வீ' பா(ர்)க்க வேணும். பிறகு நித்திரை வந்தாலும் உடனை படுக்கேலா. பத்து மணிக்குப் பிறகுதான் இவளோடை 'ச்சுற்' பண்ணலாம். அதிலை பிறகு ஒரு கொஞ்ச நேரம் செல்லம் கொட்டி, சண்டை பிடிச்சு, அரசல் புரசலாக் கதைச்சு... இப்பிடி அந்தப் பொழுது போகும். சில நாளைலை இவளோடை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கையே நித்திரையாய்ப் போனதும் நடந்திருக்கு.

இப்ப ஒரு கொஞ்ச நாளாய் இந்த ஒழுங்கிலை மாற்றம் வரத் தொடங்கிட்டு. ரெண்டு மாசத்துக்கு முதல் ஒரு 'பா(ர்)ட்டி' வந்து "என்ன பெரிய இடத்திலை கண் வைச்சிருக்கிறாயாம்?" எண்டு கேட்டிட்டுப் போனாங்கள். தேவையில்லாத 'மிஸ் கோலுகள்' அடிக்கடி வரத் தொடங்கிச்சு. தூஷணத்தாலை திட்டி நாலைஞ்சு 'எஸ்.எம்.எஸ்' உம் வந்திது. ஏதோ பிழையாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கு எண்டு மாத்திரம் தெரிஞ்சுது. உள்ளுக்கை ஏதோவொரு பயம் வந்து போச்சுது. வெளியிலை நான் பயந்ததாய்க் காட்டிக் கொள்ளமல் இருந்தன். என்ரை வழமையளையும் நான் நிப்பாட்டேல்லை. அண்டைக்கொரு நாள் இவள் போற 'ஓட்டோ'க்காரன் என்னைப் பா(ர்)த்து முறைச்சுக் கொண்டு நிண்டவன். நாய் என்னத்தையும் மணந்து பிடிச்சிட்டுதோ? உண்மையிலை தாய் தகப்பனுக்கு மறைச்சாலும் இப்பத்தைய 'ஓட்டோ'க்காரருக்கு ஒண்டையும் மறைக்க ஏலாது. என்ரை கடைக்கும் நாலைஞ்சு 'ஓட்டோ' கூட்டாளிமார் வாறவங்கள். அவங்களுக்கு உனர் உலகத்து ரகசியங்கள் எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கு....அ..

எங்கை விட்டனான்? ஆ! 'ஓட்டோ'க்காரன் முறைச்சவன். நான் பேசாமல் வந்திட்டன். என்னை கூட்டாளிமாரிட் டையும் அவன் முறச்சதைப் பற்றிக் கதைக்கேல்லை. பொதுவாய் இவளின்னை விஷயங்களை நான் ஆரோடையும் கதைக்கிறதில்லை.

'ஓட்டோ'க்காரன் என்னைப் பா(ர்)த்து முறச்ச அடுத்த நாள், என்னை கடையடியிலை சில புது ஆக்கள் திரிஞ்சு மாதிரி இருந்துது. நான் தேவையில்லாமல் பயப்பிடுறன் எண்டு நினைச்சபடி வேலையிலை கவனஞ் செலுத்தினன். அண்டு பின்னேரம் இவளைப் பா(ர்)க்க எண்டு வெளிக்கிட்டு முடக்காலை திரும்பேல்லை. ஒரு 'ஓட்டோ' குறுக்காலை வந்து நிண்டது. அதிலை இருந்து ஒரு ஐஞ்சாறு பேர் இறங்கி, என்னை வாங்கு வாங்கு எண்டு வாங்கிப் போட்டுப் போனாங்கள். மூக்காலை ரத்தம் வழிஞ்சு கொண்டிருந்துது. வலக்கையைத் தூக்க முடியேல்லை. 'ஹெல்மட்' அங்காலை எங்கேயோ விழுந்து கிடந்துது. 'போன் டிஸ்பிளே' உடைஞ்சு கிடந்துது. இவ்வளவுத்துக்கையும் ஒரு நல்ல விஷயம் 'போன்' வேலை செய்திது. கடையிலை நிண்ட பொடியனுக்குப் 'போன்' பண்ணினன். பிறகு நிறையப் பேர் வந்து சே(ர்)ந்தாங்கள். என்னை காயங்கள் நான் நினைச்சிருந்ததைவிடக் கூடவாய் இருந்திருக்கு எண்டதை அவங்கடை முகங்களைப் பா(ர்)க்கத் தெரிஞ்சுது. நான் வேண்டாம் எண்டு சொல்லியும் அவங்கள் கேக்கேல்லை. 'ஹொஸ்பிற்றல்லை' சே(ர்)த்து விட்டாங்கள்.

நல்ல வேளை, எல்லா எலும்புகளும் தப்பிட்டு. உடம்புக்கு உள்ளுக்கையும் ரத்தக் கசிவு ஒண்டும் இருக்கேல்லை யாம். எல்லாம் வெளிக்காயங்கள்தான். வீக்கம், கண்டல், கிழியல், உராயஞ்சல், அள்ளல் எண்டு... விதவிதமான வெளிக் காயங்கள். இருந்தும், 'ஹொஸ்பிற்றல்லை' மூண்டு நான் இருக்க வேண்டி வந்துது. 'பொலிசும்', காயம் பா(ர்)க்கிற 'டொக்ரரும்' 'கேஸ்' போடப் போறியோ? எண்டு கேட்டவை. நான் இல்லை எண்டு சொல்லிட்டன்.

'ஹொஸ்பிற்றல்லை' இருக்கேக்கை அம்மாவும், தங்கச்சிமாரும் காலமை பின்னேரம் எண்டு வந்தவை. அப்பர் வரேல்லை. அவர் தண்ணியைப் போட்டுட்டு வீரம் கதைச்சுக் கொண்டு திரியுறார் எண்டு கூட்டாளிமார் சொல்லிச்சினம். அவர் அப்பிடித்தான். பெயருக்குத்தான் அப்பர். அம்மா "ராசா, என்ன பிரச்சினையப்பு?" எண்டு திரும்பத் திரும்பக் கேட்டவ. நான் "உண்மையா(ய்)த் தெரியாது. ஆள் மாறி அடிச்சிட்டாங்கள் போலை" எண்டு மட்டும் சொன்னன். ஆனா, எனக்கு உள்ளுக்கை சொல்லிச்சு, இது இவளின்னை பிரச்சினையாத்தான் இருக்கும் எண்டு. நாசமறுப்பானுகள்! படாத இடத்தில பட்டுச் செத்துக் கித்துப் போயிருந்தால்...

திரும்பவும் கடை திறந்தன். தொழில் செய்தன். எண்டாலும் மனம் ஒரு நிலையிலை இல்லை. இவளை இழந்திடுவனோ? எண்டு பயம் வந்திட்டு. மனம் முழுக்க அந்தப் பயம்தான் ஆக்கிரமிச்சுக் கொண்டிருந்துது. என்ன செய்யலாம்? இவள் வேறை, வீட்டை தன்னை வெளியிலை அனுப்புற கதை நடக்குது எண்டு இடையிடையே வெருட்டினான்.

இதைப் பற்றி 'அட்வைஸ்' கேக்கிற அளவுக்கு என்னை கூட்டாளிமார் இல்லை. என்னை கடைக்கு துரத்து உறவு முறையான அண்ணர் ஒருத்தர் வாறவர். அவரிலை நான் நல்ல மரியாதை வைச்சிருக்கிறன். அவர் கனக்கக் கதைக்க மாட்டார். உலக விஷயங்களை நல்லாய்ப் படிச்சு வைச்சிருப்பார். ஒரு நாள் தயங்கித் தயங்கி அவரிட்டை விஷயத்தைச் சொன்னன். அவர் கொஞ்சம் யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு சொன்னார். "தம்பி, இது ஒரு நாளும் முறையாய் நடவாது. உம்மடை குடும்பத்துக்கும், அவைவன்னை குடும்பத்துக்கும் ஒரு வழியிலையும் பொருத்தம் இல்லை". என்னை மூஞ்சை போன போக்கு அவருக்கு விளங்கியிருக்கும் போலை. "ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கு. நீங்க ரெண்டு பேரும்... அந்தப் பிள்ளைக்கு வயது காணும் தானே? எங்கையாவது போய் முதல்லை 'றிஜிஸ்டர்' பண்ணுங்கோ. பேந்து நடக்கிறதைப் பாருங்கோ!". அவர் பேந்தும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து, வேறை கதையளும் கதைச்சுப் போட்டு எழும்பிப் போனார்.

//

என்னவோ தெரியாது. எனக்கு அந்த 'போயோடை' கதைக்கக் கதைக்கச் சரியான 'இன்ரெறிஸ்ட்ரிங்காய்' இருந்துது. அதுக்கு நான் எண்டால் உயிர். என்னை ஒரு நாள் காணேல்லை எண்டால் பாக்கோணுமே! அதுன்னை குரலும் உடைஞ்சு, மூஞ்சையும் சுருங்கி பா(ர்)க்கப் பாவமாய் இருக்கும். என்னோடை கதைக்க வேணும் எண்டதுக்காகவே அது இரவிரவாய் முழிச்சிருக்கும்.

//

அதுதான் ஒரேயொரு வழியா எனக்குத் தெரிஞ்சுது. ஊர் உலகத்திலை பெற்றோரை எதிர்த்துக் கலியாணம் கட்டின எத்தினையோ பேர் இப்ப நல்லாய்த்தானே இருக்கினம்? இந்த 'ஐடியா'வை மெல்ல மெல்ல இவளுக்குச் சொன்னன். ஆரம்பத்திலை சரியாய்ப் பயந்து கொண்டிருந்தான். தன்னாலை அப்பிடி வர ஏலாது எண்டு சொன்னான். ஆனா, கொஞ்ச நாளாலை ஓம் எண்டுட்டான். தன்னைத் தொடர்ந்து படிக்க விடோணும் எண்டு என்னட்டைச் சத்தியம் வாங்கினான். நான்தான் படிக்கேல்லை. அவளாவது படிக்கட்டும். நான் ஒரு மறுப்புமில்லாமல் ஓம் எண்டு சத்தியம் செய்து குடுத்தன்.

இப்ப இவளோடை இஞ்சை வந்து ஒரு கிழமையாகுது. இன்னமும் 'றிஜிஸ்ட்ரேசன்' செய்யேல்லை. பெரியம்மா, "இப்ப நாள் சரியில்லை, கொஞ்சம் பொறு" எண்டு கடத்திக் கொண்டிருக்கிறா. அம்மாவோடை கதைச்சுக் கன காலம். தங்கச்சியளைப் பா(ர்)த்தும் கன காலம். இவ

ளின்ரை முகமும் நல்லாயில்லை. வில்லங்கத்துக்குச் சிரிச் சிறி மாதிரிச் சிரிக்கிறான். இதெல்லாம் இனி எப்பிடி முடியப் போகுதோ தெரியாது? காவடி தூக்கியாச்சு. இனி என்ன செய்யுறது? ஆடித்தான் ஆகவேணும்!

VI

நான் இருந்து என்னத்தைச் செய்யப் போறன். சின்ன வயசில கலியாணத்தைக் கட்டி வைச்சினம். வந்து சே(ர்)ந்ததோ மடாக்குக் குடிகாரன். அவனுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் குடியும், குடித்தனமும்தான். குடிக்கிறதற்கு மட்டுமே உழைச்சான். குடித்தனத்துக்கு மட்டும்தான் அவனுக்குப் பொஞ்சாதி தேவைப்பட்டது. ஒண்டுக்குப் பின்னாலை ஒண்டாய் நாலைப் பெத்ததுதான் நான் கண்ட மிச்சம். மூத்தவன் பொடியன். மற்ற மூண்டும் பொட்டையன். எல்லாரையும் போல நானும் பிள்ளைகளுக்காக எண்டு வாழத் தொடங்கினன். பிள்ளைகளுக்காகச் சமைச்சு, பிள்ளைகளுக்காகச் சாப்பிட்டு, பிள்ளைகளுக்காகக் கடன் வாங்கி, பிள்ளைகளுக்காகப் படுத்து எழும்பி, இப்பிடிப் பிள்ளைகளுக்காக எண்டே என்றை வாழ்க்கை ஓடத் தொடங்கிச்சு.

அந்தக் குடிகாரன் வீட்டை வரேக்கை அவன்ரை வாயுக்கு இதமாச் சமைச்சுப் போட்டு, அவன்ரை ஆசைகளுக்கு தீனிபோட்டால் மட்டுந்தான் அந்த நாய் காலமை எழும்பிக் கொஞ்சக் காசெண்டாலும் தந்திட்டுப் போகும். அதை வைச்சுத்தான் நான் பிள்ளைகளின்ரை சின்ன வயசுக் காலத்தைக் கடத்தினனான். பிள்ளையன் வளர வளர அவைன்ரை தேவைகளும் கூடிக்கொண்டு போச்சு. பேந்து, நானும் சின்னச் சின்ன வேலையளுக்குப் போய் வந்தன். அதாலை, ஒரு மாதிரிப் பட்டினி இல்லாமல் அதுகளை வள(ர்)க்க முடிஞ்சது.

இருந்தாலும், நான் இப்பிடி அயல்லை, தெரிஞ்சாக்கள் வீட்டை எண்டு தொட்டாட்டு வேலைக்குப் போய் வாறது அந்தக் குடிகாரனுக்குப் பிடிக்கேல்லை. அதுக்கை சனியனுக்குச் சந்தேகம் வேறை. தண்ணியைப் போட்டுட்டு தளம்பல் நடை நடக்குற நாதாரிக்கு, நான் தன்னோடை வடிவாய்க் குடும்பம் நடத்துறேல்லை எண்டு குறை வேறை. விட்டுட்டு இருக்கலாம். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை வீட்டுக்கு ஒரு காவல் வேணும். இல்லையெண்டால் கண்ட கண்ட நாயெல்லாம் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, வளைஞ்சு கொண்டு திரியுங்கள்.

பிள்ளையன் வள(ர்)ந்து வந்துதுகள். மூத்தவனுக்கு 'ஓ.எல்' லுக்கு மேலை படிக்க முடியேல்லை. என்னவோ தெரியேல்லை. அவன்ரை கெட்டித்தனத்துக்கு ஏற்றமாதிரி, அவனாலை சோதினையளை வடிவாய்ச் செய்ய முடியுறதில்லை. கணக்குக்கு 'மாக்ஸ்' காணாதெண்டு சொல்லி அவன்ரை படிப்பு இடையிலை நிண்டுது. எண்டாலும் அவன் பொறுப்பான பிள்ளை. இந்தக் காலத்துக்கேற்ற மாதிரி சின்னச் சின்னதாய்க் கன விஷயங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினான். தெரிஞ்ச ஆக்கள், தெரியாத ஆக்கள் எண்டு பல பேரோடையும் சே(ர்)ந்து திரிஞ்சு, அவங்களோடை வேலை செய்து, கனக்க விஷயங்களை அறிஞ்சு கொண்டான். பேந்து சின்னதாய் ஒரு

'போன்' கடை தொடங்கினான். பாவம். அதிலை இரவு பகல் எண்டு மினக்கெட்டான். காசு கிடைக்குதேயெண்டு ஊதாரித்தனம் செய்யாமல், கிடைக்கிறதெல்லாதையும் திரும்பவும் கடையிலை போட்டான். தேப்பன்ரை அநியாயங்களைப் பா(ர்)த்ததாலையோ என்னமோ, அவன் குடிவெறி இல்லாமல் இருந்தான். அவனை ஒரு நல்ல பிள்ளையாய், உழைப்பாளியாய்ப் பா(ர்)க்கேக்கை நெஞ்செல்லாம் நிம்மதிலை நிறைஞ்சு போச்சது.

பெட்டையன் பிரச்சினையிலாமல் படிச்சு வந்துதுகள். மூத்தது 'ஏ.எல்' எடுத்துப் போட்டு, 'ரெக்கிலை' ஏதோ படிக்குது. இரண்டாவது இந்த வருஷம்தான் 'ஏ.எல்' எடுக்குது. மூண்டாவது இப்பத்தான் பத்தாவது படிக்குது. பெட்டையன் எல்லாருக்கும் அண்ணை எண்டால் அப்பிடி ஒரு பாசம். அதுவும் கடைசிக்கு எல்லாம் அவன் தான். இரவிலை அண்ணன் எவ்வளவு நேரம் பிந்தி வந்தாலும், கடைசி அவனுக்காய்ச் சாப்பிடாமல் காத்துக் கொண்டிருக்கும். இவனும் தங்கச்சிமாரிலை நல்ல பிரியமாய் இருப்பான். அதுகள் ஊரிலை வெக்கப்படாமல் திரியுற அளவுக்கு அதுகளுக்குத் தேவையானதுகளை வாங்கிக் குடுக்கச் சொல்லி எப்பவும் என்னட்டைச் சொல்லுவான். இனி என்றை குடும்பம் தழைச்சிடும் எண்டு நிம்மதியாய் இருந்தன். இவனுக்கு ஒரு கலியாணத்தைப் பேசி, அதிலை கொஞ்சம் காசைக் கண்டுபிடிச்சு, அதை வைச்சு மூத்த பெட்டைன்ரை கலியாணத்தை முடிக்கலாம் எண்டு யோசிச்சிருந்தன். இரண்டாவதை எப்பிடியும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப வேணும். அப்பிடியெண்டால்தான் அவன் தெண்டிச்சு மூண்டாமவளையும் அங்கை கூப்பிடுவான்.

இப்பிடிப் 'பவளக்கொடி பால் வித்த' மாதிரி நான் என்றை கனவுகளோடை இருக்கேக்கைதான் ஒரு நாள் மூத்தவன் சொன்னான், "அம்மா, அண்ணற்றை போக்குச் சரியில்லை" எண்டு. "என்னடி?" எண்டு நான் பதைபதைச்சுக் கேக்க, அவன் சொன்னான் "இல்லை அவர் ஒவ்வொரு நாளும் ஆரோ ஒரு 'ஸ்கூல்' பிள்ளைக்குப் பின்னாலை திரியுறாராம். அதுதான். தெரிஞ்சாப் பிறகும் ஏன் உங்களுக்குச் சொல்லேல்லை எண்டு பிறகு என்னைத் திட்டக்குடாது எண்டதாலை, இப்பவே சொல்லுறன்". அவளுக்கென்ன? பெரிய ஒரு பாறாங்கல்லை, பஞ்ச மூட்டை மாதிரி எறிஞ்சு போட்டுப் போட்டான். எனக்கு என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியேல்லை. நான் இவனைத்தானே மலை போலை நம்பியிருக்கிறன். இவனும் மலை போலத்தான் இருக்கிறான். எண்டாலும்... ஒரு நாள் இரவு அவன் சாப்பிட்டுட்டுக் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கை, கதையோடை கதையாய்க் கேட்டன். அவன் சிரிச்சுக் கொண்டு "அப்பிடியெண்டும் இல்லையம்மா" எண்டு சொன்னான். எனக்கு அதை நம்புறதைத் தவிர வேறை வழி இருக்கேல்லை.

இப்பிடியே கொஞ்சக் காலம் போச்சு. நானும் அண்டண்டைய வேலைப் பிராக்கிலை அந்தக் கதையை மறந்து போட்டன். பிறகு இது நடக்குறதுக்கு பத்துப் பதினைஞ்சு நாளைக்கு முதல், தம்பிக்கு ஆரோ அடிச்சுப் போட்டாங்கள் எண்டும், அவனை ஆசுப்பத்திரியிலை சே(ர்)த்திருக்கு எண்டும் அவன்ரை கூட்டாளிப் பொடியன் வந்து சொல்லிச்சினம். அவறிப் பதைச்சு அங்கை ஓடினால்,

ஆண்டவன் புண்ணியத்திலை பெரிசாய் ஒண்டும் நடக் கேல்லை. “என்னப்பு நடந்தது?” என்று கேட்டன். “ஒண்டு மில்லையம்மா. ஆள் மாறி அடிச்சுப் போட்டாங்கள் போலை இருக்கு” என்று பிள்ளை சொல்லிச்சு. “நல்ல காலம், பிள்ளை இதோடை தப்பிட்டான், எண்டு எனக்குள்ளை நினைச்சுக் கொண்டு வீட்டை வந்தன். வாற வழியிலை, அண்ணைமார் கோயிலடிக்குப் போனன். கையெடுத்துக் கும்பிட்டன். அழுகை அழுகையாய்) வந்துது. வாற பொங்கலுக்குக் கற்பூரச் சட்டி எடுத்து நே(ர்)த்தியை முடிக்கோணும்.

எல்லா ஆறுதலும் ஒரு ரெண்டு கிழமைக்குத்தான். அண்டைக்குக் கடையாலை வந்தான். சத்தம் போடாமல் சாப்பிட்டான். சின்னவளோடையும் விளையாடல்லை. பாவம் ஏதோ களைச்சுப் போனானாக்கும் எண்டு நானும் கதைச்சுக் கதைச்சுக் கரைச்சல் ஒண்டும் குடுக்கேல்லை. விடியப் பா(ர்)த்தால் தம்பி வீட்டிலை இல்லை. சரியான குழப்பமாயும், பயமாயும் இருத்துது. தேப்பன் குடிகாரனுக்கு இதைப் பற்றியெல்லாம் ஒரு அக்கறையுமில்லை. தம்பி ஆசுப்பத்திரியிலை படுத்திருக்கேக்கையும் போய்ப் பா(ர்)க்கேல்லை. அந்தாளை நம்பிப் பிரயோசனமில்லை எண்டு, நானே நாலைஞ்சு பொடியனைத் தேடிப்பிடிச்சுக் கேட்டன். அவங்களும் “தெரியாது” என்று கையை விரிச்சாங்கள். கடையும் பூட்டிக் கிடந்துது. கையும் ஓடேல்லை, காலும் ஓடேல்லை. கடவுளே! கடத்திக் கிடத்திப் போட்டாங்களோ?? பின்னேரக்கையிலைதான் ஒரு பொடியன் வந்தான். விஷயத்தைச் சொன்னான். தலையிலை இடி விழுந்தது. இல்லை! என்றை வீட்டிலை இடிவிழுந்தது!!

பிறகு என்ன? ஒரு சின்னச் செத்த வீடுதான். செத்த வீடு ஒண்டை விட இதிலை என்ன வித்தியாசம் எண்டு பா(ர்)த்தால், இதிலை எங்களுக்குக் கவலை, மற்றாக்களுக்கு விடுப்பு. எங்களுக்கு வெக்கம். அவையளுக்குக் கொடுப்புக்கை சிரிப்பு. என்றை பிள்ளைன்றை எதிர்காலம், அவன்றை தங்கச்சிமாரின்றை எதிர்காலம் எல்லாமே தொலைஞ்சு போச்சு எண்ட அங்கலாய்ப்பு எங்களுக்கு. மற்றாக்களுக்கோ அதுபற்றி எள்ளளவும் கவலையில்லை. அவை தங்கடை வாய்க்கு வந்த மாதிரி விதவிதமாய், வக்கணையாய்க் கதைச்சுக் கொண்டு திரிஞ்சினம். என்றை புருஷனோ, தன்றை மகன் ஒரு பெரிய கெட்டித்தனம் செய்து போட்டான் எண்டு கதைச்சுக் கொண்டிருந்திச்சு.

உண்மையாய்ச் சொல்லுறன். நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லுறன். ஆருக்கும் இப்பிடி ஒரு சோதினை வரக் கூடாது. பேந்துதான் அறிஞ்சன், இவனோடை ஓடிப் போன பெட்டை எங்கடை இனசனம் இல்லையாம் எண்டு. அது வேறை வயித்தைக் கலக்கிச்சுது. என்ன வள(ர்)ப்பு வள(ர்)த்து வைச்சிருக்குதுகள். படிக்கிற காலத்துலை அதுக்குப் பொடியன் கேக்குதாமோ? ஐயோ, நான் ஏன் இப்பிடி ஒரு பிள்ளையைத் திட்டித் தீ(ர்)க்கிறன்? அந்தப் பிள்ளையைப் பெத்ததுகளுக்கும் இப்ப மனம் பதைபதைக்குந்தானே? இனி என்ன செய்யுறது? கலியாணத்தைக் கட்டி வைக்கிறதோ? இடம் மாறிக் கட்டி வைக்கிறதுக்கு அந்தப் பெட்டைன்றை ஆக்கள் ஒமெண்ணு வினமோ? அவையன் இப்ப சரியான கோவத்திலை யெல்லோ இருப்பினம்?

அது உண்மை எண்டு நாலைஞ்சு நாளாலை தெரிஞ்சுது. ஒரு ஏழெட்டுப் பேர் வந்திச்சினம். அதிலை பொம்பிளையளும் இருந்திச்சினம். நான் இதுவரை காலமும் என்றை புருஷனிட்டைக் கேக்காதளவுக்கு அவை என்னைத் திட்டித் தீ(ர்)த்தினம். நான் பேசாமல் இருந்தன். பயந்து இல்லை. அதுகளின்றை கோவத்தை என்னாலை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாயிருந்துது. வந்தவை நிறைய நேரம் திட்டிக் கொண்டிருந்தினம். நான் தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருந்தன். எவ்வளவு தெண்டிச்சும் என்னாலை அழாமல் இருக்க முடியேல்லை. “பொலிசுக்குப் போவம்”, “பொடியனைச் சிறையிலை அடைப்பம்”, “கடைசி வந்தாலும் வாழ விடமாட்டம்” எண்ட வசை மொழியளோடை, என்றை பொம்பிளைப் பிள்ளைகளையும் தொழில் செய்ய அனுப்பச் சொல்லி, அவை திட்டிச்சினம். பிறகு போச்சினம். என்றை பொம்பிளைப் பிள்ளைகளின்றை முகத்தைப் பா(ர்)த்து ஆறுதல் சொல்லுற துணிவு எனக்கு இருக்கேல்லை. ஏதோ, மூத்த மகளின்றை கெட்டித்தனத்தாலை வீட்டிலை உலை எரிஞ்சுது. எல்லாரும் வீட்டுக்கையே இருந்தம்.

இப்பிடியே இன்னும் நாலைஞ்சு நாள் போச்சுது. தம்பீட்டை இருந்தும் ஒரு தகவலும் இல்லை. பெட்டைன்றை ஆக்கள் ஏதேனும் செய்து போட்டினமோ? ஐயோ! இந்தப் பொம்பிளைப் பிள்ளைகளின்றை எதிர்காலம் என்னவாகப் போகுது? கடவுளே! நான் இப்ப என்ன செய்யுறது? கேள்விகள் மட்டும் திரும்பத் திரும்ப வந்து கொண்டிருந்துது. என்னாலை தாங்க ஏலாமல் இருந்துது. என்றை இவ்வளவு காலக் கஷ்டங்களும் வீணாப்போன மாதிரிக் கிடந்துது. ஏதோ என்றை பலன்தான் எல்லாரையும் போட்டு ஆட்டுது எண்டு நினைச்சன். நான் இல்லாமல் போனா...

அந்த அறுந்த நினைப்பு வந்ததுக்குப் பிறகு ஒரே அந்தரமாயிருந்துது. ஏதாவது செய்து துலைஞ்சு போவம் எண்டு வெளிக்கிட்டன். ‘தோத்துப் போனனே’ எண்ட நினைப்புத்தான் என்னை இப்பிடிச் செய்யத் தூண்டிச்சு. அதுதான் இப்பிடிச் செய்தன்.

பாருங்கோ, இதிலையும் நான் விரும்பினதைக் கடவுள் எனக்குத் தரேல்லை. நான் இனி இருந்து என்னத்தைச் செய்யப் போறன்?

VII

ஒண்டில்லை, ரெண்டில்லை, முழுசாய் மூண்டு கிழமையாய்)ப் போட்டுது. இன்னும் பிள்ளையைப் பற்றின ஒரு தகவலும் இல்லை. இதை என்னண்டு விளங்கிக் கொள்ளுறது எண்டு யோசிக்கத் தலையைச் சுத்துது. எங்கடை பிள்ளை இருக்கா, இல்லையா எண்டு கூடத் தெரியாமல் இருக்கு. பிள்ளை காணமப்போன அண்டு மத்தியானம் பிள்ளைன்றை (f)பிரெண்டு’களிலை ஒருத்தி வந்து “தான் விரும்புறவரோடை போறனாம். பயப்பிட வேண்டாமாம்” எண்டு உங்களிட்டைச் சொல்லச் சொல்லி ஒரு ‘மெசேஜ்’ வந்திருக்கு எண்டு சொல்லிட்டுப் போச்சுது. ‘மெசேஜ்’ வந்தது மகளின்றை ரெலி போனிலை இருந்துதான். ஆனா, அது அண்டு தொடக்கம் இண்டு வரைக்கும் ‘சுவிச் ஒவ்’ எண்டு வருகுது.

பிள்ளைக்குப் பின்னாலை ஆரோ தறுதலை ஒண்டு திரியுதாம் எண்டு என்ரை 'ஓவ்வீசிலை' வேலை செய்யுற ஒருத்தர் சொன்னவர். நான் இதை வீட்டை சொல் லேல்லை. பேந்து அவ 'ரென்சனாய்' விடுவா. பொம் பிளைப் பிள்ளைகள் வடிவாய், மூக்கும் முழியுமாய் இருந்தால், பெடியன் பின்னாலை திரியுறது வழமைதானே எண்டுட்டு நான் அந்தக் கதையைப் பெரிசாய் எடுக் கேல்லை. எண்டாலும், அந்த நினைப்பு மனசுக்குள்ளை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. கதையோடை கதையாய் அதை என்ரை 'பெஸ்ற் (f)பிரெண்ட்' ஒருத்தனிட்டைச் சொன்னன். அவன் 'பிஸ்னஸ்' செய்யுறவன். உலகத்திலை உள்ள எல்லா ஆக்களோடையும் அவனுக்குத் தொடர்பி ருக்கு. அவன் கொஞ்ச நாளையாலை என்னைச் சந்திக் கேக்கை சொன்ன விஷயம் அவ்வளவு சந்தோஷமானதாய் இருக்கேல்லை. இரண்டு காரணம். ஒண்டு நான் சொன்ன கதை உண்மைதான் எண்டு அவன் சொன்னான். அந்தப் பொடிப்பிள்ளை வேறை ஆக்களாம். படிப்புக் கிடிப்பு ஒண்டும் பெரிசாய் இல்லையாம். சொந்தமாய்ச் சின்னக் கடையொண்டு வைச்சு உழைக்கிறானாம். துலைஞ்சுது போ! ம்! என்ன செய்யுறது?! ரெண்டாவது எங்கடை பிள்ளையும் விரும்பித்தான் இதுகள் எல்லாம் நடக்கு தெண்டும் அவன் சொன்னான். இதை நான் எதிர்பார்க் கேல்லை. எங்கடை பிள்ளையைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாத பக்கமொண்டை வேறை ஆரோ மூலமாய் அறிய வேண்டியிருக்கு!

நான் அந்தக் கணத்திலை இடிஞ்சு போனன். தலை சுத்துற மாதிரி இருந்துது. என்னாலை ஒண்டும் கதைக்க முடியேல்லை. பேசாமல் இருந்தன். அவனும் ஏதோ யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தான். பேந்து எனக்கு ஆறுதல் சொன்னான். "கனக்க யோசிக்காதை மச்சான். இந்த வயசில இதுகள் வந்து போற அலுவல்தானே! விடு பா(ர்)ப்பம். எதுக்கும் நீயும் ஒரு கண் வைச்சிரு". கொஞ்சத்தால, அவன் வெளிக்கிட்டுப் போட்டான்.

இப்ப எனக்கு 'எக்ஸ்றா டியூட்டி' ஒண்டு வந்திட்டுது. அதுக்குப் பிறகு பிள்ளைன்ரை போக்கைக் கொஞ்சம்

கவனிச்சுப் பா(ர்)த்தன். சில நேரங்களிலை அவள் அவசரப்படுறது, '(f)பிரெண்ட்'சோடை' 'கிளாக'க்குப் போக வெளிக்கிடுறது, இரவிலை முழிச்சு இருக்கிறது எல்லாமே எனக்கு வித்தியாசமாய்த் தெரியத் தொடங்கிச்சு. அவள் இப்ப முந்தின மாதிரி என்னோடை பாசமாய் இல்லையோ? மனம் அநியாயத்துக்கு அங்க லாய்ச்சுது. ஆனால், அவள் வழமை மாதிரித்தான் இருந் தான் என்னோடையும் தாயோடையும். அதே செல்லம், அதே கோவம், அதே 'டிமாண்டிங்'! ஊரில் பிள்ளை யாருக்கு ஒரு நே(ர்)த்தி வைக்கோணும்.

எண்டாலும் மனசிலை திருப்தி வரேல்லை. பிள்ளையன் கெடுறதுக்குக் கன நேரம் எடுக்காது. என்ரை அண்ணர் ஒருத்தரும், அக்கா ஒருத்தியும் கனடாவிலை இருக்கினம். தம்பி ஒஸ்ரேலியாவிலை இருக்கிறான். மூண்டு பேரிட்டையும் பிள்ளையை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்க விரும்புறன் எண்டு சொன்னன். என்ரை உண் மையான பயத்தைச் சொல்ல மனம் வரேல்லை. "இஞ்சை ஒரு வருஷமாய் 'மெடிகல் கொலிஜ்' ஒண்டும் நடக் கேல்லை. இனியும் எப்பெப்ப என்னென்ன பிரச்சினைகள் வருமோ தெரியாது" எண்டு என்ரை விருப்பத்தை 'ஜஸ்ரி(f)வை' பண்ணினன். பிள்ளையும் அதைத்தான் விரும்புறான் எண்ட ஒரு பொய்யையும் சே(ர்)த்துச் சொன் னன். அவையன் எல்லாருக்கும் என்ரை பிள்ளையிலை சரியான விருப்பம். விருப்பம் எண்டு சொல்லுறதைவிட, ஒரு பாசம் - அக்கறை - கரிசனை - இப்பிடி எல்லாம். அவையும் அது சரிதான் எண்டிச்சினம். தாங்களும் இயலுமானவளுக்கு உதவுறம் எண்டினம்.

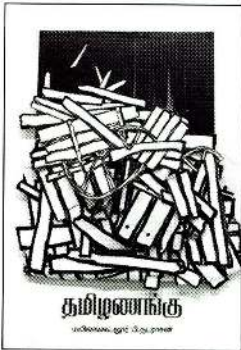
பிள்ளைன்ரை 'பாஸ்போட்'ஜ 'றினியூ' பண்ணினன். அவளைக் கார் பழகி 'லைசென்ஸ்' எடுக்கச் சொன்னன். ரெண்டு மூண்டு 'கொலிஜ்'களுக்கு 'அப்ளை' பண்ணு விச்சன். என்ரை இவ ஒரு நாள் நக்கலாய் "என்ன பிள்ளை யிலை திடீர்ப் பாசம்?" எண்டு கேட்டவ. நான் சிரிச்சு மழுப்பிட்டன்.

எல்லாம் நல்லபடியாய்த் தான் போகுது போல இருந்தது. ஒரு நாள் என்ரை '(f)பிரெண்ட்' வந்தான். "பொடிப்பிள்ளைன்ரை சேட்டை கூடிக் கொண்டு போச் சுது மச்சான். என்ரை பெடியளிட்டைச் சொல்லி நாலு தட்டுத் தட்டியிருக்கிறன். இனி எல்லாம் சரிவரும்" எண் டான். அட நாசமே, இவன் தன்ரை பாட்டிலை முடிவு களையெடுத்து ஏதோதோ செய்யுறானே. இதுக்காக இவனோடை சந்தோஷப்படுறதா? கோவிக்கிறதா? "தாங்ஸ் மச்சான்" எண்டு அந்தக் கதையை முடிச்சன். உள்ளுக்கை உண்மையாய் ஒரு சின்னச் சந்தோஷம் இருந்தது போலத் தெரிஞ்சுது.

அண்டு பின்னேரம் பிள்ளையோடை நிறைய நேரம் செலவழிச்சன். என்னாலை அவளிலை ஒரு வித்தியாசத் தையும் காண முடியேல்லை.

பிறகு ஒரு ரெண்டு, மூண்டு கிழமை ஒண்டும் நடக் கேல்லை. ஒண்டும் நடக்கேல்லை எண்ணைக்கை நான் உஷாராயிருந்திருக்க வேணும். நான் அப்பிடி இருக் கேல்லை. ஆக்களின்ரை மூளையன் எல்லா நேரமும் ஒழுங்காய் வேலை செய்யுறதில்லைத்தானே! பிறகு, ஒரு நாள் அது நடந்துது.

வரவு

நூல்:
தமிழ்நாடு

ஆசிரியர்:
மயிலங்கடலூர்
பி. நடராசன்

பதிப்பு:
ஆனி 2022

வெளியீடு:
பி. நடராசன் வெளியீடு

வரவு

நூல்:
இராமலிங்கம் கவிதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்:
ச. மார்க்கண்டு

பதிப்பு:
தை 2022

வெளியீடு:
Dr. இராமலிங்கம் அருட்செல்வன்
மீசாலை வடக்கு, கொடிகாமம்.

விலை:
500.00

இரவிரவாய் நாய் குலைச்ச மாதிரித்தான் இருந்துது. உந்த நாய், பேய், கள்ளன், காடன், சாமத்திலை போற வாகனம் இப்பிடியான சத்தங்களையெல்லாம் இவ தான் கவனிக்கிறவ. எனக்கு இரவெண்டால் நித்திரை சரியான முக்கியம். இரவிலை வடிவாய்(ய்)ப் புட்டை இறுக்கிட்டுப் படுக்கிறதிலை வாற சுகம் தனி. அதை நான் இழக்க விருப் புறதில்லை. ஆனாலும், நல்லாய்(ய்) நித்திரை கொண்ட தாலை நான் இழந்துபோய் நிக்கிறது! அண்டு விடிய இவ எழும்ப 'லேற்றாய்(ய்)ப்' போச்சு. நான்தான் 'கேற்' திறக்க முன்னாலை போனன். 'கேற்' திறந்தபடி இருந்துது. சங்கிலி விழுந்து கிடந்துது. 'பறலொக்'கைக் கானேல்லை. விடுவிடுவெண்டு வந்து மகளின்ரை அறைக்கை பா(ர்)த் தன். மகளைக் கானேல்லை. அயல் வீடுகளுக்குக் கேக்காம ரெண்டு மூண்டு தரம் கூப்பிட்டுப் பா(ர்)த்தன். பிறகுதான் இவவை எழுப்பினன்.

அண்டு மத்தியானம் அந்தப் பிள்ளை வந்து சொல்லுற வரைக்கும் எல்லாம் கருகலாய்(ய்)த்தான் இருந்துது. அதுவரையும் ஒண்டையும் யோசிக்க முடியாமல், ஒண்டும் செய்ய முடியாமல் சும்மா இருந்தம். பிறகுதான் கைகால் இயங்கிச்சு. என்றை ('I)பிரண்டை' 'போன்' பண்ணி வரச் சொன்னன். இவவும் தங்கடை தமையனை வரச்சொல்லி விஷயத்தைச் சொன்னா. நான் ('I)பிரெண்டோடை' 'பொலிஸ் ஸ்ரேசனு'க்குப் போனன். 'பொலிஸ்' முதல்லை 'கொம்பிளெயின்' எடுக்க மாட்டம் எண்டு சொல்லிச்சு. 'ஓவர் ஏஜ்' ஆம். பேந்து இவரைப் பிடிச்சு, அவரைப் பிடிச்சு ஒரு மாதிரி 'கொம்பிளெயினை' எடுக்கப் பண்ணினம். வீட்டை வந்தம். வீட்டை நல்ல சனம். இந்த விஷயங்கள் பரவுற வேகத்துக்கு 'றொக்கற்'றும் பாயாது.

இரண்டாம், மூண்டாம் நாள் என்றை நம்பிக்கை எல்லாம் சிதைஞ்சு போச்சு. எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சு. இனி நடக்க ஒண்டுமே இல்லை எண்ட மாதிரி இருந்துது. நான் வழமையாய் இருக்கிற கதிரையை விட்டு எழும்ப மனமில்லை. கதைக்க மனமில்லை. சாப்பிட மனமில்லை. அழக்கூட மனமில்லை. ஒண்டும் தெரியாமல். ஒண்டும் கேக்காமல், ஒண்டையும் யோசிக்காமல் இருக்க வேணும் போல இருந்துது. செத்தால் அப்பிடித்தானே இருக்கும். செத்தால் எல்லாப் பிரச்சினையனும் முடிஞ்சிடுமோ? எண்டும் ஒரு யோசனை வந்துது. கொஞ்சம் தள்ளி, தாயும் மகனும் நிலத்திலை இருந்து ஆரோடையோ கதைச்சுக் கொண்டிருந்திச்சினம். தாய் அழுது அழுது கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. மகன் தாயைப் பா(ர்)த்துக் கொண்டு இருந்தார். ஒருக்கா நித்திரை கொண்டு எழும்பினால் நல்லது. அதுவும் இப்ப என்னை ஏமாத்துது.

இந்த மூண்டு கிழமையிலை எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஓய்ஞ்சு போச்சு. இவ ஒரு கிழமைக்குள்ளையே வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிட்டா. என்னாலை அப்பிடி முடியேல்லை. 'ஓவ்வீசிலை' எவ்வளவு மரியாதையாய்(ய்) இருந்தனான். இப்ப ஆக்கள் கேட்டால் என்னெண்டு மறுமொழி சொல்லுறது. ஏலுமானளவு 'ஓவ்வீசுக்குப்' போகமால் இருந்தன். எண்டாலும் ரெண்டாம் கிழமை 'பொஸ்' 'போன்' பண்ணிக் கூப்பிட்டார். "எனக்கு உம்மடை உதவி தேவையாயிருக்கு. 'பீஸ்' வாரும்" எண்டு சொன்னார். நல்ல மனுஷன். அந்தாள் இப்பிடிக்கே கேட்டாப்

பிறகு என்ன செய்யுறது? 'ஸ்கூலுக்குப்' போக மனமில்லாத பிள்ளையொண்டு பள்ளிக்கூடம் போன மாதிரி வேலைக்குப் போனன். ஆனா, அங்கை நான் நினைச்சு மாதிரி எதுவும் நடக்கேல்லை. ஒருத்தரும் என்னட்டை மகளைப் பற்றிக் கேக்கேல்லை. ஒருத்தரும் ஆறுதல் சொல்லுறம் எண்டு சொல்லி விழல் கதையள் ஒண்டும் கதைக்கேல்லை. பா(ர்)த்தால், முந்தியை விட எல்லாரும் நல்ல ஒற்றுமையாய்(ய்), ஒத்தாசையாய்(ய்) இருந்திச்சினம். வேலைக்கு வந்தது உண்மையிலை நிம்மதியாய்(ய்) இருந்துது.

ஆனால். நாளாக, நாளாக, மனசிலை ஒரே வெறுமையாய்(ய்) இருந்துது. மகள் பிறந்ததிலையிருந்து இண்டு வரை நடந்ததுகள் எல்லாம் ஒண்டொண்டாய் ஞாபகம் வந்துது. அவள் ஏன் இப்பிடிச் செய்தாள்? எண்டதுக்கு மாத்திரம் மறுமொழி கிடைக்கேல்லை. தான் சரி எண்டு நினைச்சால் வாய்க்கு வாய் காட்டி, தன்னை ஞாயத்தைக் கதைச்சு, என்னைக் 'கொன்வினஸ்' பண்ணுறவள். இதிலை மட்டும் என்னோடை ஒண்டும் கதைக்காமல் விட்டுட்டாள்.

சரி படிப்பைக் குழப்பி, எதிர்காலத்தைச் சீரழிச்சு, இப்பிடிச் செய்தாப் பிறகுதன்னும் என்னோடையோ, தாயோடையோ கதைக்காமல் இருக்கிறாளே! அப்பிடி என்ன செய்திட்டம் நாங்கள்? ஐயோ! எங்கடை பிள்ளையை அந்தக் காவாலி என்னென்ன கொடுமைப் படுத்துறானோ? தன்னை அலுவலை முடிச்சிட்டு ஏதேனும் செய்து போட்டானோ? கடவுளே! எனக்கு ஏன் இப்பிடியெல்லாம் 'நெகரிவ்' ஆய் நினைப்பு வருகுது? 'பொலீசும்' உருப்படியாய்(ய்) ஒண்டும் செய்யிறதாய்(ய்)க் கானேல்லை. அவங்கள் ஏன் செய்யோணும்?

மனம் எல்லா நாளும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறேல்லைத் தானே! இப்பெல்லாம் அடிக்கடி கோவம் வருகுது. அந்த நேரங்களனை முன்னுக்கு ஆர் நிண்டாலும் துலைஞ்சான். முந்தநாள் அப்பிடித்தான். சரியான கோவம் வந்துது. முன்னுக்கு ஒருத்தரும் அம்பிடேல்லை. மகள் ஆசைப் பட்டு வேண்டின சின்ன மீன் தொடடிதான் அம்பிட்டுது.

பேந்து என்ன? இவ அழுது அழுது எல்லாத்தையும் 'க்ளீன்' பண்ணினா.

இப்ப பா(ர்)க்கேக்கை மகள் எங்களை நல்லா(ய்) ஏமாத்திட்டாள் என்று தெரியுது. அவளின்ரை 'சேர்ப்பி பிக்கற்றுகள்', அவவுக்கு என்று நாங்கள் குடுத்த நகைகள், அவவின்ரை 'ஐபாட்', 'ஐபோன்' என்று, தனக்குத் தேவையான எல்லாத்தோடையும்தான் அவள் கிளம்பியிருக்கிறாள். அவளுக்கு இனி நாங்கள் தேவையில்லை. ஏதோ புதிசா(ய்)க் கண்டுட்டாளாக்கும். அட இவ்வளவு நாளாகுது, தன்ரை தாய் தேப்பன் சகோதரன் உயிரோடை இருக்குது களா? என்று கூட விசாரிக்காமல் இருக்கிறாள். போகட்டும். எப்பிடியாவது போகட்டும். நான் நல்லா(ய்)த்தான் வள(ர்)த்தனான். என்ற 'ஓவ்வீசிலை' எல்லாரும் பிள்ளை வள(ர்)க்கிற எண்டால், 'சேரை'ப் பா(ர்)த்து வள(ர்)க் கோணும் எண்டுதான் சொல்லுறவை. இப்ப இப்பிடி நடந்து போச்சு. அதுக்கினி என்ன செய்யிறது? தலை விதியை மாத்த ஏலுமே?!

இனி அவள் உயிரோடையிருந்தாலும் இஞ்சை வரேலாது. எப்ப நாங்கள் அவளுக்கு ஒரு பொருட்டா(ய்)ப் பட்டேல்லையோ, அப்பவே எல்லா உறவும் முடிஞ்சு போச்சு. நாங்கள் இப்பிடியே இருப்பம். மகனை வடிவா வள(ர்)ப்பம். அவனும் குறுக்காலை போனால், ஆரேன் உதவி தேவைப்படுகிற பிள்ளைகளுக்கு உதவிப்போட்டுச் சும்மா இருப்பம். இப்ப ஏதாவது நடந்து ஒரு வீட்டிலை ஒரு ஆள் செத்தா, மற்றாக்கள் இருக்கிறேல்லையே? அப்பிடியிருப்பம்.

கனகாலமா(ய்), பரம்பரை பரம்பரையா(ய்) பராமரிச்சுக் கொண்டு வாற ஊர்க் கோயிலைப் பொறுப்பெடுக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கினம். பா(ர்)ப்பம்.

VIII

பொதுவா(ய்), நோயாளரின்ரை பிரச்சினைகளை வீட்டை கொண்டு போகக் கூடாது எண்டது எங்கடை தொழில் தர்மங்களிலை ஒண்டு. எண்டாலும் 'டொக்ரர்ஸ்' ஆய் வேலை செய்யுற எல்லாரும் சில சமயங்களிலை, சில பிரச்சினையளை வீட்டை கொண்டு போறது மட்டு மில்லை, கனகாலத்துக்குச் சும்மா இருக்கும் திரியிறவை எண்டது, அவையளைத் தவிர வெளி ஆக்களுக்குத் தெரிய வாறதில்லை. எல்லாத் தொழிலிலையும் மனதைப் பாதிக்கிற விஷயங்கள் நடக்கிறபோது, அது கனகாலத்திற்கு உள்ளுக்கை இருக்கும். சும்மா இருக்காது, மனசைக் குடைஞ்சு கொண்டு இருக்கும். அல்லது, அடியிலை இருந்து கொண்டு மேற்பரப்பின்ரை சமநிலையைக் குழப்பினபடி இருக்கும்.

என்னுடைய வேலையிலை, நான் எல்லா நேரங்களிலையும் நோயாளிகளைத்தான் பார்க்கிறது எண்டும் இல்லை. நோயில்லாமல் வேறை, வேறை பிரச்சினையளோடை வாற ஆக்களின்ரை எண்ணிக்கை இப்ப கூடிக்கொண்டு வருகுது. இப்பிடித்தான் அண்டைக்கு ஒருநாள் அந்த அப்பாவும், அம்மாவும் வந்தவை. அந்த அம்மாவின்ரை முகம் களையிழந்து, மங்கலம் குறைஞ்சு, பிரகாசமில்லாமல் இருந்துது. "அப்பா அடிக்கடி

கோப்பப்படுகிறார், இப்ப கொஞ்ச நாளா(ய்) முந்தின மாதிரி நித்திரை கொள்ளுறாருமில்லை. இரவிலை எழும்பி நடந்து கொண்டு திரியிறார்" என்று அம்மா சொன்ன முறைப்பாட்டோடைதான் அந்தச் சந்திப்புத் தொடங்கிச்சு. ஆனாலும், ஒரு சில நிமிஷங்களிலேயே, சொல்லத் தொடங்கின பிரச்சினைக்குக் காரணமாயிருந்த மகளின்ரை ஓடிப்போதல் சம்பவத்தைப் பத்தியும், அதோடை இருந்த பின்னணிக் கதையளையும், அவை இரண்டு பேரும் ஒளிவு மறைவின்றி மளமளவென்று கொட்டிச்சினம். நான் ஆதரவோடை அவைன்ரை கதையளைக் கேட்டன். அவையளக்கு, அந்த நேரத்திலை தேவையாயிருந்த ஒத்துணர்வை வழங்குறதிலை, உண்மையாயும், விசுவாசமாயும் இருந்தன்.

சிலவேளையள்ளை என்ரை, அந்த ஒத்துணர்வு அவையளக்குக் கொஞ்சம் கூடமாதிரியும் தெரிஞ்சிருக்கும். அதுக்கு இன்னுமொரு காரணமும் இருக்கு. இப்ப கொஞ்ச நாளாய், நான் ஓடிப்போன கன ஆக்களின்ரை கதையளைக் கேட்டுக்கொண்டு வாறன். வீட்டை விட்டு ஒரு ஆக்கள் கூடிக்கொண்டு போகினமோ, அல்லது, அதாலை ஏதாவது விதத்திலை பாதிப்பு அடைஞ்சு ஆலோசனை கேட்டு வாற ஆக்கள் கூடிக்கொண்டு போகினமோ எண்டதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆராவது இதுகளை நல்ல 'மெதடோலொஜியோடை' ஆய்வு செய்தாத்தான் எது உண்மை? என்று தெரியும். இந்த ரெண்டுமே இப்ப கூடிக்கொண்டு வருகுது எண்டதுதான் என்னுடைய தனிப்பட்ட நம்பிக்கை.

முறையில்லாத தொடர்புகளும், அதாலை உருவாகிற தகாத உறவுகளும், அதின்ரை விளைவுகளும், நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்தச் சமூகத்திற்கு ஒண்டும் புதிசில்லை. கன பொம்பிளைப் பிள்ளையளும், ஆம் பிள்ளையளும் தங்கடை இந்தத் தொடர்பை, காதல் என்று நினைச்சு, அதைத் தூக்கிக் கொண்டு திரியிறதையும், அதுக்கு 'சப்போர்ட்டாய்' தாங்கள் பா(ர்)த்த படங்களையும், கேட்ட பாட்டுக்களையும் உதாரணம் காட்டுறதையும் நான் நிறையவே பா(ர்)த்திருக்கிறன். அதைப்போல, சின்னச் சின்னப் பிள்ளையள் எல்லாம் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய், சீரழிஞ்சு, கெட்டுக் குட்டிச்சவரா(ய்)ப் போறதையும் நான் கன தடவையள் பா(ர்)த்திட்டன். அதுபற்றி மனம் கேளாமல் சில நேரங்களளை பத்திரிகையிலையும், புத்தகங்களிலையும் கூட எழுதிக் கொட்டியிருக்கிறன். எண்டாலும், இயற்கைன்ரை நியதியா(ய்) இருக்கிற ஆண் - பெண் கவர்ச்சியாலை, இதுகள் தொடர்ந்து கொண்டு தான் போகுது.

ஆண் - பெண் கவர்ச்சி எண்டது மிக வலிமையான ஒரு உயிரியல் இயல்பு பாருங்கோ. ஒரு வகையில் அது நல்லது. கட்டயாம் தேவையானது. ஆனால், அதைக் காதல் என்று 'லேபல்' பண்ணி, கலியாணத்திலை முடிய வேணும் என்று அவசரமா(ய்) ஆசைப்படுறது, அவ்வளவு சரியில்லை. கலியாணம் எண்டது சம்பந்தமாய் எங்களிட்டை இருக்கிற 'கொன்செப்ட்'றுகளளையும் சில குழப்பங்கள் இருக்கு. ஒரு கலியாணம் எண்டது, நீண்ட காலம் நிலைச்சு நிக்கக் கூடிய உறவொண்டைக் கட்டி எழுப்பற துக்காக மட்டும் செய்யப்படுற சடங்காய் இருக்கிறதில்லை.

அது எங்களுக்கு வேறே பல தேவையளையும் நிறைவு செய்யுது. ஒரு சமூக அந்தஸ்தைப் பெறுதல், உறவுகளை வலுப்படுத்துதல், சொத்துக்களைச் சே(ர்)த்தல், உடமையளைப் பாதுகாத்தல், உரிமையோடு உறவு கொள்ளுதல், குழந்தைகளைப் பெறுதல், சந்ததியை விருத்தி செய்தல்... என்று, ஒரு கலியாணத்துக்குப் பின்னாலை இப்பிடிப் பல தொழிற்பாடுகள் இருக்கு. அதாலைதான், எல்லாராலையும், எல்லா நேரங்களிலையும், எல்லாச் சம்பந்தங்களையும் ஏத்துக் கொள்ள முடியாமல் போகுது. இப்பிடி, இணைஞ்சு வாழ விரும்புற இளசுகளின்ரை ஆசையைப் பெற்றோராலே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத வேளையள்ளை தான், பெரும்பாலான ஓடிப்போதல் சம்பவங்கள் நடக்குறதை அவதானிக்க முடியுது.

பொருந்துற காதல் எது? பொருந்தாத கலியாணம் எது? என்று விலாவாரியாய்(ய்) விரிச்சுப் பொருள் சொல்லுற நேரம் இதில்லை. ஆனால், பிள்ளையள் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுப் போறதெண்டது ஒரு 'ந்றிக்கியான' விஷயம் எண்டதை மட்டும் உறுதியாய்ச் சொல்லாம். வீட்டை விட்டுப் போறதின்றை முதலாவது அத்தியாயத்திலை 'வீரம்' என்று நம்புற பல விஷயங்கள்ளை, கணக்க 'நிஸ்க' எடுப்புகள் இருக்கும். உண்மையிலை அதிலை ஒரு 'த்றில்' உம், ஒரு உடனடிச் சந்தோஷமும் இருக்கும். ஏதொவொண்டைச் சாதிச்சுப்போட்ட திருப்தி ஏற்படும். பல சந்தர்ப்பங்களிலை, இந்த அடைவு மட்டங்கள் பாலியல் ரீதியாய் வாற சந்தோஷங்களாலை 'றிவோர்ட்' பண்ணுப்படுறதும் உண்டு.

ஆனால் ஓடுறதும், ஓடிப் போய்க் கலியாணம் செய்யிறதும் வெற்றி என்று ஆகாது. பல சினிமாப் படங்கள் இந்த இரண்டோடையும் 'சுபம்' என்று போட்டு, அல்லது ஒரு கவிதையையோ, பாடலையோ பின்னணியிலை போட்டு, எழுத்தோடி முடிஞ்சு போடும். ஆனா, நிஜ வாழ்க்கையிலை அதுக்குப் பிறகுதான் படம் ஓடத் தொடங்கும். உண்மையிலை ஒரு வாழ்க்கையைக் கொண்டு போறதுக்கு மனம் பக்குவப்பட்டிருக்க வேணும். அந்தப் பக்குவம் எண்டது வெறுமனே படிப்பாலையோ, வயதாலையோ வாறது எண்டில்லை. அது தன்றை பாட்டிலை வர வேணும். வாழ்க்கை அனுபவங்களாலை வரவேணும். தான் பா(ர்)த்ததையும், கேட்டதையும், யோசிச்சதையும் கொண்டு, அதுகளின்றை திரட்சியாலை வரவேணும். வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்தேக்கை வாற பாடங்களாலை வர வேணும். வாழ்க்கைப் பாதையிலை தடக்குப் படேக்கை, கிடைக்கிற உதவியளாலை, வழங்கப்படுகிற ஆதரவுகளாலை, நல்லவிதமான உறவுகளாலை ஏற்பட வேணும். இப்பிடி வாற பக்குவப்படுதல் எண்டது, இல்லாட்டி அதுக்கான வாய்ப்புகள் எண்டது, இப்பிடி ஓடிப் போகேக்கை கிடைக்கிறது மிகவும் குறைவு. அதாலைதான் ஓடிப்போன வேகத்திலேயே பல சோடியளுக்குப் பிரச்சினைகள் உருவாகி, வள(ர்)ந்து, உலைவைக்கிறதைப் பா(ர்)க்க வேண்டியிருக்கு.

அந்த அப்பா அம்மாவோடே ஒரு கொஞ்ச நேரம் ஆறுதலாய்(ய்)க் கதைச்சன். பிறகு "இனி என்ன செய்யப் போறியன்?" என்று கேட்டன். "அவையை இனிக் கடைசி வந்தாலும் வீட்டை எடுக்க மாட்டம்" என்று அப்பா

சொன்னார். "அப்பிடி ஏதேனும் செய்தால் எங்கடே இனசனம் எங்களை ஒதுக்கி வைச்சிருவினம்" என்று அம்மா பயந்தா. "எங்களுக்குத் துரோகம் செய்ய அவளுக்கு எப்பிடி மனம் வந்திருக்கும்?" என்று அப்பா என்னட்டைக் கேள்வி கேட்டார். நான் மௌனமாக இருந்தன். நான் ஏதேனும் கதைக்கப்போய், அவரை இன்னும் கவலைப் படுத்தாமல் இருப்பம் என்று நான் முடிவு செய்தன்.

பல நேரங்களிலை, அமைதியான சூழல் ஆறுதலைத் தந்தாலும், சில நேரங்களிலை அமைதியாயிருக்கிறது எண்டது சரியான சங்கடமாயிருக்கும். அந்த அமைதியை விலத்திக் கொண்டு "எங்கடே பிள்ளை செத்துப் போச்சு" என்று சொல்லத் தொடங்கி, அதை முடிக்க முடியாமல், அம்மா விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கினா. கொஞ்ச நேரம் அவலை அழவிட்டிட்டு, என்றை குரலைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, "உங்கடே பிள்ளை 'றோட்'டாலை போகேக்கை, வாகனம் ஒண்டிலை அடிபட்டால், நீங்கள் அவலை அப்பிட்யே விட்டுடுவீங்களோ?" என்று கேட்டன். அவையள் ரெண்டு பேரும் என்னைப் பா(ர்)த்தபடி இருந்திச்சினம். நான் தொட(ர்)ந்தன் "பிள்ளையள் சில விஷயங்களை அறியாமல் செய்யேக்கை, பெரியவை நாங்கள்தான் சில காத்திரமான முடிவுகளை எடுத்து அவைக்கு வழிகாட்டோணும். இல்லையா?" அம்மா என்றை கருத்தை ஆமோதிக்கிற மாதிரித் தலையை ஆட்டினா. அப்பா இறுக்கமான முகத்தோடே இருந்தார்.

"இதிலை மானம், மரியாதை என்று பா(ர்)க்கிறதை விட்டிட்டு, உங்கடே பிள்ளையை எப்பிடி 'சப்போர்ட்' பண்ணலாம் எண்டதைப் பற்றியும் கொஞ்சம் யோசிச்சால் என்ன?" இதை நான் கதைச்சு முடிக்க முன்னம் அப்பா திட ரெண்டு கதைக்கத் தொடங்கினார். "எப்பிடி? அவள்தான் தான் நினைச்சபடிதானே எல்லாத்தையும் செய்து முடிச்சிருக்கிறாள்! எங்களைப் பற்றி யோசிச்சாளோ? பாருங்கோ. வீட்டை விட்டுப்போய் இவ்வளவு நாளாய்(ய்)ப் போச்சு. இண்டுவரை எங்களோடே கதைக்கேல்லை. எல்லாக் கதையளும் ஆராரோ சொல்லித்தான் எங்களுக்குத் தெரியுது. ஓடுகாலி!"

"இஞ்சை பாருங்கோ! உங்கடே பிள்ளை உங்கடே பிள்ளைதான். உங்கடே 'ஜீன்', உங்கடே வள(ர்)ப்பு முறை, உங்கடே பிடிவாதங்கள் எல்லாம் சே(ர்)ந்ததுதான் உங்கடே பிள்ளை. அந்தப் பிள்ளை தன்றை ஒரு தீர்மானத்தை வேறே விதமாய் எடுத்திட்டுது எண்டதுக்காய், அதை அப்பிட்யே 'தொப்' என்று விடுறது சரியில்லைத்தானே!" இதுக்கு அப்பா ஒண்டும் கதைக்கேல்லை. அம்மா நான் சொல்லுற 'ஆங்கிள்' விளங்குது எண்ட மாதிரித் தலையாட்டினா. "ஒரு தாய் தேப்பனாய் நீங்கள் யோசிக்கிறதையும், உணர்ந்து கொள்ளுறதையும் நான் விளங்கிக் கொள்ளுறன். ஆனா, மற்றப் பக்கத்திலை, இதிலை உங்கடே மகளும் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறா பாருங்கோ. என்றை அபிப்பிராயப்படி, அவ ஓடிப்போறது என்று தீர்மானிச்ச அந்தக் கணத்திலையே அவ தோத்துப் போனா!". "ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியன்?" அப்பா என்றை சிந்தனையை இடைமறிச்சார். "ஏனெண்டால், எப்ப அவ தன்றை தாய் தேப்பன், இனசனம் எண்ட ஆதரவுகளை விட்டிட்டு வெளிக்கிட்டாவோ, அந்த நேரத்திலையிருந்தே

அவ தனிச்சுப் போனா. இனி அவவுக்குப் பிரச்சினையள் வரேக்கை அவவுக்கு 'சப்போர்ட்' பண்ண ஆர் இருக்கினம் சொல்லுங்கோ?" அம்மா திரும்பவும் அழத் தொடங்கினா.

இந்த முறை அம்மாவின்ரை அழுகை அப்பாவையும் தொத்திக் கொண்டுது. அவர் குரல் தழுதழுக்க "அதுக்காக அவையளை வீட்டை அணைக்கிறதே?" எண்டு கேட்டார். நான் நிதானமாய் அவையள் இரண்டு பேரையும் பார்த்துக் கொண்டு, "நான் அப்பிடிச் சொல்லேல்லை. அப்பிடி உங்களைக் கேக்கவும் இல்லை. ஆனா, தயவு செய்து உங்கடை பிள்ளையை வெறுத்துப் போடாதேங்கோ! அவவுக்கு உங்களை விட்டால் ஆதரவு குடுக்கிறதுக்கு வேறே ஆர் இருக்கினம்?!" என்னுடைய இந்த 'அப்பீல்' அந்தப் போதினைக் கொஞ்சம் கனதியாக்கியது போலத் தெரிஞ்சிது.

அவையள் யோசிக்கிறதுக்குக் கொஞ்சம் நேரம் குடுத்தன். பிறகு "விடுங்கோ! அவ தன்ரை வாழ்க்கையைத் தான் விரும்பினபடி 'எக்ஸ்பெரிமன்ட்' செய்ய விரும்புறா. கொஞ்சம் பொறுங்கோ! அவ நல்லாய் இருந்தால், நீங்களும் சந்தோஷப்படுவீங்கள்தானே? இல்லையெண்டால், இதுதான் நான் உங்களுக்கு அழுத்திச் சொல்ல விரும்புறன், இல்லையெண்டால், அவவுக்கு ஏதேனும் நெருக்குவாரங்கள் பிரச்சினையள் எண்டு வந்தால், உதவி செய்யுறதுக்கு நீங்கள் இருக்கிறீங்கள் எண்ட நம்பிக்கையை அவவுக்குக் குடுங்கோ. 'ப்ளீஸ்!'"

எந்த ஒரு செயலுக்குப் பின்னாலையும் பல பேர் சம்பந்தப்படுகினம் எண்டதையும், பலபேர் பாதிக்கப்படுகினம் எண்டதையும் அந்தச் செயல்லை ஈடுபடுற ஆக்கள் உணர்ந்து கொள்ளுறது குறைவு. அப்பிடி உணர்ந்து கொள்ளுற ஒரு திறமை இருந்திட்டால், பிறகு உலகத் திலை பல பிரச்சினையள் குறைஞ்சு போயிடும். பிரச்சினையள் குறைஞ்சிட்டால், பிரச்சினையளை வைச்சு வியாபாரம் செய்யுற ஆக்ளின்ரை 'பிஸ்னஸ்' பட்டுப் போம்.

"வேறே என்ன? நாங்கள் கதைச்சதுகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ. நீங்கள் பழையபடி உங்கடை நித்திரையைப் பழக்கி எடுக்கிறதுக்கு உதவியாய் நான் ஒரு பத்து நாளைக்கு குளிசை ஒண்டு தாறன். பேந்து, என்னைக் கேளாமல் அதைத் தொட(ர்)ந்து பாவிக்கிறேல்லை! சரி, தேவையெண்டால் சந்திப்பம்" எண்டு அண்டையான் 'கொன்சல்ரேசனை' ஐ முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன். அவையள் இரண்டு பேரும் எழும்பிச்சினம். முகத்திலை சின்னதாய் ஒரு தெளிவும், பெரியதாய் ஒரு நன்றியுணர்வும் தெரிஞ்சுது. நானும் எழும்பி நிண்டு, அவைன்ரை துன்பத்துக்கு மரியாதை குடுத்து, அவையை அனுப்பி வைச்சன்.

அண்டு இரவு என்றை நித்திரை குழம்பிச்சு. கன பேற்றை கதையள் ஞாபகத்துக்கு வந்திச்சு. அடுத்த நாள் எல்லாம் வழமைக்குத் திரும்பிச்சு. எண்டாலும், இந்தப் பிள்ளை ஓடாமல் விட்டிருக்கலாம் எண்டுதான் இப்ப வரைக்கும் என்றை மனம் சொல்லுது.

வதாடச்சுட்டுக் கனா

கனவிற்கும் முழிப்பிற்கும் இடைப்பட்ட கணங்கள் அசையவிடாத மாயச்சுழி

அணைக்கவோ விலகவோ கூடிய வெளி உடல் அந்தரத்தில் ஆடும் சதீர்

ஏக்கம் ஒரு குழந்தையைப் போல் ஏனைக்குள் வீறிடும் உணர்வுகள் பசியாய் எரிக்கும்

நினைவின் செறிவு படிந்து வீழும்

உணர்கொம்பு துடிக்கும் துளிர்ந்து வழியும் வெண்குடு

கனவிற்குள் இன்னும் இழுத்துச் செல்லும் கடல்...

வசிகரன்

இரண்டு கவிதைகள்

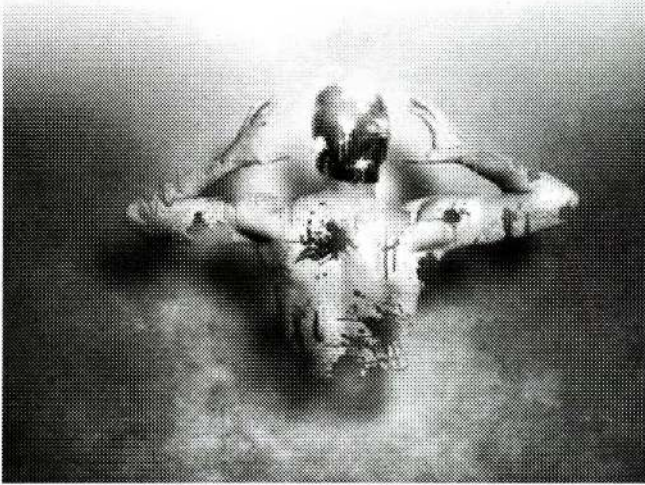
துயிர்நீர்நீர்

வற்றிப்போகும் நதியாக
வாழ்வைப்பாடும் திசைகளின்
மாற்றங்களுக்குள் அங்கலாய்க்கிறேன்

துளிர்கள் மிளிரும் என் சந்ததிகளுக்கு
மிஞ்சிப்போகும் கசப்புகளாய்
வாழ்க்கைச்செலவுகளின் உயர்ச்சியில்
தொங்கும் வாழ்வு மீதான நம்பிக்கைகள்
பலமிழந்தும் கதியிழந்தும் தொங்குகிறது.

நேசிக்கும் போதெல்லாம்
கசந்த நிலையாக
திரும்பும் திசைகள் எங்கும்
அரும்புகளற்ற முளையங்களே
அடித்துச் செல்லப்படுகின்றது.

இரசனைகளற்றும் நாதியற்றும்
ஆற்றுகைப்படுத்தாத வலிகள்
பெரும் வலிகளாய்த் ததும்புகின்றன
வாழ்வின் பாடுதல் மீதான பற்றுதல்கள்
இயங்கமறுக்கும் போதெல்லாம்
உணர்வுகள் கொதித்தெழுகின்றன
சந்ததிகள் குறித்தான பெரும் துளிகளால்.

இலைகளாய் பருகிவிட்டன

வேப்பமரக்கந்துகளில்
நான் ஓர் காற்றாடி
பம்பரமாய்ச் சுழலும்
என் பருவங்களின் கனவுகள்
இருண்மையிலும் நீந்திக் கொண்டன.

எங்கேயோ வெளியேறிச்செல்லும்
காற்றுகளின் துணிக்கைகள்
அடர்த்தியாகிக் கீழே படிந்து
பின் சுருள் மடியும்
இலைகளாய்ப் பெருகிவிட்டன.

ஆடிப்பறந்து அசைந்ததில்
நூல் அறுந்துவிட்ட பட்டமாய்
கந்துகளின் கொப்புகளுக்கிடையே
தரித்திடவும் பழகின.

தவறிப்போன சொற்களுக்குள்
நினைவின் மடிப்புகள் மேல் எழுந்து
நூலை இறுகிப்பற்றி இழுத்தன.
தமக்கான கேள்விகளுக்குள்ளே
வழக்கம்போலான கற்றுக்கொள்ளல்
இசைந்த பாடல்களை
முடியிருந்த அருங்கத்துகளில்
இருந்து மீளவும் பட்டம் கற்று
பறக்கப் பழகியதாயிற்று.

சித்தி றபீக்கா பாயிஸ்

கலைமுகம் - சூழ் 74

மனித மனங்களை அரங்கம் புதுமைப்படுத்தும் என்பதை நீடுபிடித்தவர்

டாக்டர் கோபி

உலக அரங்கம் முழுவதும் தனது அரங்கப்படைப் புகளால் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்ற பிரிட்டிஷ் நாடக மற்றும் திரைப்பட இயக்குநரான பீட்டர் ப்ரூக் தனது 97ஆவது வயதில் 02.07.2022 அன்று காலமானார். அவர் 21 மார்ச் 1925 இல் லண்டனில் பிறந்தார். தனது ஏழு வயதில், 'ஹம்லெட்' நாடகத்தைப் படித்து தனது பெற்றோர்களின் முன்னிலையில் மிகச் சருக்கமாக நடித்துமக் காண்பித்தார். அவர் முதலில் இங்கிலாந்தில், 1945 முதல் பர்மிங்காம் ரெபர்ட்டரி தியேட்டரிலும், 1947 முதல் ராயல் ஒபரா ஹவுசிலும், 1962 முதல் ராயல் ஷேக்ஸ்பியர் நிறுவனத்திலும் பணியாற்றினார். அங்கு அவர் இருந்த காலங்களில்தான் ஜெரோம் ராபின்ஸ் பாலே மற்றும் பீக்கிங் சர்க்கஸ் (Jerome Robbins ballet and the Peking Circus) இரண்டின் தாக்கத்தால் ஷேக்ஸ்பியரின் 'மிட்சம்மர் நைட்ஸ் ட்ரீம்' நாடகத்தை, ஒரு வெள்ளை கனசதுரத் தளத்தில் எளிமையான அரங்கப்பொருட்களுடன் ப்ரூக்கின் தயாரிப்பாக உருவாகி நிகழ்த்தப்பட்டது. அந்த எளிமையின் வலிமைதான் உலக அரங்கவியலாளர்களை அவர் படைப்பு நோக்கி ஈர்த்தது. அதன் நடிகர்களில் ஒருவரான பென் கிங்ஸ்லி, ப்ரூக்கின் மறைவு தொடர்பான செய்தியில்,

“ப்ரூக்கின் மறைவு நாடக உலகில் ஒரு பெரிய இடைவெளியை ஏற்படுத்தினாலும், அவருடன் பணியாற்றியதற்கும், அவரை அறிந்ததற்கும், அவரை நேசிக்கும் அதிர்ஷ்டம் பெற்ற எங்களின் செயல்கள் வழி அவரது மேதைமையுடன் தொடர்ந்து இவ்வுலகில் பயணிப்பார்” என்கிறார்.

ஒப்பற்ற அரங்க மேதை பீட்டர் ப்ரூக்கின் மரணம், வயது மூப்பின் காரணமாக நிகழ்ந்திருப்பினும், தற்காலத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் நாடக நடிகர்கள், இயக்குநர்கள், பயிற்சியாளர்கள் மற்றும் நாடக அறிஞர்கள் என அரங்கின் எல்லோர் மனங்களும், அவரது படைப்பு இயக்கம் நின்றுவிட்டது என்பதை இன்னும் நம்ப முடியாத நிலையிலேயே உள்ளன. அத்தகைய நிலைக்கான காரணங்களில் ஒன்று, அரங்க செயல்கிரமங்களிலும் நிகழ்த்து

முறைகளிலும் புரையோடியிருந்த பழமைவாத மதிப்பீடுகளை அவர் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. மேலும், பீட்டர் ப்ரூக்கின் அரங்கம் ஏற்படுத்திய அதிர்வலைகள் இன்றுவரை உலகம் முழுக்க பரவி இருப்பது போன்றவைகள் தான். ஏனெனில் ப்ரூக் தனது தயாரிப்புகளுக்காக தேச எல்லைகளைக் கடந்து, ஒவ்வொரு பயணத்திலும் தன்னை மறுவரையறை செய்துகொள்ளும் முறைமைகளை, உலகளாவிய அரங்கிற்கு பழக்கப்படுத்தியவராகவும் இருந்தார்.

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ப்ரூக், பிரிட்டிஷ் நாடகங்களின் அளிக்கை மற்றும் தயாரிப்பு முறைகளிலும் தனது படைப்புகளால் மௌனமாக பல மாற்றங்கள் செய்யத் தொடங்கினார். அன்றைய ஆங்கில நாடகங்களில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த அபத்தமான மற்றும் இருத்தலியல் சிந்தனைகளையெல்லாம் அவரது நாடகம் உடைத்தது. இதைப் பற்றி கேள்வி எழுப்பப்பட்டபோது, “நாங்கள் எதையும் மாற்ற விரும்பவில்லை. எங்கள் நாடகம் மாற வேண்டும் என்று மட்டுமே விரும்புகிறோம்” என்று எளிமையாக அவர் பதில் கூறினார். ஜீன்-பால் சார்த்தரின் 'தி ரெஸ்பெக்ட்புல் ப்ரொஸ்டிடியூட்' மற்றும் 'மென் வித்தவுட் ஷேடோஸ் இன் லண்டன்' ஆகிய அவரது நாடகத் தயாரிப்பானது இருத்தலியல் பற்றிய புரிதலுக்கான புதிய பாதைகளை பார்வையாளர்கள் முன் திறந்தது. குறிப்பாக, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு பிரிட்டிஷ் நாடகக் கலைஞர்கள் இருத்தலியல் சாயலுடன் குடும்பக் கதை நாடகங்களில் முக்கியமாக கவனம் செலுத்தினர். அப்போது ப்ரூக், தனது சமகாலத்தவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டு, அந்நியப்படுதலின் இறுதி உணர்வு நடிகருக்குத்தான் உள்ளது என்று அவருடைய படைப்புகளின் வழியாகக் காட்டினார். மேலும், அவரது பல நாடகத் தயாரிப்புகள் அக்கால அரங்கில் நிலவிய புற அலங்காரங்களை அகற்றி, நாடகத்தின் இணைப்பிரதிகளின் அத்தியாவசியங்களை நோக்கி முன்னேறியதற்காக கொண்டு வரப்பட்டன. அதனால், தொடர்ந்த அவரது படைப்பு

கள், பார்வையாளர்களுக்கு நுட்பமான பார்வை மற்றும் அடர்த்தியான நடிப்பு உடல் மன அசைவுகளுடன் வழங்கவும் தொடங்கின.

பீட்டர் ப்ரூக் தனது இயங்கு காலத்தில் கவனம் செலுத்திய நாடகங்களில் எல்லாம், வெளி, காலம் மற்றும் நடிப்பு உடல் இயக்க முறைகளை புதுப்பிப்பவராகவே இருந்தார். மேலும் அவர் உருவாக்கிய நாடகங்களில், நடிக்கர்களின் உடைகளிலிருந்து பழைய நடைமுறைகள் மற்றும் உடலின் இயங்கியலை விமர்சித்து இயங்கியதன் மூலம், அவரது நடிப்பு முறைமைகளிலிருந்து “புதிய அத்தியாயங்களை” உருவாக்கினார். அவைகளே பல்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு தயாரிப்புகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. ப்ரூக்கின் நாடகவியல் நுட்பங்களை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால், மற்ற அரங்கவியலாளர்கள் செயல்முறைகளிலிருந்து வேறுபட்ட அவருடைய அணுகுமுறையிலிருந்து மூன்று முக்கியமான அம்சங்களை நாம் காணலாம்: ஒன்று, நடிப்பின் நோக்கம், இரண்டு, நடிப்பின் அசைவுகள் மற்றும் மூன்றாவதாக, காலனித்துவ மனப்பாண்மையிலிருந்து விலகி நிற்கும் நாடகக் கருப்பொருள்கள் போன்றவற்றை நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

அவரது நாடக அரங்கில், பாலினம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் சமகால இடங்களை எப்போதும் திறவு கொண்டபடியே இருந்தார். நாம் எல்லோரும் வெகுவாக அறிந்த அவருடைய மிக நெடிய நாடகமான ‘மகாபாரதம்’ நாடகத்தில், அடிப்படை மகாபாரதத்தின் புராணத்தன்மையானதை அவருடைய தழுவலில் நாம் பார்க்கவே முடியாது. மாறாக, போர்களினால் இந்த உலகம் சந்திக்கும் அழிவுகளைப் பற்றியே ப்ரூக் பார்வையாளர்களுடன் உரையாட விரும்பினார். அதை திரைப்படமாக இப்போது பார்த்தாலும் நம்மால் உள் வாங்க முடியும். அத்தகைய உரையாடலுக்காகவே பல்வேறு நிலப்பரப்புகளைச் சேர்ந்த நடிக்கர்களையும் வடிவமைப்பாளர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு அவர் முற்றிலும் மாறுபட்ட புதிய அரங்க அனுபவமாகக் கட்டமைத்தார்.

வில்லியம் கோல்டிங்கின் புகழ்பெற்ற நாவலின் தழுவலாக ப்ரூக்கின் இயக்கத்தில் உருவான ‘லார்ட் ஆஃப் தி ஃப்ளைய்ஸ்’ ‘Lord of the Flies’ திரைப்படத்தை ஒரு போதும் மறக்க முடியாது. இந்தத் திரைப்படத்தில், ப்ரூக் கைக் கொண்ட உபகுறிப்புகளானது பயம், வெறுப்பு மற்றும் வன்முறை ஆகியவை மனித குணத்தில் இயல்பாகவே உள்ளன - அப்பாவி குழந்தைகள் தனிமையில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட. அவை வெளிப்படும் என்பதை முன்வைத்திருப்பார். அவரைப் பொறுத்தவரை, சமகால உலகில் உள்ள இன மற்றும் மதப் பிளவுகள் எல்லாம் துன்பத்தின் வேர்களைக் கொண்டுள்ளன, அவ்வேர்கள் வழி அதிகாரங்கள், பகைமைக் கிளைப்பரப்பி நெடும் மரங்களாக வளர்ந்து விடுகின்றன என்பதைப் பேசியிருப்பார்.

வியட்நாம் போர் எதிர்ப்பு பரிசோதனை நாடகமான ‘US’ ஐ ராயல் ஷேக்ஸ்பியர் நிறுவனத்திற்காக பீட்டர்

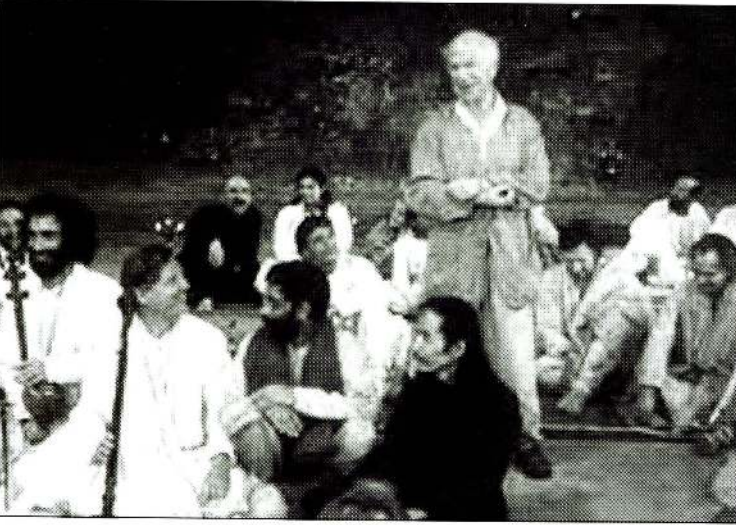
ப்ரூக் 1966 ஆம் ஆண்டு இயக்கியிருந்தார். அந்த நாடகம் வியட்நாம் போரில் “பிரிட்டிஷாரின் ஆதிக்க மனோபாவ அணுகுமுறைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது” முதல் பாதியில் ‘எள்ளல் மொழியில் அமெரிக்க எதிர்ப்பும்’, பிற்பாதியில் தொழிலாளிகளின் வேலைக்கான போராட்டத்தின் மோதல் போன்ற சம்பவங்கள் லண்டனில் நடப்பது போல் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது: ஒரு வீரர் கதாபாத்திரம் “நான் இங்கே வர வேண்டும் என்பதே என் ஆசை...” என்று அறிவித்தபடியே லண்டன் தெருக்களில், சைகோனில் உள்ள புத்த துறவிகள் போல், தன்னைத்தானே தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும். இதன் மூலம் உலகமயமாக்கலின் ஆரம்பத்திலேயே அடையாளம் அழித்தல் செயல் பற்றி இவர் எச்சரித்தது நமக்கு புரிய வருகிறது. அதுபோல், அந்த நாடகத்தின் முடிவில் ஒரு பெட்டியிலிருந்து உயிருள்ள பட்டாம்பூச்சிகள் பறக்கவிடப்பட்டது போன்ற நுண்ணிய நாடக மொழியே அவர் வசமிருந்திருக்கிறது.

பீட்டர் ப்ரூக் எழுதிய புத்தகமான ‘வெற்று வெளி’ (The Empty Space) என்பது 1968 இல் வெளிவந்ததாகும். அந்த வெற்று வெளி எனும் கோட்பாடு அரங்கின் நான்கு புதிய கோணங்களை அல்லது பார்வைகளை ஆய்வு செய்து விளக்குகிறது. அவைகள் இறப்புத்தன்மை, புனிதத்தன்மை, சீர் அற்றத்தன்மை மற்றும் துரிதத்தன்மை போன்றவைகள் ஆகும்.

“நான் எந்த வெற்று வெளியையும் தேர்ந்தெடுத்து இயங்கத் தொடங்கும்போது அதையே வெற்று நிகழ்தளம் என்றும் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறேன். அதாவது, ஒரு மனிதன் நடிகராக ஒரு வெறுமையான வெளியைக் கடந்து செல்கிறான், அதே சமயம் பார்வையாளராக வேறொருவன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், நாடகத்தில் ஈடுபடுவதற்கு இதுவே தேவை.”

இத்தகைய நுட்பமான பார்வையின் வழியேதான், நாம், அவரை மிகவும் தொலைநோக்கு மற்றும் செல்வாக்குமிக்க சிந்தனையாளர்களில் ஒருவராகவும் போற்றுகிறோம். 1970 இல், ப்ரூக் பாரிஸ்’க்கு குடிபெயர்ந்தார், அங்கு அவர் தியேட்டர் ஆராய்ச்சிக்கான சர்வதேச மையத்தை (International Centre for Theatre Research) நிறுவினார். அந்த நிறுவனத்தில் பன்னாட்டு நடிக்கர்கள், நடனக் கலைஞர்கள், இசைக்கலைஞர்கள் போன்றோர் இடம் வகித்தனர். அக்கலைஞர்கள் குழுவானது 1970களின் முற்பகுதியில் மத்திய கிழக்கு மற்றும் ஆப்பிரிக்கா நாடுகளில் அரங்கப்பயணமாகப் பயணித்தது. அப்பயணத்தில் அவர்கள் தேடிய கேள்விகள் என்னவெனில் “மனிதர்களின் குண நலன்களைப் பேசக்கூடிய பொதுவான கதைகள் என்ன? அவைகளை அடையாளம் காணக்கூடிய குறியீடுகள் மற்றும் கதை சொல்லுதலில் உள்ள உடல்மொழிகள் என்ன?, ஒரு சர்வதேச நாடகக் குழு வேலை செய்யக்கூடிய கதை மற்றும் பாத்திரங்களின் இயங்கு நிலைக்குறிப்புகள் என்ன? என்பனவையே அவைகள். அந்தமூன்று ஆண்டு பயணத்தில் அவர்கள் இரண்டு முக்கிய படைப்புகளை ஆர்காஸ்ட்

பீட்டர் ப்ரூக் தனது இயங்கு காலத்தில் கவனம் செலுத்திய நாடகங்களில் எல்லாம், வெளி, காலம் மற்றும் நடப்பு உடல் இயக்க முறைகளை புதுப்பிப்பவராகவே இருந்தார். மேலும் அவர் உருவாக்கிய நாடகங்களில், நடிகர்களின் உடைகளிலிருந்து பழைய நடைமுறைகள் மற்றும் உடலின் இயங்கியலை விமர்சித்து இயங்கியதன் மூலம், அவரது நடப்பு முறைமைகளிலிருந்து “புதிய அத்தியாயங்களை” உருவாக்கினார். அவைகளே பல்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு தயாரிப்புகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

(Orghast) I & II தயாரித்தனர், அப்படைப்புகள் 1971 இல் ஈரானில் நடந்த ஷிராஸ் கலை விழா, மேற்கு ஆபிரிக்காவில் மற்றும் 1974 ஆம் ஆண்டு நியூயோர்க்கின் புரூக்ளினில் உள்ள BAM இலும் நிகழ்த்தப்பட்டது.

2017 இல் மைக்கேல் பில்லிங்டனுடனான ஒரு நேர்காணலின் போது, ப்ரூக் “அலைக்கு எதிராக நீந்துவது மற்றும் நாம் தேர்ந்தெடுத்த துறையில் எங்களால் முடிந்ததைச் சாதிப்பது எவ்வளவு முக்கியம்” என்று பேசினார். மேலும் “என்னுடைய வாழ்வானது அரங்கிற்கானது என்று விதி கட்டளையிட்டது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அதற்குள், என்னால் முடிந்தவரை நேர்மையாகவும் ஆக்கப்பூர்வமாகவும் இருக்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது.” என்றார். ப்ரூக் 1951 இல் நடாஷா பாரி என்ற நடிகரை மணந்தார், அவர்களுக்கு இரினா (இப்போது ஒரு இயக்குநர்) மற்றும் சைமன் (இப்போது ஒரு தயாரிப்பாளர்) என்ற இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். நடாஷா பாரி 2015 இல் இறந்தார்.

பீட்டர் ப்ரூக்கிற்கு அஞ்சலி செலுத்தியவர்களில் ஷேக்ஸ்பியரின் குளோப் கலை இயக்குநரான மிச்செல்

டெர்ரியும் ஒருவர். அவர் ப்ரூக் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “நாங்கள் ஒரு கலங்கரை விளக்கத்தை இழந்துவிட்டோம், அவர் நாடகம் மற்றும் மனிதநேய சக்தியை வெறும் சொல்லாக மட்டும் உள்வாங்கவில்லை, அவர் அதைத் தன் அரங்கச் செயல்பாட்டில் பல்லாயிரம் மனிதர்களுடன் இணைந்துச் செயல்படுத்தினார். அவர் ஒரு உண்மையான மற்றும் அரிதான அரங்கப் பயிற்சியாளராகவே வாழ்ந்தார், அவருடைய நித்திய மரணத்துக்குப் பின்னும் நம்மால் மரியாதையுடன் பின்பற்றப்படும் அவரது நினைவுகள், நம் படைப்புச் செயல்களில் அவரது மரபாக தழைத்து வாழ வேண்டும்.” என்றிருக்கிறார். மிச்செல் டெர்ரியின், இந்த நம்பிக்கையின் படியே, எக்காலத்திலும், பீட்டர் ப்ரூக் என்ற பெயர், அரங்கப்பாடங்களிலும் அரங்கப்பயிற்சிகளிலும் அரங்கத் தயாரிப்புகளிலும் உச்சரிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். மேலும், நம் கால அரசியல் சூழலுக்கு ஏற்ப நம்மிடமிருந்து வடிவம் பெறும் புதிய அரங்கப்படைப்புகள் நிகழ்விடத்தில், சன்னமாய் எழும் கைதட்டலுக்குள் இருந்து பீட்டர் ப்ரூக்கையும் அவரது மீறல்களில் இருந்து எழுந்த படைப்புகளையும் நினைவு கூர்வோம். ●

காட்டுவழி

கூர்ந்த இரு விழிகள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்க
நடந்தாய்!
கறுப்புச் சாலைகள் நீண்டிருந்த வெளியில்
காற்றுக்கூட இல்லை
வெறுமை!
ஓரக்காடுகளிலிருந்து குறுக்காயோடும்
யானைகளும், எருதுகளும்
கறுத்த படலமெனக் கண்களை உறுத்தும்
வெளியில் நிற்கிறாய்
எப்போதும் கூடவிருந்த நண்பன்
துரோகித்துப் போன ஒரு கணம் வந்த போது,
நொய்ந்து போய் அமர்ந்தாய்!
பனி தெளித்த வீதியின் குளிர்
உன் ஆடையினுள்ளூறி
உன்னை நடுங்க வைக்கிறது
பாதங்களும், சிரகம், செவிகளும், நாசியும்
குளிர் உள்ளூறும் இலேசான வழிகள் என்பதை
பனியூற்று அறிந்திருக்கிறது
உடலிலிருந்து, மனது வரைக்கும்
நொய்மைப்படுத்தல் இயல்கிறது பனிக்கு
ஒரு அணைப்பின் பலம்
உன் தோள்களுக்கு
இனிக் கிடைக்குமாவெனத் தெரியவில்லை
இப்போது வலமிருந்து, இடமாக
நகர்கிறது ஒரு மாமதயானை
நிற்கிறது
மனிதவாடை நுகர்ந்தபடி திரும்புகிறது
அசையாமல் இருக்கிறாய்
அதை வெல்வதற்கான தேவையொன்றும்
இல்லையென உணர்கிறாய்
சில்லிட்ட விரல்கள் அப்படியே இருக்கட்டும்
விடிகாலையில் கேட்கப்போகும்
முதல் வாகனத்தின் ஊதுகுழல் ஓசைக்கு
அசைவற்ற ஒரு சிலையின் இருப்பு
அதிர்ச்சியான தடுப்பு விசை ஒன்றைத் தரக்கூடும்!

தாட்சாயணி

முன்றாமீ சீரூசு

அஸ்மா பேகம்

அன்று தபால் காரன் வரும்போதே மணி பதினொன்றைத் தாண்டியிருந்திருக்கும். மழை பெய்வதும் விடுவது மாக இருந்தது. காற்றில் இலேசாக உலர்ந்தும், உலராமலும் ஈரத்தன்மையோடு இருந்த துணிகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்த போது தபால் காரன் வந்ததால் முதலாவது சைக்கிள் மணி ஒலியிலே அன்று நான் தபாலைப் பெற்றுக் கொண்டது நினைவிருக்கின்றது.

அதற்கு முன்னைய மாதங்களில் எனக்கு வரவேண்டிய தபால்களை அவன் முன்வீட்டிலும், பக்கத்து வீட்டிலும் பொறுப்பே இல்லாமல் கொடுத்து விட்டுப்போயிருந்த தில் வெறுப்புற்ற நான் தபாலகத்தில் முறையிட்டிருந்தேன். எனவேதான் பாதையோரத்தில் இருந்து சற்றே உள்ளே இருக்கும் எனது வீடு தேடி தபால் இந்த முறை மிகச் சரியாக வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

தபால்கள் இனிமையான புதிர்களைப் போன்றவை. எப்பொழுதும் கடித உறைகளைப் பிரிப்பது என்பது மெல்லிய சந்தோஷத்தைத் தருகின்றது. அத்துடன் தபால் உறை முகவரிகளும் ஓட்டப்பட்டிருக்கும் முத்திரைகளும் சில நினைவுகளை நிர்ந்தரமாகப் பதித்தவை.

முத்திரையில் கண்ட கொம்பன் யானைகள் இன்றும் நீண்ட தந்தங்களோடு நினைவுக் காட்டில் உலா வருவதும், இலங்கைக்கே உரித்தான பட்சிகள் முத்திரைகளில் இருந்து பறந்து வந்து என் புத்தகங்களுக்கிடையில் வாழ்ந்ததும் கிரேக்கத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் 'கிறீஸ்' என்பதை ஐந்து வயதாக இருந்த போது ஒரு பிறந்த தின வாழ்த்து அட்டையின் உறை சொல்லித்தந்ததும் நினைவிருக்கின்றது.

அது தங்க நிறத்து ஆந்தை ஒன்றை சூழவும் ஊதா நிற லாவெண்டர் பூக்கள் நிறைந்த 'ஹாப்பி பேர்ட்டே டூ யூ' இசையுடனான பிறந்த நாள் வாழ்த்து அட்டை. 'மார்க்கோ போலோ' கப்பலில் இருந்து, அதுவும் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து, சரியாக எனது ஏழாவது பிறந்த தினத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்படியொரு முகவரியில் எங்களுக்கு உறவினர்களோ நண்பர்களோ தெரிந்தவர்களோ இருக்கவில்லை.

அந்த வாழ்த்து அட்டை கிடைத்த பிறகு நான் திடீரென இரண்டு கைகளாலும் எழுதக்கூடியவளாக, குருவிகளுடன் கதைக்கக் கூடியவளாக மாறினேன் எனவும் எனது வாப்பா அதனை எரித்துவிட்டதாகவும் பிறகு ஒரு நாளில் அறிந்தேன். இவை எனக்கு ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆனால் அந்த வாழ்த்து அட்டை நினைவில் இருக்கிறது.

சின்னவயதில், காக்கி நிற உடையில் வந்த தபால்காரர்களுக்கு ஓய்வில்லை. ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னாலும்

சைக்கிளை நிறுத்தி, மணி அடித்து தபால்களை ஒப்படைத்தனர்.

அந்த 'ஸ்நெய்ல் மெயில்' எனக்கூடிய நத்தை அஞ்சலை, இன்று மின் அஞ்சல் ஒரு இராட்சத செண்பகமாகி விழுங்கியிருக்கிறது.

இந்தத் தபால்காரன் இளநீல நிற மேற்சட்டை அணிந்தவன். புதிதாக மாற்றலாகி வந்தவன் போலும். பார்ப்பதற்கு அப்பாவி போலவும் இரவில் குடிபோதையில் தூங்கி, சரியாக முகங்கமுவாமல் வந்தவன் போலவும் தம்மைப்பற்றிய கரிசனை அவ்வளவாக அற்றவர்கள் வைக்கும் பரட்டைத் தாடியுடனும் காணப்பட்டான்.

"மீட்ட பஸ்ஸே அல்லபு கெவல்வலட்ட மகே தெபல் தென்னெபா"

கூறி முடிப்பதற்கும் முதலாக,

"ஹரி ஹரி"

என்று செய்த தவறுக்காக திட்டு வாங்கும் பிள்ளைகளின் முகபாவனையில் இனித்துவிட்டு 'மடாக்' என்று அந்த குறுகளான இடத்தால் சைக்கிளை ஒரு சிறிய பொருளைத்திருப்புவதைப் போன்று ஒற்றைக்கையால் திருப்பிச் சென்றுவிட்டான்.

அந்தி வானம் அடர் சாம்பல் நிறத்திலும் குருவிகள் நிறைந்தும் இருந்தது. கொல்லைப்புற பல்கணியில் எனது பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

நான் வாசிக்கும் போது தொல்லை தராதபடி விளையாடுவதற்கு ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் பழகியிருந்தனர்.

ஐந்து வயதில் நேர்ந்ததைப் போல இருக்கையாலும் எழுதக்கூடியவளாகவே இருந்திருக்கலாம்.

ஒரு கவிதையும் எழுத அவகாசமில்லாதவளாக குழந்தைகளுடன் நாட்களைச் செலவழித்தேன்.

இப்போது அவர்கள் கொஞ்சம் வளர்ந்துவிட்டதினால் மீண்டும் கொஞ்சம் வாசிக்கவும் எழுதவும் விரும்பினேன்.

சில புத்தகங்கள் கைவசம் இருப்பினும் வாசிக்க வேண்டும் என்ற அவாவில் இந்தப்புத்தகத்தை வருவித்தேன். தஸ்தாவஸ்கியின் மூன்று கதைத் தொகுதிகளை உள்ளடக்கிய தனித் தொகுதியாக அது இருந்தது.

நிம்மதிப் பெருமூச்சொன்றை பெண்கள் விடுவதற்கு முன்னர் இயற்கையிடம் அனுமதி பெற்றிருக்க வேண்டும். நான் பெறாதவறினேன். ஏதோ ஒரு உறுதியில் இருந்து விட்டேன்.

எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றது. வெண்ணிற இரவுகள் கதையை முழுவதுமாக வாசித்து அதுபற்றி எனது கணவரிடமும் ஓர் இரவில் கூறினேன்.

அதனை வாசிப்பதில் ஒரு வாரம் செலவிட்டதில் தள்ளிப்போன அந்நாட்கள் சாதாரண நாட்களாக இருக்கும் என்றே நினைத்துவிட்டேன்.

இப்பொழுது? அதுவும் இந்த கொரோனா பெருந்தொற்றுக்காலத்தில். அழுது புலம்பினேன். அன்று தலைக்குப் பதிலாக வானம் சுற்றியது.

குழந்தைகளால் அதிக சந்தோஷத்தைப் பெற முடியும் எனினும், பெற்றெடுக்கும் வரை உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகிவிடுவதால் இது குறித்து அதிகம் பயந்தேன். அன்றாட வேலைகளுடன் இரு பிள்ளைகளையும் பராமரித்துக் கொள்வது அவ்வளவு சவால் மிக்கதாகத் தோன்றியது. அதுவும் இம்முறை மனதில் தாங்கமுடியாத பீதி வேறு ஆட்கொண்டுவிட்டது.

அமர்ந்த நிலையிலா? அல்லது விழுந்த நிலையிலா? என சரியாகக் கூற முடியாத நிலைமையில் வாந்தி எடுத்துத் தள்ளினேன். தாங்க முடியாத குமட்டலும் வாந்தியும் ஏற்பட்டது. அது நீங்கள் நினைப்பதைவிட மிகவும் மோசமானது.

வெயில் கழுத்தை நெறித்தது, நீர்க் குளிப்பது முத்துக் குளிப்பதைவிட வேதனையானதாகத் தோன்றியது. வழமையான நாட்களில் உற்சாகத்தை ஊற்றிய குளியலை நினைக்கும் போது சோர்வு அதிகமாகியது.

குருவிச்சத்தம் காற்றுக்கிலுக்கியின் குரலில் மிரட்டியது. இசைகள், குமட்டலை கட்டாய நடனம் ஆட்செய்தன, கார்ட்டீன்கள், திரைப்படங்கள் பித்த வெறுப்பாயின.

நறுமணங்கள் அடிவயிற்றிலிருந்து வாந்தியை வரச் செய்தன, புத்தாடைகள் அநியாயத்துக்கு வெறுப்பாயின. வழமையாக விரும்பிக்கேட்ட சில பாடல்கள் நிரந்தர வெறுப்புக்குத் தகுந்தனவாயின.

சோறு மொத்த வெறுப்பையும் பருக்கைகளாக்கி பன்மடங்கில் உருட்டியிருந்தது. உணவு பற்றிய நினைவூட்டல்கள் அவற்றின் பெயர்கள் எரிச்சலை அதிகப்படுத்தின.

தனியாக ஒரு செய்மதியை இயக்குவதான பிரம்மையில் அல்லது பாரிய

இயந்திரமொன்றின் பின்பக்க வயர்க்கம்பிகள் போல பார்க்கவே பிடிக்காததாக செல்போன் மாறியது.

அதுவரை அவன் வாக்கரின் வசீகரப்பாடல் அழைப்பொலி நிரந்தரமாக பிடிக்காது போகும் என்ற அனுபவ எச்சரிக்கையின் நிமித்தம் அது ஊமையாக்கப்பட்டது.

வாட்சப், பேஸ்புக், புத்தகங்கள், கதைகள், கவிதைகளை தொட்டும் பாராத அளவுக்குத் தொல்லையாகின.

நான் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி என்னை வேறு ஒருத்தியாக பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. முகம் பொலிவிழந்து பருக்கள் நிறையத் தொடங்கின. ஒரு நாளும் விரும்பி அணியாத பழைய மெக்ஸிகன் சிலவற்றை மாத்திரமே அணிய முடிந்தது. எனது ஆடைகளையும் அலங்காரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வழமையான நான் என்பவள் பத்து மாத விடுமுறையில் எங்கோ சென்று விட்டாள்.

மழைக்காலத்தில் அன்று என் வீட்டுவாசல்வரை வந்த எழுத்தும் வாசிப்பும் உள்ளே எட்டிப்பாராமல் மீண்டும் நனைந்தவாறு வெகு தூரம் சென்றுவிட்டன.

முன்னைய கர்ப்ப காலங்களைப்போன்று இம்முறையும் வெயிலும் சத்தமும் அதிக வெறுப்பைத் தந்தன. இந்த “ஒலி ஒளி” வெறுப்பு உபாதைக்கு ஒரு சத்தமும் இல்லாத மரத்தடியொன்றில் சாய்ந்தால் வியாதி சரியாகும் போல இருந்தது.

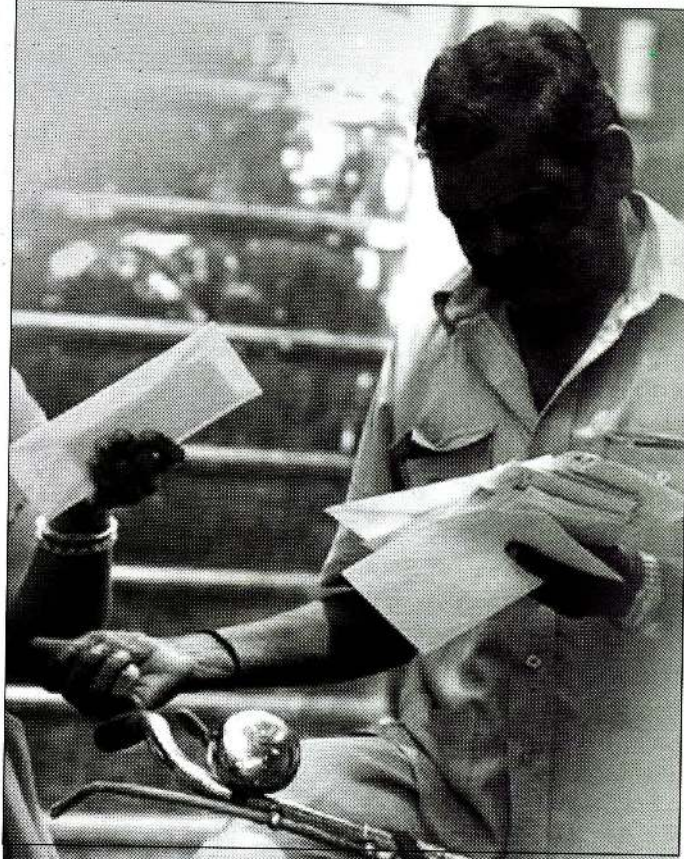
தென்மேல் பருவப்பெயர்ச்சி மழை பிடிவாதமாக இம்மாதம் வேறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டது.

ஒரு மரமும் இல்லாது வெயில் மாத்திரமே கிளை விரித்திருந்தது. வழக்கை விழுந்த வெயில் ஆயிரம் சூரியனைக்காட்டிச்சென்றது.

வீட்டில் தரையின் எல்லா இடத்திலும் சாய்ந்து பார்த்து உறங்க முயற்சித்தேன். உடல் முழுவதும் பரவிய அசௌகரியமும் வாந்தியும் அதற்கு இடம்கொடுக்கவில்லை.

எந்தவொரு உணவும் உட்கொள்ள முடியாத நிலையில் எனக்கு ஒருவித இரத்த வாந்தியே வரும். அதன் பிற்பாடு தொண்டையில் புண் ஏற்பட்டுவிட்டது போல் ஓர் உணர்ச்சி பரவும். சில நாட்களில் சுண்ணாம்பைக் குடித்தது போன்றும் இருந்தது.

வயிற்றில் அமிலம் பெருக்கெடுத்து மிகவும் வருத்தியதால் புளிப்புச் சுவை அதிக வெறுப்பானதாகிவிட்டது.

சினிமாக்களில் அல்லது கதைகளில் வருவதைப் போன்று மாங்காய் சாப்பிடுவதற்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமுமே இருக்காது. மிகுந்த பரிதாபநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த முறையும் அப்படித்தான்.

“நாங்களும் தான் புள்ள பெத்த... இப்பிடி கஷ்டப் படல்ல... இவ பாவம்”

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொங்கோ... அல்லாஹ் லேசாக்குவான்”

“ஓங்களுக்கு எலக் கஞ்சி செஞ்சி தரவா? ஜூஸ் என்னசரி வேணுமென்டா சொல்லுங்கோ.”

வீட்டுக்கு வரும் பெண்களிடமும் ஒரு சொல்லும் கதைக்க முடியாதபடி இருந்தேன். வாயைத்திறந்தால் உமிழ்நீர் சுரந்து குமட்டலை அதிகப்படுத்தியதால் சில நாட்களில் கைகளால் சைகை செய்தே தகவல் பரிமாறினேன். அனைத்துக்கும் “வேண்டாம்” என்ற ஒரு சொல்லை மாத்திரமே சைகையால் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“எங்களுக்கென்டா வயித்துல புள்ள ஈக்கியதும் தெரியா. நல்லா தின்ன ஏலும். வழம மாதிரி”

“இதென்ன வருத்தமோ? நாங்க பஸ்நதா சோறு கறி ஆக்கித் தின்ட. எங்களுக்கென்டா இது புதினம்”

எனது உபாதைக்கு உம்மா அடிக்கடி வில்வம் கொழுந்து இலைகளை வறுத்து, அதனை நீரில் அவித்து வடிகட்டி பருகத் தந்தார். அதன் வாசனை சௌகரியமாக இருந்தது. சில மிட்டுகள் குடிக்கும் போது வாந்தி அதனை முந்தியது.

தாங்க முடியாத வேதனையினால் முனகலும் புலம்பலுமாக பகல்கள் வேதனையளித்தன.

இதில் பாதி ஆண்களுக்கும் இருந்திருந்தால் ஆளில்லாமல் பாழாகியிருக்கும் இந்த பூமி.

வீடுகள் மிக நெருக்கமாக அமைந்திருந்ததால் எப்பொழுதும் அதிக சத்தமாக இருக்கும். நிம்மதியாக வாந்திகூட எடுக்க முடியாது. அது எத்தனையோ வீடுகளுக்கு அப்பால் கேட்கும் எனினும் அதனைப்பற்றி யோசிக்க முடியாதபடி நோயுற்றேன். அமைதியற்ற சூழல் ஓய்வெடுக்கவியலாதபடி தொந்தரவையே தந்தது. இம்முறை நிலைமை மேலும் மோசமாகியிருந்தது. நெல்லி அல்லது ஒரு இளநீர் வாங்குவதற்கு முடியாதபடி உள் முடக்கப்பட்டிருந்தது. கொரோனாத் தொற்றுக் காலம்.

இரவுகள்....

அவை மிக நீண்ட இரவுகள். விடியாத கறுப்பு இரவுகள்.

இரவுகளில் நான் பூமியிலா அல்லது தனித்த கிரக மொன்றிலா எனக் குறிப்பாகக் கூறமுடியாத விதத்தில் கைவிடப்பட்டதாக உணர்ந்தேன்.

இரவில் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் குமட்டலுடனும், உபாதையுடனும் கடத்துவதென்பது அதுவும் மின்விசிறியின் காற்று, இந்த உபாதையை மேலும் அதிகரிக்கும் என்பதினால் அதனை நிறுத்திவிட்டு வியர்வையுடனும், நுளம்புக்கடியுடனும் விழித்துக்கொண்டு அவதிப்படுவேன். கடிக்கார முட்களின் “ரிக் ரிக்” சத்தம் கோடரியால்

மரம் தரிப்பது போன்றும், பல்லிச் சத்தம் ஆயிரம் சொற்களால் நச்சரிப்பதைப் போன்றும் கேட்கும்.

இவற்றையும் மீறி தவறுதலாக ஒரு நிமிடம் உறங்கிப் போனால் பயங்கரக்கனவுகள் உதைத்து எழுப்புவதற்குத் தயாராக இருந்தன.

தோட்டமொன்றில் நான் பிள்ளைகளோடு மஞ்சள் நிறப்பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டிருந்த போது காண்டாமிருகமொன்று துரத்தியது. தப்பி ஓடும் போது அந்த நிலம் மலையாக மாறுவதாகவும் அடைக்கலம் தேடிப் பதுங்கும் போது அங்கே மற்றுமொரு காண்டாமிருகம் விரட்டுவதாகவும் ஒரு கனவு.

குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதற்காக எனக்கு சிசேரியன் அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப்படுகிறது. ஒபரேசன் தியேட்டரில் ஒருவகைப் புகை பரவுகின்றது. வயிற்றை தைத்து முடிப்பதற்கிடையில் அந்த வைத்தியர்கள் மயங்கிவிழுகின்றனர். எனது வயிற்றை நானாகவே தைக்கின்றேன். இது மற்றும் ஒரு கனவு.

கறுப்பு நிறத் தொப்பியும், கபிலநிற வெல்வட் கோர்ட்டும் அணிந்த ஒரு உயர்ந்த மனிதர் வருகிறார். கையில் சில புத்தகங்களை வைத்திருந்த அந்த மனிதர் “ஜீத் மோ யக்னிகா?” “ஜீத் மோ யக்னிகா?” என்று கேட்கின்றார்.

புரியாத பாஷையில் “என்ன?” என்று கேட்கிறேன். மீண்டும் அதே “ஜீத் மோ யக்னிகா?” நான் வாசித்து வைத்திருந்த அதே புத்தகத்தை எடுத்துச்சென்றுவிட்டார். “எனது புத்தகம் எங்கே?” என்று அந்த ரஷ்ய மனிதர் தனது மொழியில் கேட்டதை வேறு ஒருவர் கனவில் விளக்குகிறார்.

கொம்பன் யானை போன்ற சில யானைகள் சிறகுகள் முளைத்து பறந்து திரிவதாக ஒரு கனவு.

இவ்வாறான சம்பந்தமே இல்லாத கனவுகளால் இரவுகளில் இமைகள் சுத்தரிக்கப்பட்டவளானேன்.

விடியும் நேரத்தில் உறக்கம் வந்தாலும் அணில், குருவிகளின் சத்தங்களும் வீடுகள் செறிந்த இந்தக்கொத்தணிக் குடியிருப்பில் அயல்விட்டார்களின் பேச்சு சத்தங்களும், தொலைக்காட்சி, வானொலி சத்தங்களும், வாகனங்களின் இரைச்சலும், தூங்கி எழுந்த எனது பிள்ளைகளின் பேச்சுக்களுமாக தூங்குவதற்கான எந்த வாய்ப்பும் இல்லாது போகும்.

மீண்டும் பகல்.... மீண்டும் இரவு.

இவ்வாறு ஒரு நாளைக்கடத்தும் போது ஒரு நாளின் நீளத்தைக்கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இவ்வாறு ஒரு நாளை மாத்திரமா நகர்த்த வேண்டி இருந்தது? ஒரு நாள்... ஒருவாரம்... மூன்று மாதங்கள். நான்கு மாதங்கள். உணவின்றி சோர்வுற்றதினால் அதற்கிடையில் ஒரு தடவை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். சேலேன் ஏற்றி ஊசி போட்டார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாந்தி குறைந்தது.

உணவுகள் உண்ண ஆரம்பித்தேன். பயங்கரக்கனவுகள் விடைபெற்றன. நெல்லிக்காயின் துவர்ப்புச் சுவை கொஞ்சம் பயனளித்தது.

எனக்கு இவ்வாறான நாட்கள் வருவதையிட்டு மிகவும் வருந்தியவராக எனது கணவர் இருந்தார். பிள்ளைகளைக் கவனித்துக்கொடுத்தார்.

மஞ்சள் நிறத்துக்கும் செம்மஞ்சள் நிறத்துக்கும் இடைப்பட்ட பொன் நிறத்து உப்பிய பலாப்பழச்சுளையொன்று, அதனை சாப்பிடும் வரை கண்ணுக்குள் கனிந்த வண்ணமே இருந்தது.

முதலாவது கர்ப்பகாலத்திலும் இதேபோல பலாப்பழம் உண்ணும் ஆசை வந்தது. பலவாறு முயற்சித்தும் இங்கு கிடைக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பலாப்பழம் நல்ல சுவையாகவும் மலிவாகவும் கிடைப்பதாக கேள்விப்பட்டிருந்தேன். மகனின் பேரதிரஷ்டம். யாழ்ப்பாணத்திற்கு சுற்றுலா சென்ற ஒருவர் மூலம் நல்ல பலாப்பழம் ஒன்றை வருவித்தோம். தொலைவிலிருந்து கொண்டுவரும்போது அது கொஞ்சம் சிதைந்திருந்தாலும் தவிப்புக்குத் தக்க படியாகத்தான் இருந்தது.

சில மாதங்கள் இரண்டு கைகளும் மரத்துக் காணப்பட்டன. அது “காபல் ரனல் ஸின்ரொம்” எனவும் பிரசவத்தின் பின்னர் தன்னாலே சரியாகிவிடும் எனவும் மகப்பேற்று நிபுணர் கூறினார்.

தாய்மை அடையும் ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்படும் உபாதைகளை, அசௌகரியங்களை ஆண் மகப்பேற்று நிபுணர்கள் எதிர்கொள்ளும் விதம் விந்தையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. இதுதான் இனிப்புச் சுவை அல்லது இதுதான் உவர்ப்புச்சுவை என்பதை ஒருபோதும் சுவைக்காதவர்களுக்கு அதனை சொற்களால் மாத்திரம் புரியவைப்பதைப்போன்ற நிலை என நினைத்துக்கொள்வேன்.

“பயவெண்ட எபா. ஓயாகெ பபா ஹொந்த நீரோகி பபெக்”

அந்த மருத்துவர் ஒவ்வொரு முறையும் கூறுவார்.

இவ்வாறு உபாதைகள் அதிகமாக இருப்பது குழந்தையின் ஆரோக்கியத்தை உறுதி செய்கின்றதென முதலிரு கர்ப்பகாலங்களிலும் ஏற்கெனவே அறிந்துவைத்திருந்தேன்.

கொரோனாத் தொற்றுக்காலம் என்பதினால் எனது ஊரில் தொடர்ந்து பீ.சீ.ஆர் எடுப்பதுவும் ஒவ்வொரு முறையும் முப்பது நாற்பது பேர் பொசிரிவ் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டு தனிமைப்படுத்தல் நிலையங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுவதுமாக இருந்ததும், ஊரை ஐம்பத்தாறு நாட்கள் முடக்கிவைத்திருந்ததும் அந்தக்காலப்பகுதியில் தான். இந்த நிலைமை ஒரு கர்ப்பிணிக்கு துர்ப்பாக்கியமானது.

பொதுவாகவே புத்தகங்கள் வாசிக்கமுடியாத மனநிலைக்கு அநேக எழுத்தாளர்கள் தள்ளப்பட்டிருந்ததும் இக்காலப்பகுதியில்தான்.

அதன்பிறகு வந்த மாதங்கள் வெவ்வேறான உபாதைகளைக் கொடுத்த போதிலும் முதல் நான்கு மாதங்களின் கோரம் இந்த உபாதைகளை தாங்கக்கூடியதென ஆக்கிவிட்டிருந்தது.

ஊர் முடக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தாலும் முன்னைய கர்ப்ப காலங்களில் கிடைக்காத பொன்னிறத்து தேன் சுவைப் பலாப்பழங்கள் இம்முறை சுவைக்கக் கிடைத்தன.

வாழை இலையை வாட்டி அதில் கட்டிய பலாக்காய் சோறு அல்லது பிரியாணி உணவுகள் தாராளமாக வந்து சேர்ந்த போதிலும் அவற்றை விரும்பி சாப்பிடத் தோன்றாதபடி பிள்ளை பெறும் வரை நெஞ்செரிவு அதிகமாகிக் கொண்டே சென்றது. விமோசனமே இல்லை.

வெளியேற முடியாதபடி அடைமழை பெய்துகொண்டிருந்த நாளொன்றில் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். மூத்த பிள்ளைகளை நினைத்து அழுதுபுலம்பினேன். கொரோனாக்காலம் என்பதினால் என் உயிரமீது ஒருவித ஐயம் நிலவியது. இறைவனிடம் பிரார்த்திப்பதைத் தவிர எதுவும் பயனற்றதெனத் தோன்றியது. குழந்தையை கையில் ஏந்தும் மட்டுமே ஒருவித அச்சம் மட்டுமே ஆட்கொண்டிருந்தது.

ங் ஆ...ங் ஆ...ங் ஆஆ

ங் ஆ...ங் ஆ...ங் ஆஆ

முத்திரையில் கண்ட கொம்பன் யானைகள் இன்றும் நீண்ட தந்தங்களோடு நினைவுக் காட்டில் உலா வருவதும், இலங்கைக்கே உரித்தான பட்சிகள் முத்திரைகளில் இருந்து பறந்து வந்து என் புத்தகங்களுக்கிடையில் வாழ்ந்ததும் கிரேக்கத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் ‘கிரீஸ்’ என்பதை ஐந்து வயதாக இருந்த போது ஒரு பிறந்த தின வாழ்த்து அட்டையின் உறை சொல்லித்தந்ததும் நினைவிருக்கின்றது.

ஒபரேசன் தியேட்டரில் அரை மயக்கத்தில் கனவொன்று என்னுடன் இறுதியாக கண்விழித்திருந்த விநாடிகள் அவை. உயிர் எனும் தபால்காரன் பத்து மாதங்களாகப் பயணித்து என்னிடம் ஒப்படைத்த தபாலை வைத்தியர்கள் பத்திரமாகப் பிரித்து ஒப்படைத்தார்கள். அன்று கண்ணீரால் புன்னகைத்தேன்.

கபில நிறக்கண்டனமும் குழிவிழும் கன்னங்களும் ஆசிரவதிக்கப்பட்ட அந்தக் குட்டிக் குழந்தை பிறந்தது. அவளைக் கையில் ஏந்திய அன்று மீண்டும் நான் பிறந்தேன். எனக்கு மூன்றாவது சிறகு முளைத்தது.

முற்றத்தில் தேங்கி நின்ற மழைநீரில் குருவிகள் குனித்துக்கொண்டிருந்தன. வீட்டுக்கு அருகாமையில் இருந்த வாய்க்காலில் நீர் ஒரே ஸ்வரத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. எனது பிள்ளைகளும் கணவரும் பலூன்களால் வீட்டை அழகுபடுத்திக்கொண்டிருந்தனர். எத்தனையோ

உபாதைகளைக் கடந்து பெற்றெடுத்த எங்கள் குட்டி தேவதைக்கு இன்று முதலாவது பிறந்த தினம்.

கறுப்பு நிறக்குடையொன்றைப் பிடித்தவாறு தபால் காரன் வந்திருந்தான்.

மழைபெய்துகொண்டிருந்தது.

மகன் ஓடிச்சென்று தபாலை எடுத்து வந்தான்.

“மமா ‘கிறீஸ்’ நாட்டிலிருந்து வந்தீக்கி. கிறீஸ் என்றா எந்த நாடு மமா?”

“ஆ...அது கிரேக்கம்”

புருவங்களை உயர்த்தி அதனை அவசர அவசரமாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன். தங்க நிற ஆந்தை ஒன்றை சூழவும் ஊதா நிற லாவெண்டர் பூக்கள் நிறைந்த “ஹாப்பி பேர்த் டே டூ” இசையுடனான பிறந்த நாள் வாழ்த்து அட்டை.

அனுப்புனரின்

பெயர் இருக்கவில்லை.

நிச்சயமாக ‘மார்க்கோ போலோ’ என குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

தீர்வுற்ற தீர்ப்புக்கள்

வல்லாளர்கள் சேர்ந்து
நீதியின் பக்கம்
மறந்து போன
பக்கங்களாக
மறைந்து போயின் -

புதிய தத்துவங்கள்
எதையும் பேசவில்லை
மாற்றங்கள்
எதுவும் நிகழவில்லை
பழைய கனவுகளை
மட்டும்
கண்களால் ஏந்தி
ஒத்திக் கொள்கின்றனர் -

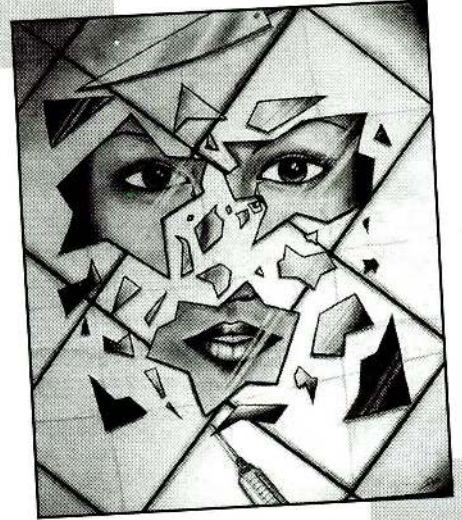
மௌனத்தின் மொழியில்
ஒப்புதல் அளித்து
வழி மொழிந்தவர்கள்
தழுவிக்கொண்டு
உருகிக் கரையும்
தொப்புள் கொடியென
புதிதாக சிறகுகள் -
முளைத்து
புன்னகை பூக்கும்
முகங்களோடு
வணக்கம் செலுத்தும்
நாட்கள் தொடர்கின்றன.

பானியல் செளந்திரன்

நிலைக் கண்ணாடி

நானோர் மின்னிடும் வெள்ளித்தட்டு
மிகத் தெளிவானவள்
என்னிடம் எவ்வித முன் முடிவுகளும் இல்லை
காண நேரிடும் எதனையுமே
உள்ளது உள்ளபடி உள்வாங்கிக் கொள்கிறேன்
விருப்பு வெறுப்பேதுமின்றி உடனடியாகவே.
நான் கொடுமானவனல்லன்
மிகவும் உண்மையானவன் மாத்திரமே
நான்கு மூலைகள் கொண்ட சிறு தெய்வமொன்றின்
கண்ணே நான்.

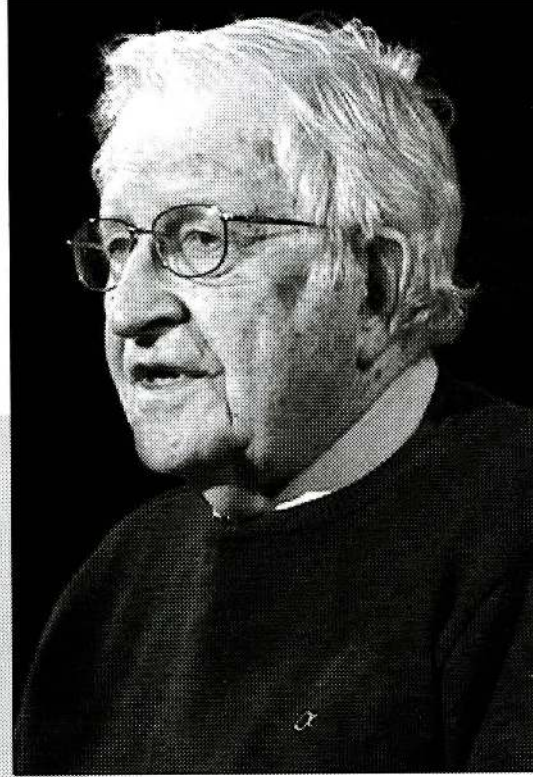
எனது பொழுதின் பெரும் பங்கினை என் எதிரேயுள்ள
இந்த இளஞ் சிவப்பு வர்ணங் கொண்ட புள்ளிகள் விழுந்த
சுவரைத் தியானித்தபடியே கழிக்கிறேன்.
நீண்ட காலமாய் அதனைப் பார்த்தபடியே நானிருக்கிறேன்
இதனை என் இதயத்திலொரு பாகமெனவே கருதுகிறேன்
ஆனாலும் இடையிடையே விட்டுவிட்டு ஒளிர்வதாகவே இருக்கிறது
முகங்களும் இருளும் அடிக்கடி என்னையும் அதனையும் பிரித்து விடுகின்றன
இப்போது நான் ஒரு ஏரி என் மீது ஒரு பெண் குனிகிறாள்
நான் உண்மையிலேயே யாரெனத் தேடுகிறவள் போல
என்னையே ஆழங்கான முனைகிறாள் பின்னர்
அவள் அந்தப் பொய்யர்களான மெழுகுதிரியிடமும்
நிலவொளியிடமும் திரும்பிவிடுகிறாள்
அவளது பின்புறத்தை நான் காண்கிறேன்
உள்ளபடியே அவளைப் பிரதிபலிக்கிறேன்
அவள் தனது கண்ணீராலோ கையின் சைகையாலோ
எனக்கான வெகுமதியைத் தருகிறாள்
அவளுக்கு நான் அவசியமானவன்
அவள் என்றும் போல் வருகிறாள் போகிறாள்
ஒவ்வொரு காலைப் பொழுதிலும்
அவளது முகமே என் முன்னுள்ள இருளை இடம்மாற்றுகிறது
அவள் என்னுள்ளே ஒரு இளம் பெண்ணாய்ப் புதைந்துள்ளாள்
என்னுள் ஒரு வயோதிபப் பெண்ணாய்ப் புதைந்துள்ளாள்
தனக்கான பகல்களைக் காண
விழித்தெழும் ஒவ்வொரு காலையிலும்
ஒரு அவலமான மீன் போல
பரிதவித்து எழுகிறாள்.

ஆங்கில மூலம் :
ஸில்வியா பிளாட்
தமிழில்:
ந. சத்தியபாலன்

உலகமயமாக்கலும் மாற்றுக் கல்வியும்

நோம் சொம்ஸ்கியுடனான உரையாடல்

உலகில் பலராலும் அறியப்பட்ட சிந்தனையாளரான நோம் சொம்ஸ்கி இந்த நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த சிந்தனையாளர்களில் ஒருவர். அமெரிக்கரான நோம் சொம்ஸ்கி ஒரு மொழியியற் துறைப் பேராசிரியர். அமெரிக்காவினதும் மேற்குலகினதும் மனச்சாட்சியாக இன்றுவரை இயங்கி வருபவர். அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கை, மேற்கின் தீவிர முதலாளித்துவப் போக்குகள், உலகமயமாக்கல் போன்றவற்றை கடுமையாக விமர்சித்து வருபவர். பல்துறைசார்ந்து இயங்கும் அறிவுஜீவியான இவர் சீனாவுக்குச் சென்றபோது *Southern Metropolitan Daily* என்ற சீனப் பத்திரிகைக்கு வழங்கிய நேர்காணலின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியும், அவரது வேறொரு நேர்காணலின் ஒரு பகுதியுமாக இந்நேர்காணல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழில்: ஜிஃப்ரி ஹாசன்

கே: அதிகமான சீனர்கள் உலகமயமாக்கலை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டனர். கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில், குறிப்பாக உலக வர்த்தக ஸ்தாபனத்தில் (WTO) சீனா இணைந்ததையடுத்து அநேகமான சீனர்கள் அதிகம் நன்மையடைந்தார்கள். ஆனால், நீங்களோ ஓர் மங்கிய ஒளியில் உலகமயமாக்கலைப் பார்ப்பதாகத் தோன்றுகின்றதே?

சொம்ஸ்கி - சீனாவின் பொருளாதார அடைவென்பது உலகமயமாக்கலோடு குறைந்தளவிலேயே தொடர்பு கொண்டுள்ளது. சீனாவின் பொருளாதாரம் ஏற்றுமதி வர்த்தகத்துடனேயே தொடர்புபட்டுள்ளது. சீனா ஒரு ஏற்றுமதி மைய நாடாக படிப்படியாக மாறி வருகிறது. நான் உட்பட எவரும் இந்த ஏற்றுமதிகளுக்கு எதிரானவர்களல்ல ஆனால் இதுவல்ல உலகமயமாக்கல், உண்மையில் சீனா வட-கிழக்காசிய உற்பத்தி முறையில் ஒரு தொழிற்சாலையாக மாறியுள்ளது. முழுப்பிராந்தியத்தையும் நீங்கள் எடுத்து நோக்கினால், நீங்கள் ஒரு பாரிய சக்தியைக் காண்பீர்கள். சீனாவின் ஏற்றுமதி அளவு அளவிட முடியாததாகவுள்ளது. ஆனால் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயமொன்றும் இங்குள்ளது. சீனாவுடைய ஏற்றுமதி பாரியளவில் ஜப்பான், கொரியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் ஏற்றுமதியை சார்ந்திருக்கிறது. இந்நாடுகள் சீனாவுக்கு

உயர் தொழில்நுட்பங்களையும், தொழில்நுட்பக் கருவிகளையும் வழங்குகின்றன. சீனா இத்தொழில்நுட்ப உற்பத்தியில் இங்கு வெறும் ஒன்றியமாகத்தான் செயற்படுகின்றது. இவைகளைப் பயன்படுத்தி அது மேற்கொள்ளும் இறுதி உற்பத்தியில் "made in china" என்ற முத்திரையைக் குத்தி விடுகிறது அவ்வளவுதான்!

அறிவுபூர்வமான கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் சீனா வேகமாக அபிவிருத்தி அடைகின்றது. மில்லியன் கணக்கான மக்கள் வறுமையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு இருக்கின்ற போதிலும் சூழலியல் அழிவு போன்ற இழப்புகள் உயர்வாக உள்ளன. இவை அடுத்த தலைமுறைக்கும் கடத்தப்படுகின்றன. பொருளியலாளர்கள் அவற்றைப் பற்றி கவலைப்படமாட்டார்கள். ஆனால் இறுதியில் இந்த இழப்புகளுக்காக சிலர் விலை கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அது உங்களுடைய பிள்ளையாக அல்லது பேரப்பிள்ளையாக இருக்கலாம். இது உலகமயமாக்கலுடனோ அல்லது WTO உடனோ எந்த விதத்திலும் தொடர்புபட்டதல்ல.

கே: சீனாவின் எழுச்சி உலக ஒழுங்கமைப்பை மாற்றும் என்று நினைக்கிறீர்களா? அமெரிக்கா இன்று வகித்துக் கொண்டிருக்கும் பங்கினை சீனா வகிக்குமா?

சொம்ஸ்கி: நான் அவ்வாறு நினைக்கவுமில்லை, நம்பவுமில்லை. உண்மையிலேயே, கடல் கடந்த 800 இராணுவத் தளங்கள், ஏனைய அரசாங்கங்களை பதவி கவிழ்த்தல், ஆக்கிரமித்தல் அல்லது பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளில் சிக்கிக்கொண்ட ஒரு சீனாவையா நீங்கள் காண விரும்புகிறீர்கள்? இவற்றைத்தான் அமெரிக்கா செய்து கொண்டிருக்கிறது. நான் நினைக்கிறேன், இது சீனாவினால் நடக்காது, நடக்கவும் முடியாது. அது நடக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பவுமில்லை.

சீனா ஏற்கெனவே உலகில் மாறிக்கொண்டு வருகிறது. சீனாவும் இந்தியாவும் உலக சனத்தொகையில் கிட்டத்தட்ட அரைவாசியைக் கொண்டுள்ளன. அவர்கள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், அபிவிருத்தியடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஒப்பிட்டுரீதியாகப் பேசும்போது அவர்களுடைய செல்வம் என்பது உலகில் ஒரு சிறிய பகுதிதான். இரு நாடுகளுமே இன்னும் வெகுதூரம் செல்லவேண்டியுள்ளது. மேலும் இரு நாடுகளுமே மிகவும் சீரியஸான உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. அவை படிப்படியாக தீர்க்கப்படும் என்று நம்புகிறேன். இந்நாடுகளின் உலக செல்வாக்கினை ஏனைய செல்வந்த நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதென்பது அர்த்தமற்றது. இந்த நாடுகள் உலகத்தின் மீது சில சாதகமான செல்வாக்குகளை செலுத்தும் என்பதுதான் எனது எதிர்பார்ப்பு. ஆனால் இது மிக அவதானமாக கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

உலகில் தான் என்ன பங்கை வகிப்பது என்பதை சீனா தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அதிர்ஷ்டவசமாக, பாரிய இராணுவச் செலவினங்களுடன் கூடிய ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளன் பாத்திரத்தை சீனா பாவனை செய்யவில்லை. ஆனால் சீனா ஒரு வகிப்பங்கை வகிக்க வேண்டியுள்ளது. அது பாரிய நுகர்வாளன் என்ற பாத்திரம். இந்தப் பாத்திரம் சாதகங்களையும் அதே நேரம் பாதகங்களையும் கொண்டது. உதாரணமாக- பிரேசில் சீனாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்தால் அது பொருளாதார ரீதியாக நன்மையடைகிறது. மறுதலையாக, அதனுடைய பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படும். மிகை வளங்களைக் கொண்ட பிரேசில், பெரு போன்ற நாடுகளில் ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது, அதாவது இந்நாடுகளின் பொருளாதாரம் மூல வளங்களின் ஏற்றுமதியில்தான் தங்கியுள்ளது. இது ஒரு சிறந்த அபிவிருத்தி முறைமையல்ல. அவர்களுடைய அபிவிருத்தி முறைமையை மாற்றுவதற்கு அவர்கள் முதலாவதாக அவர்களுடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டும். அடுத்து ஏனைய உற்பத்தி நாடுகளுக்கு வெறுமனே தமது மூல வளங்களை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடாகவன்றி சுயமான உற்பத்தியாளர்களாக அவர்களே மாற வேண்டும்.

கே: சீனாவின் எழுச்சி மேற்கு ஜனநாயகத்துக்கு சவாலாக அமையுமா?

சொம்ஸ்கி: வரலாற்றுரீதியாக ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமேயானால், ஐக்கிய அமெரிக்காவின் எழுச்சி ஜனநாயகப் பிரித்தானியாவுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்ததா? சுதேச மக்கள் மீதான படுகொலைகள், அடிமை முறை என்பன ஐக்கிய அமெரிக்காவில் காணப்பட்டன. இந்த முறைமை ஏனைய நாடுகளுக்கு பொருத்தமானதா? இந்த மாதிரியிலிருந்து சீனா கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? அமெரிக்கா இன்று ஒரு ஜனநாயக நாடாக வளர்ச்சியடைந்திருப்பது உண்மை. ஆனால் அதனுடைய ஜனநாயகம் இந்த முறையிலிருந்து விருத்தியடையவில்லை. அறிவுபூர்வமான எந்தவொரு நபரும் இதனைப் பிரதி பண்ணவும் மாட்டார்கள்.

சீனா அபிவிருத்தியடைந்து வருகிறது. ஆனால் அதனுடைய உள்நாட்டு அபிவிருத்தி மேற்குக்கு அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தும் என்பதற்கான எந்தத் தடயங்களும் இல்லை. அமெரிக்காவுக்குச் சவாலாக அமைவது சீனாவின் அபிவிருத்தியல்ல அதனுடைய சுயாதீனம்தான் (Independence). அதுதான் உண்மையான சவால்.

சீனா ஒருபோதும் அமெரிக்க வழிகாட்டலைப் பின்பற்றவில்லை. மாறாக, அது ஐ.நா வின் நிலைப்பாடுகளுக்குத்தான் ஆதரவளிக்கிறது. நான் சீனாவுக்கான பயணத்தை மேற்கொள்ள ஒரு சில நாட்களுக்கு முன் அமெரிக்கத் திணைக்களம் சீனா மிகவும் கவனத்தைக் கவரக்கூடிய ஒரு வழியில் இருப்பதாகக் கூறி எச்சரித்தது. சீனா சர்வதேசப் பொறுப்புணர்வுகளுக்கு கட்டுப்பட வேண்டி இருக்கிறது என்று அது கூறியது. அதாவது சீனா அமெரிக்க ஒழுங்கமைப்பை பின்பற்ற வேண்டும் என அது கருதுகிறது. இதுதான் அமெரிக்கா கருதும் சீனாவின் சர்வதேசப் பொறுப்புணர்வுகள்.

இது ஒரு வகை நியம ஏகாதிபத்தியமாகும் (Standard imperialism). இதன்படி ஏனைய நாடுகள் நமது கோரிக்கைகளின் அடிப்படையிலேயே இயங்க வேண்டும். அப்படி அவர்கள் இயங்கா விட்டால் பொறுப்புணர்வுற்றவர்கள். நான் நினைக்கிறேன் சீன வெளிவிவகார அமைச்சின் அதிகாரிகள் இதனைக் கேட்டபோது கட்டாயம் சிரித்திருப்பார்கள். ஆனால் இது ஏகாதிபத்தியத்தின் நியமத் தர்க்கமாகும் (Standard Logic of Imperialism).

உண்மையில், அமெரிக்காவின் அறிவுறுத்தல்களை கடைப்பிடிக்காததனால்தான் ஈரான் அமெரிக்காவுக்கு ஓர் அச்சுறுத்தலாக மாறி வருகிறது. அமெரிக்காவின் ஒழுங்குகளை மறுக்கும் ஒரு மாபெரும் சக்தி என்ற வகையில்தான் சீனாவும் அமெரிக்காவுக்கு மிகப் பெரும் அச்சுறுத்தல். இதுதான் அமெரிக்காவுக்குள்ள சவாலாகும்.

2

கே: நான் உங்களுடன் மொழியியல், கல்வி மற்றும் அறிவுஜீவிகளின் சுய பாதுகாப்பு பற்றி

பேச விரும்புகிறேன். மொழியைக் கையகப்படுத்துவது குறித்து பியாஜே, ஸ்கின்னர் மற்றும் பலருடன் நீங்கள் விவாதங்களை மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். கட்டமைப்புவாதக் கோட்பாடுகள் பல தவறானவை என்பதை அறிகைக் கோட்பாட்டாளர்கள் நிரூபித்துள்ளனர் என்பதை கல்வியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆனால் கிட்டத்தட்ட நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், உதாரணமாக கனடாவின் கியூபெக் மாகாணத்தில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கான கல்வி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் இன்னும் பியாஜேயின் கோட்பாடுகளையும், நடத்தைவாத முறைமைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே உள்ளன. அதே நேரம் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான கலைத்திட்டத்திலும் இதுதான் உள்ளது. (கிண்கையிலும் கிவர்களது கோட்பாடுகளே பல்கலைக்கழகங்கள், கல்வியில் கல்லூரிகள், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளிலும் கற்பிக்கப்படுகின்றன- மொழி பெயர்ப்பாளர்). இது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

சொம்ஸ்கி: வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால், கல்வியின் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் பற்றி இந்தக் கோட்பாடுகள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். செயலொழுங்குகள், முயற்சிகளை வடிவமைக்கத்தக்க சில கருத்துகளை அவை வழங்கலாம். பெரும்பாலான விசயங்களில் அவை எவ்வளவு தூரம் வெற்றியளிக்கின்றன என்பதை நீங்கள் சற்று மதிப்பீடுசெய்து கொள்ள வேண்டும். இந்த கோட்பாடுகள்/முறைமைகள் தவறான விசயங்கள், ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதனால், எனது பார்வையில் அவை மிக மோசமானதாக உள்ளன.

நான் பல சம்பவங்களைப் (cases) பார்த்திருக்கிறேன். உதாரணமாக, இங்கே மஸ்கெட்டில் சிறுவர் மருத்துவமனைகளில் ஓர் இறுக்கமான நடத்தைவாத உள்சிகிச்சைமுறைக்கு சிறுவர்கள் உட்படுத்தப்படுகின்றனர். இந்தக் கோட்பாட்டையோ, அவர்கள் செய்து கொண்டிருப்பதையோ நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் சில சம்பவங்களில் (cases) குறிப்பிடத்தக்க ஓரளவு வெற்றியை அது காண்பிக்கலாம். உதாரணமாக அனரெக்ஸியா நோய்க் குழந்தைகளுக்கான (Cjild Anorexia) சிகிச்சையைச் சொல்ல முடியும்.

நான் சில சம்பவங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், அந்த சிகிச்சை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ வெற்றியளிக்கிறது: ஆனால் கோட்பாட்டைப் பற்றி அது எதுவும் சொல்லவில்லை, அதாவது, வெற்றியளிப்பதற்கு சாத்தியமான அனுபவ அறிவிலிருந்து உருவான ஒரு நுட்பத்தை நீங்கள் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதுதான் அதன் அர்த்தம்.

ஆனால் கற்றலில் ஆர்வமும், தேடலுமுள்ள சாதாரண பிள்ளைகளுக்கு இது பொருந்தாது. இதனால் இது ஒரு பயங்கரமான அணுகுமுறை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கே: காலப்போக்கில் பலஆசிரியர்கள் குழந்தைகளுக்கு எப்படி மொழி கற்பிப்பது என்று கேட்டறிவதற்கு உங்களை நாடினர். ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் நீங்கள் ஒரு மொழியியலாளராக, கற்பித்தல் முறைகள் பெறுமதியற்றவை என்றும் கற்றலில் குழந்தைகளுக்கு ஆர்வத்தையூட்டுவதற்கு நீங்கள் முயற்சிக்கின்ற வழிமுறைதான் முக்கியமானது என்றும் பதிலளித்தீர்கள்.

சொம்ஸ்கி: நான் நினைக்கிறேன் 90% ஊக்கப்படுத்தல்தான் முக்கியம். நீங்கள் பயன்படுத்துகின்ற கற்பித்தல் முறைகள் ஊக்கத்தைப் பாதிப்பதாக இருக்கக்கூடும். அறிவார்ந்த ஒருவரின் கற்கும் ஆர்வத்தையே இல்லாமல் செய்யக்கூடிய கற்பித்தல் முறைகள் உள்ளன. நீங்கள் என்ன கற்பிக்கிறீர்கள் என்பது ஒரு விசயமே இல்லை.

“பரீட்சைக்காக கற்பித்தல்” எனும் நிகழ்ச்சித் திட்டமானது குழந்தைகளின் சிந்தனைகளை மட்டுப்படுத்துவதாக அமைந்தது. சுயமாக அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி மேலெழுந்து செல்வதற்குத் தேவையான திறன்களை கற்றுக்கொள்ள அல்லது பெற்றுக்கொள்ள விரும்பிய சிறுவர்களுக்கிருந்த வாய்ப்புகளை அவை குறைத்துவிட்டன. இந்த உண்மை மொழி கற்பித்தலுக்கும் பொதுவானது என்றுதான் நினைக்கிறேன். அது பற்றி எந்தவொரு குறிப்பிட்ட கோட்பாடும் என்னிடமில்லை. ஆனால் இது தொடர்பில் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, டீவிஸப் (DEWEYISM)* பாடத்திட்டம் பின்பற்றப்பட்ட ஹீப்று பள்ளிகளில் என் வழியில் கல்லூரிக் கற்பித்தல் முறைமூலம் நான் பணியாற்றிய போது நான் சில தனிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன்.

இவை மிக சிக்கலான கற்பித்தல் நிலைகளாக இருந்தன. ஏனெனில் பாடசாலை விட்டு சிறுவர்கள் வரும்போது வெளியில் அவர்களது நண்பர்கள் பேஸ்போல் விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

மேலும் சில மணிநேரங்கள் அவர்கள் பள்ளியில் சிக்கிக்கொண்டார்கள் ஆனால் அனைத்து வகையான கருவிகள், விளையாட்டுகள் மற்றும் பிற விசயங்கள் மூலம் முயன்று குழந்தைகளின் ஆர்வத்தையும் உற்சாகத்தையும், நீங்கள் விரைந்து பெறுவதற்கான பல வழிமுறைகள் உள்ளன. அதுதான் கற்பித்தல் என்று நான் நினைக்கிறேன், அது உண்மையில் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உள்ளது. நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்துக்குள் நுழையும் போது, வெறுமனே பரீட்சைக்காக மட்டும் கற்பித்தல் என்ற யோசனையை பின்பற்றக்கூடாது. மாணவர்கள் வகுப்பில் தாங்கள் கேட்டதை ஒப்புவிப்பவர்களாக அன்றி சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கவும், கண்டறியவும், புதிய விசயங்களை

முயற்சிக்குவும், ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். பாலர் பள்ளியிலும் இதைச் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன். பெரும்பாலும் விஞ்ஞானக் கல்வி பற்றி முன்மொழியப்பட்ட பல சுவாரஷ்யமான திட்டங்கள் உள்ளன. நான் மொழியைக் குறித்து அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை, ஆனால் அதனையும் நான் ஒரே வகையான பிரச்சினையாகவே பார்க்கிறேன். அறிவியல்(விஞ்ஞான) கல்வியில் சுவாரஷ்யமான பாலர்

பள்ளி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் உள்ளன. அவை மிகவும் அழகியலாகவும், மிகவும் வெற்றிகரமானவையாகவும் இருந்தன. அவை கண்டுபிடிப்பின் மகிழ்ச்சியை குழந்தைகளுக்கு கற்பிக்கின்றன. வெறுமனே வகுப்பில் கேட்டதை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிப்பதை விட இது மிகப் பயனுள்ள முறையாகும்.

(நீவிஸம் என்பது குழுமுறைக் கற்றல் மற்றும் சமூக ஊடாட்டத்தை வலியுறுத்தும் ஒரு கல்விமுறை)

அஞ்சல்கள்

● பேராசிரியர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்	14.12.2021
● மூத்த நகைச்சுவை இலக்கிய எழுத்தாளர் பொ.சண்முகநாதன்	15.12.2021
● உலகப் புகழ்பெற்ற இசையமைப்பாளர் ஜோசி ஏஞ்சல் ஹர்ஷடினஸ்	16.12.2022
● தென்னாபிரிக்காவின் நிறுவெறிக்கெதிராகப் போராடிய பேராயர் டெஸ்மன் டூட்டு	26.12.2021
● பிரபல பின்னணிப் பாடகர் மாணிக்க விநாயகம்	26.12.2021
● பிரபல அளவையியல் ஆசிரியர், 'கலைமுகம்' வாசகர் வே. யுகபாலசிங்கம்	03.01.2022
● பிரபல நாட்டுக்கூத்து அண்ணாவியார், கலைஞர் குழந்தை செபமாலை	08.01.2022
● சிங்களத் திரைப்பட நடிகர் ரொபின் பெர்னாண்டோ	08.01.2022
● பத்திரிகையாளர், கலை, இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர் சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமார்	13.01.2022
● பிரபல பின்னணிப் பாடகி, தயாரிப்பாளர் லதா மங்கேஷ்கர்	06.02.2022
● சிங்களப்பூரின் மூத்த பத்திரிகையாளர் ஏ.பி.இராமன்	09.02.2022
● தமிழக வீதி நாடக முன்னோடி நாடகக் கலைஞர் கே.எஸ். ராஜேந்திரன்	14.02.2022
● பத்திரிகையாளர், கலைஞர் அ.அன்ரன் அன்பழகன்	19.03.2022
● இசையமைப்பாளர் காண்ஹபன் (கணபதிப்பிள்ளை சுதாகரன்)	22.03.2022
● எழுத்தாளர் க.நடனசபாபதி	23.03.2022
● ரூபவாஹனியின் முதலாவது நிகழ்ச்சிப் பணிப்பாளர், இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவையின் முன்னாள் மேலதிகப் பணிப்பாளர் திருமதி. ஞானம் இரத்தினம்	26.03.2022
● மலையகத்தின் தனிப்பெரும் தகமைசார் பேராசான் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம்	04.04.2022
● ஈழத்தின் நவீன நாடக அரங்கச் செயற்பாட்டாளர் ச. பாலசிங்கம்	10.04.2022
● 'நடு' இணைய இதழின் ஆசிரியர் கோமகன் (தியாகராஜா இராஜராஜன்)	20.04.2022
● இளம் எழுத்தாளர், ஊடகவியலாளர் பாக்கியராஜா மோகனதாஸ்	23.04.2022
● திரைப்பட நடிகர், பின்னணிக் குரல் கலைஞர் சக்கரவர்த்தி	23.04.2022
● பழம்பெரும் சிங்கள சினிமாத் கலைஞர், நடிகர் வில்சன் கருணாரத்ன	03.05.2022

● இலங்கை வானொலியின் மூத்த அறிவிப்பாளர் புவனலோஜினி நடராஜசிவம்	03.05.2022
● இலண்டன் 'சுடரொளி' இதழ் ஆசிரியர் ஐ.தி. சம்மந்தன்	03.05.2022
● சிறுவர் இலக்கிய எழுத்தாளர், கலைஞர் மாஸ்டர் சிவலிங்கம்	11.05.2022
● மூத்த எழுத்தாளர் மயிலங்கடலூர் பி. நடராசன்	12.05.2022
● முன்னாள் வடமாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளர், கலைஞர் கோ.சி.வேலாயுதம்	18.05.2022
● நல்லூர் கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளர் எப். எக்ஸ். அன்ரன்	20.05.2022
● மூத்த எழுத்தாளர் தெனியான் (கந்தையா நடேசன்)	22.05.2022
● பிரபல பின்னணிப் பாடகி சங்கீதா சஜித்	22.05.2022
● பிரபல பாடகர் கே கே (கிருஷ்ணகுமார் குன்னது)	31.05.2022
● அருடதந்தை கலாநிதி அன்ரன் மத்தாயஸ்	10.06.2022
● மூத்த எழுத்தாளர் கு. சின்னப்பாரதி	13.06.2022
● இலண்டன் 'தமிழ் ரைம்ஸ்' பத்திரிகை ஆசிரியர் பெரியதம்பி ராஜநாயகம்	17.06.2022
● ஹப்பூத்தளை திருமறைக் கலாமன்ற ஆலோசகர் ஏ.ஆர். லதீஸ்லாஸ்	14.07.2022
● பிரபல நடிகர், இயக்குநர் பிரதாப் போத்தன்	15.07.2022
● 'கலைக்கோட்டன்' அழகையா இருதயநாதன்	25.07.2022
● நாட்டுக்கூத்து அண்ணாவியார் தொம்மை அருள்ராசா	28.07.2022
● இந்திய வானொலி செய்தி வாசிப்பாளர் சரோஜ் நாராயணஸ்வாமி	13.08.2022
● திருமறைக் கலாமன்ற அங்கத்தவர், 'கலைமுகம்' வாசகர் வேலாயுதம் இராஜநாயகம்	14.08.2022
● 'தமிழ்க் கடல்' நெல்லை கண்ணன்	18.08.2022
● ஈழப் போராட்டத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான பயஸ் அன்ரன் கிறிஸ்தோப்பர் (சுமதி மாஸ்ரர்)	07.08.2022
● ஓவியர் தவம் (வீரகத்தி சுப்பிரமணியம்)	07.09.2022
● கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவர், சிரேஷ்ட சட்டத்தரணி ஜி. இராஜகுலேந்திரா	08.09.2022
● பிரெஞ்சு சினிமாவின் புரட்சிகரமான திரைப்பட இயக்குநர் சீன் - லூக் கோடார்ட்	13.09.2022
● யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கண்வைத்திய நிபுணர் ச. குகதாசன்	13.09.2022
● பேராசிரியர் ராஜ் ராஜேஸ்வரன் மூத்த பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன்	14.09.2022
● நாட்டுக்கூத்து அண்ணாவியார் எலியாஸ் வரப்பிரகாசம்	15.09.2022
● எலியாஸ் வரப்பிரகாசம்	21.09.2022

சமூகப் பணியாளர்களாக, படைப்பாளிகளாக, கலைஞர்களாக வாழ்ந்து மறைந்த இவர்களுக்கு 'கலைமுகம்' தனது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

ஒரு சீர்ப்பின் உடைந்து போன சீர்ப்பம்...

அரங்கா விஜயராஜ்

அழகிய கிராமத்தின் இரு மருங்கிலும் ஆடி அசைந்து கொண்டிருக்கும் பூவரசங் கிளைகளில் உள்ள மஞ்சள், சிவப்பு நிறப் பூக்களை இரசித்தபடி தன் துவிச்சக்கர வண்டியின் மிதி பலகையினை மேலும் துரிதப்படுத்தினான் 'இராம்.'

அது ஒரு புகழ்பூத்த பாடசாலையாக இல்லாவிடினும் கணிசமான அளவில் மாணவர்களை பல்கலைக்கழகத் திற்கு அனுப்பக்கூடியவாறான அக் கிராமத்தின் பெரியளவி லான பாடசாலையாக அப் பாடசாலை அமைந்திருந்தது. ஆண்களும் பெண்களும் கல்விபயிலும் ஒரு கலவன் பாடசாலை தான் அது.

இராம் தன் முன்பள்ளியை முடித்து ஆரம்பக் கல்வி முதல் சாதாரணதரம் வரை கல்வி பயின்றது அப் பாடசாலையில் தான். புலமைப்பரிசில் சித்தியடைந்த போதிலும், கல்வி மீது அவனுக்கு தீவிர ஈடுபாடு இருந்திருக்கவில்லை. ஏனோ தானோ என்று அவனுடைய பருவகாலம் கடந்து கொண்டிருக்கும் போதே முதல் தடவையாக அவனுள் மாற்றம் நிகழ்ந்தது எனலாம்.

அவன் எட்டாம் வகுப்பு பயின்று கொண்டிருந்த கால மது. பகுதித் தலைவர் வகுப்பிற்கு வந்து "அமைதியாய் இருங்கள்... இன்றைக்கு உங்களுக்குப் புது வகுப்பாசிரியர் வர இருக்கின்றார்... கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கள்..." என்றார்.

அந்தக் கணமே எல்லோர் மன மூலையிலும் அவ் ஆசிரியர் எப்படிப்பட்டவர்?, எத்தகைய தோற்றத்தோடு இருப்பார்? என்றவாறாக அவரவர் எண்ண ஓட்டங்களும் அகல விரியத் தொடங்கியது. இராமும் தனக்குள்ளே, வர இருக்கின்ற புதிய வகுப்பாசிரியர் பற்றி ஒரு கற்பனையை பறக்க விட்டிருந்தான்.

நாற்பது பேர் கல்வி பயிலும் அவ் வகுப்பறையில் நான்கு ஐந்து பேருடன் மட்டுமே அவன் இதுவரை பழகிய துண்டு அதுவும் ஆண் நண்பர்களாக மட்டுமே இருப்ப தற்கு அவனது கூச்ச சபாவம் மட்டுமேயன்றி வேறெதுவும் பெரிதான காரணமாய் இருந்திருக்கவில்லை. கொஞ்சம் பக்திப் பழமாகத் தான் இருந்தான். எப்பொழுதும் அவன் நெற்றியில் ஒரு சந்தனப்பொட்டு பிரகாசிக்கும். மென்மை யான சபாவம் கொண்ட அவன் அப் பாடசாலை நாட்க ளில் யாருடனும் கோபித்துக் கொண்டதில்லை. நடுத்தர வர்க்க குடும்பத்தைச் சார்ந்த சாயல் எப்பொழுதும் அவன் குண இயல்புகளிலும் சாயம் பூசிக் கொண்டிருந்தது எனலாம்.

வழமை போன்று வகுப்பு ஆரம்பிப்பதற்கான மணி ஒலித்ததும் அனைவரும் தமது வகுப்பாசிரியரை வர வேற்பதற்குத் தயாராக இருந்தனர். அந்த நிமிடம் வெண் ணிறமாய் உயரமும் இல்லாத குள்ளமும் இல்லாத ஒரு மனிதர் முகத்தில் புன்னகை அகலாதபடி இன்னும் சொல்லப் போனால் பாரதியார் குறிப்பிட்டது போன்று "நிமிர்ந்த நடை," "நேர் கொண்ட பார்வை" "யாருக்கும் அஞ்சாத துணிவு கொண்டவராய்" தன் வகுப்பு நோக்கி வந்த புதிய வகுப்பாசிரியரைக் கண்டதும் மரியாதை உணர்வு இயல்பாய் அவனிடம் துளிர்விட்டது எனலாம். அவர் வகுப்பறைக்கு வந்ததும் அவனை அறியாமலே எழுந்து நின்றான். மெல்லிய சிரிப்புடன்...

உள் நுழைந்த ஆசிரியரோ மெல்லிய இதமான சிரிப் படன் தன்னை வரவேற்று நிற்கும் அவனைக் கண்டதும் அவனது முதுகில் தட்டியவாறு

"குட் மோனிங் பிள்ளைகள்..." என்றார்.

அவரது வருகையை எதிர்பாராமல் கதைத்துக் கொண் டிருந்த மாணவர்களுக்கு அந் நிகழ்வு கொஞ்சம் சஞ்சல மாய் அமைந்தது எனலாம். ஒரு சிலர் இவரா? என்பது போல பார்த்தார்கள். பெண் ஆசிரியரை எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போயிருந்தனர் வேறு சிலர். சிலர் எதையுமே வெளிக்காட்டாமல் இருந்தனர்.

அத்தனை மாணவர்களதும் முக வெளிப்பாட்டிலிருந்து தன் வருகையினால் ஏற்பட்ட உளவியல் இயல்புகளை அறிந்தவராய் மீண்டும் ஒரு முறை "குட் மோனிங் பிள்ளை கள்" என்றார். பதிலுக்கு அவர்களும் பிரதிபலித்தனர்.

"உங்களை நீங்களே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்." என்றார். அனைவரும் தங்கள் பெயர்களை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டனர். அடுத்து இராமின் முறை. எழுந்து நின்றான்... தனது இரண்டு கைகளையும் பக்கவாட்டில் பொத்திக் கொண்டு தனது பயத்தினை இயல்பாக மறைக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு லேசாக வேர்த்து விறுவிறுத்தது. அவர் நேராக அவன் முன் நின்று அவனது தோள்களை இரண்டு கைகளாலும் பற்றிக் கொண்டு

"பயப்படாதே."

"உன் பெயர் அழகானதாக தான் இருக்கும்... சொல்..'' என்றார். அதன் உள் அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ளாமல் அவசரமாய் "அது... இராம்..." என்று கூறி முடித்தான். அவனை இருக்குமாறு சைகை செய்து விட்டு. அவர் தன்

னைப் பற்றிய அறிமுகத்தினைத் தொடங்கினார். ஆன போதும் இராமிற்கு ஏதோ சாதனை நிகழ்த்தி விட்டதாக ஒரு உணர்வு. ஏனென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

தொடர்ந்தும் ஆசிரியர் “நீங்கள் என்னவாக வர ஆசைப்படுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார். வகுப்பில் முதல் நிலையில் உள்ள மாணவர்கள் டொக்டர்... எஞ்சினியர்... என்று தொடங்கவும், அதுவரையும் அது பற்றிய சிந்தனையில்லாதவர்கள் வாய்க்கு வந்தபடி தாதி, ஆசிரியர் என்றெல்லாம் முழங்கத் தொடங்கினர்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட ஆசிரியர் “இராம்... நீ சொல்லவேயில்லையே...” என்றார். திகைத்துப் போய் எழுந்து நின்றான் இராம். இந்த நாற்பது பேரிலும் என் பெயரை மட்டும் எப்படி இவர் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறார் என்று எண்ணியபடி எழுந்து நின்றான். அவன் நின்ற விதம் ஆசிரியருக்கு சிரிப்பூட்டவே,

“சும்மா சொல்லு பார்ப்பம்...” என்றார்.

“சேர் அது வந்து... அதைப் பற்றி... இன்னும் யோசிக்கேல சேர்...” என்றான்.

முகத்தினை இயல்பாக வைத்திருந்த ஆசிரியர் தனது முதல் வகுப்பினை எடுக்கத் தொடங்கினார்.

“பிள்ளையள் நாம் வாழுவ வாழ்க்கை ஒரு பொக்கிஷம்..”

“அதில ஏன்..? எதற்கு..? எப்படி..? என்ற கேள்விகள் இருக்க வேணும்...” என்றார்.

“நீங்கள் அடைய வேண்டிய இலக்கிற்காய் முழு மூச்சுடன் போராட வேணும்...” மேலும் அப்துல்கலாம் பற்றி சொன்னார். அவர் சொன்ன கனவு பற்றி விளக்கினார்.

“எமக்கான ஒரு தகுதியை நாமே உருவாக்கி கொள்ள வேணும்” என்றார்.

முதன்முதலாக தனக்குள் இன்னொருவர் உட்கார்ந்து கொண்டதாய் இராம் உணர்ந்தான். எப்படி அவனது பெயர் அவ் ஆசிரியரின் மனதில் பதிந்து போனதோ அப்படியே “சிஹீ சேர்” என்ற அவரது பெயரும் அவனது மனதில் ஒட்டிக்கொண்டது. தினமும் அவரது வகுப்பிற்காய் ஆவல் கொண்டான். அவரது வார்த்தைகளை கொள்கைகளாய் ஏற்றான். வகுப்பின் இடையே அவர்களை முன்னேற்றுவதற்காய் அவரால் பேசப்பட்ட பெரியார்கள், பொன் மொழிகள், உலக விடயங்

கள் அனைத்தையும் தனக்குள் புதைத்துக் கொண்டான்.

அது மட்டுமன்றி வெறுமனே கல்வியில் மட்டும் நட்டம் செலுத்திய மாணவர்களை விளையாட்டு மற்றும் இதர இணைப்பாடவிதான செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட வைத்து பல்வேறு துறைகளில் மாணவர்களை பரிசீலிகள் பெற வைத்தார். அப்படி ஒரு விடயம்தான் இராமையும் கிரிக்கெட் போட்டிகளில் பங்குகொள்ள வைத்தது எனலாம்.

காலங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. இராம் இப்போது சாதாரண தரத்தில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தான். முன்னதைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் மாறுபட்டிருந்தான். ஆனாலும் இப்போதும் அவனுக்கு பெண் நண்பர்களென யாரும் இல்லை.

ஆனால் இராமிடம் ஏற்பட்ட இந்த சாதாரண மாற்றத்திற்காய் சிஹீ சேர் நிறைய தூரம் போராட வேண்டியிருந்தது. அதற்காக அவர் பல்வேறு உத்திகளையும் கையாண்டார். அவ்வாறான ஒரு உத்தி தான் அந்த நாடக விழா...

சாதாரண தரம் இரண்டாம் தவணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பாட விடயமாக ஆசிரியரினால் நாடகம் ஒன்று நடத்தப்படுவதற்கு பணிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்காக நான்கு குழுக்கள் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு குழுவிலும் ஆண், பெண் என இரு பாலரும் இணைந்திருந்தனர். இவனது குழுவிற்கு தலைமை இராம் என ஆசிரியரினால் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. பாடம் முடியும் தருணம் தனக்குள் பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்த

அந்த கேள்வியை ஆசிரியரின் அருகாமையில் சென்று கேட்டான்.

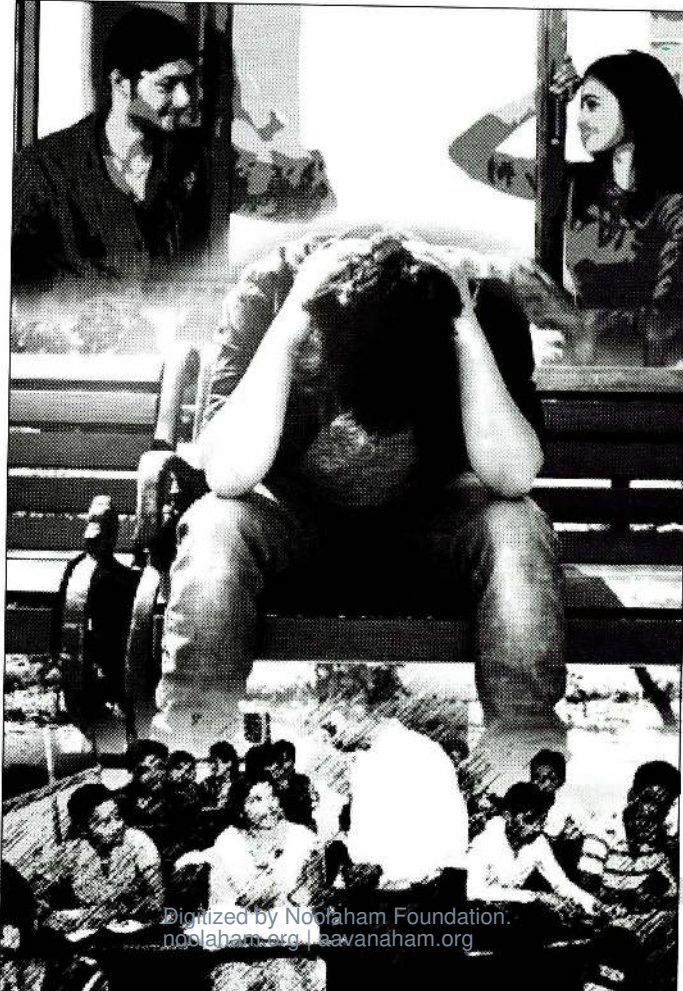
“சேர் பொம்பிளைப்பிள்ளையளோட எப்பிடி நடக்கிறது?...”

“ஒரு மாதிரி கூச்சமா இருக்கும் சேர்...” என்றான்...

“நல்ல வேளை இதைக் கேட்டாய்” என்றார் ஆசிரியர்.

அன்றைய பாட முடிவில்

“ஆண், பெண் நண்பர்கள் பற்றியும்...” அவர்தம் “இயல்பான நட்பு பற்றியும்...” “இனக்கவர்ச்சி பற்றியும்...” “அவர்களிற்கிடையிலான இரசாயன உணர்வுகள்... உளவியல்... பற்றியும்...” “பால் சமத்துவம் பற்றியும்...” அனைவருக்கும் விளக்கமளித்தார் ஆசிரியர். இன்னும் சொல்லப்போனால் இராமிற்கு மட்டுமல்ல ஒட்டு

மொத்த மாணவர்களிற்குமே அது தேவையான பகுதியாக காணப்பட்டதுடன் அனைவருமே வேறுபாடின்றி அவரை தத் தம் மன அறைகளில் ஆணி போல் அறைந்தனர் எனலாம்.

நாடக ஒத்திகை ஆரம்பமானது. அந்நாடகத்திற்கு தேவையான பெண் பிள்ளைகளுடன் அவ் விடயம் சம்பந்தமாக தேவையான அளவு மட்டுமே கதைத்துக் கொண்டான். நாடக ஆற்றுகை முடிந்ததும் அவன் எதிர்பாராத விதமாய் அனைவரும் அவனைப் பாராட்டினர். அவனை தட்டிக் கொடுத்தனர். “நானா இதைச் செய்தேன்...? இது ஒன்றும் வேற்றுலகு இல்லையே” என்று தோன்றியது அவனுக்கு... வேறு சில பெண் பிள்ளைகளும் வந்து பாராட்ட புன்னகையினால் அதனை ஏற்றுக் கொண்டான்.

பொதுவாக பாடசாலை நாட்களில் பெண்ணியம் பற்றி பேசும் பெண் பிள்ளைகளுடனும், விழாக்களை முன்னின்று நடத்தும் பெண் பிள்ளைகளுடனும் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைப் பேசி தன் இயல்பான நட்பினை வெளிப்படுத்திக் கொண்டான்.

சாதாரண தரம் மூன்றாம் தவணை விடுமுறையின் பின் ஆரம்பமாகியிருந்தது. அன்றைய பாடசாலை நாட்களிற்காய் வேளையாகவே பரடசாலைக்கு வந்திருந்தார் ஆசிரியர். ஆமாம் இராமும் தான். ஆசிரியர் அவனைக் கண்டதும் மலர்ந்த முகத்துடன்

“இராம் நான் உன்னோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்” என்றார்.

“சொல்லுங்கள் சேர்...” என்றான் இராம்.

“நான் பார்த்த பிள்ளைகளில் நீ வித்தியாசமானவன். என்னைப் பொறுத்த வரை நீ நல்ல பெஸ்ட் ரிசல்ட் எடுப்பாய்.” “ஒரு இலக்கை நோக்கி படி..” “மனம் வைத்துப் படி..” என்றார்.

வகுப்பில் ஓரளவு மத்திய நிலையில் இருந்த இராமிற்கு ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் அலாரம் போன்று அடித்துக் கொண்டிருந்தன. முழுக் கவனத்துடன் படித்தான். பரீட்சை முடிவடைந்து முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஆமாம், வகுப்பில் மூன்றாவதாக நல்ல ரிசல்ட் எடுத்து இராம் சித்தியெய்தியது அனைவரையும் ஆச்சரியப்படுத்தியது எனலாம். சிறீ சேர் அடிக்கடி கூறும் “எண்ணங்களை மேன்மைப்படுத்து” எனும் வார்த்தையினை நினைவுறுத்திப் பார்த்தான்.

சாதாரண தரம் முடித்து உயர்தரத்தில் விஞ்ஞானக் கல்வியினை கற்பதற்கு ஆர்வம் கொண்டான். அதனை தன் அபிமான ஆசிரியருக்கும் தெரிவித்தான். மகிழ்ச்சியுடன் அதனை வரவேற்ற ஆசிரியர் “நான் உனக்கு பக்கபலமாக இருப்பேன். என்ன உதவி என்றாலும் என்னைத் தயங்காமல் கேள்” என்றார்.

அதில் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. அவன் விஞ்ஞானக் கற்கையினை தெரிவு செய்தமையினால் உயர்கல்வி கற்பதற்கு வேறு பாடசாலை மாற வேண்டியிருந்தது. அவ்வாறே அவன் உயர் கல்வியினைத் தொடர்ந்த போதும் பழையன எதையும் மறக்கவில்லை. ஆமாம்... சிறீ சேரை...

அவரது வார்த்தைகளை ... அவர் தனக்குள் விதைத்த தன்னம்பிக்கையினை... எதனையும் அவன் மறக்கவில்லை...

உயர்தரக் கல்வி தொடர்ந்தது. பாடசாலை தவிர விஷேட வகுப்புக்களிற்கு செல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது தான் அவனது வாழ்வின் வேறொரு அத்தியாயம் தொடங்கியது.

வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது, இரசாயனவியல் ஆசிரியர் தீடீரென ஒரு பெண் பிள்ளையினை எழுப்பி அதற்கான விடையினை சொல் என்றார்.

“அவன் எழுந்து நின்றான்... தன் இயல்பான பயத்தினை மறைப்பதற்காக தனது இரு கைகளையும் பக்கவாட்டில் பொத்திக் கொண்டான். மனம் படபடத்து வியர்வை அவனது காதருகில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.”

ஆம்... இராமில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது உண்மை. இவள் தன்னைப் போன்ற உணர்வுகளால் வார்த்தைப்பட்டவள். எனைப் போன்றதொரு தாய் தந்தையரால் வளர்க்கப்பட்டவள். ஏதோ அவனை வாட்ட அவனையறியாமலே அவனது கண்கள் அவளைத் தேடத் தொடங்கியது. அவன் இருந்த ஆரம்ப நிலையில் அவன் இப்போது இருக்கின்றான் என்பதே அவனின் இந்த பலத்த இதயத்துடிப்பிற்கு தற்போதைய காரணம் எனலாம். “தனக்கு ஒரு சிறீ சேர் போல இவளுக்கும் கிடைத்திருந்தால்” ஏதோ ஒரு வலியை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“அது கருணையா...? இல்லை காதலா...?” என்பது தான் அவனுக்கே வினாவானது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. அவளுடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு பல முறை முயற்சி செய்து தோல்வி கண்டான். ஆனால் ஒரு முறை வெற்றி கண்டான். அது ஒரு பஸ் பிரயாணம். வகுப்பு முடிந்ததும் மழையும் தூறத் தொடங்கியிருந்தது. வானம் மேக மூட்டமாகி இருளாய் கிடந்தது. இருவரும் ஒரே பஸ் பாதை என்பதனால் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினர். ஒருவாறாக இராம் பஸ்ஸில் நுழைந்தான். திரும்பிப் பார்த்தான் அவளைக் காணவில்லை. பஸ் புறப்படத் தயாரானது. தனது ஒட்டு மொத்த தைரியத்தினையும் உள் வரவழைத்துக் கொண்டு “கொஞ்சம் பொறுங்கோ” “இன்னும் கொஞ்சப் பிள்ளையள் வருகினம் நில்லுங்கோ” என்றபடி திரும்பிப்பார்த்தான். அழுதபடி விக்ரிப் படபடத்து உள் நுழைந்த அவன் “தாங்ஸ்.” என்றான். அவர்களது முதல் உரையாடல் அதுவாகவே இருந்தது.

இருவருமே நட்பு என்ற வட்டத்தினைத் தாண்டி காதல் வயப்பட்டாலும் தங்கள் குறிக்கோள், இலக்குகளில் இருந்து மாறவில்லை. தான் ஒரு தகுதியினை அடைந்ததும் இது பற்றி தனது பெற்றோரிடம் பேசலாம் என தனது வாழ்வை வெகு நிதானமாக நகர்த்தலானான்.

உயர்தரப் பரீட்சை முடிந்தது. இருவருக்கும் தமது பெறுபேறு என்ன என்பது உள்ளூர தெரிந்திருந்தாலும் பெறுபேற்றிற்காக காத்திருந்தனர்.

ஆமாம் முடிவாக “இராம் வைத்தியத் துறைக்கு தெரிவாகி இருந்தான். அவன் பொறியியல் பீடத்திற்கு தெரிவாகி இருந்தான்.”

நாட்கள் கடக்க இராம் தனது தந்தையாருடன் தனது காதல் விடயம் தொடர்பாக பேசலானான். ஆனால் கண்ணீர் தோய்ந்த தந்தையின் முகத்தினைக் கண்டதும் அவன் இறுகிப் போனான். தனது குடும்ப வறுமை, கௌரவம் என்று கூறி தந்தை அவன் காலில் விழுந்து கதறி அழுதார். தான் இறந்து விடுவேன் எனவும் தனக்கு வாக்கு கொடுக்கும் படியும் தந்தை தன் இயலாமையை வெளிப்படுத்தினார்.

முதன் முதலாக தன் மௌனத்தின் மொழி தனக்கே அறியாமல் துடித்தான் இராம். தன்னை ஒரு ஜடமாக பரிணமித்தான். இதயத்தில் ஆணி அறைந்தான். தன் வருட விஷேட வகுப்பு கலந்துரையாடலில் தன் முடிவை அவ னுக்கு தெரிவிக்கக் காத்திருந்தான். அதற்கான நேரம் கிடைத்ததும் தன் நிலைமையினை எடுத்துக்கூறி மன்னிப் புக் கேட்டான். அழுதான். தன் கண்களும் மனமும் கரையும் வரை அழுதான். அவளை திரும்பிப் பார்க்காமல் பஸ்ஸினை நோக்கி நடந்தான். பஸ் வந்ததும் பஸ்ஸில் ஏறி திரும்பிப் பார்த்தான். அவளைக் காணவில்லை. கண்ணாடி வாயிலாக தன் கண்களை துரத்தினான். பஸ் நிலையத்திலிருந்து அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள். பஸ் புறப்பட்டது. அவன் அவளைப் பார்த்ததும் நான்கு கண்களிலும் கண்ணீரெனும் வெள்ளம் கரை புரண்டு கொண்டிருந்தது. அதுவே அவன் அவளைக் கண்ட இறுதி நாளும் கூட. அவள் நினைவால் இரவுகள் நரகமாகின. கண்கள் தூக்கத்தை மறந்தன.

அந்தக் காலகட்டத்தில் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளும் வெளிவந்தன. இராமும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவாகி முதல் வருட மருத்துவ பீட மாணவனாய் உள் நுழைந்தான். ஆனால் அது பழைய இராமாக இல்லை. தன்னுள் மாற்றம் நிகழ்வதனை ஆரம்பத்தில் அவன் உணர்ந்த போதும் படிப்படியாக அவனால் தன்னை அறிந்து கொள்ள முடியாமல் போனது. தன் வாழ்வு வெறுமையாவதனை அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை. தன்னை அறியாமல் அவனுக்கு கண்ணீர் வரத் தொடங்கியது. அவன் சுய நினைவை இழந்தான். மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டு தன் நிலை குலைந்தான்.

மருத்துவப்படிப்பினை இடை நிறுத்தினான். அவனது தங்கைக்கு கனடாவில் வரன் பார்த்து திருமணம் முடிக்கப்பட்டது. அதன் மூலமாக கிடைத்த குடும்ப விசாவினைப் பயன்படுத்தி தனது மகனது மனநோய் ஊராருக்கு தெரியும் முன்பாக அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு கனடா புறப்பட்டார் தந்தையார்.

“இயற்கையின் வனப்பில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவனுக்கு கனேடிய நாட்டின் அழகினை இரசிக்கத் தோன்றவில்லை...” “தன்னையே தொலைத்தவனுக்கு.. அந்த அழகின் பால் தொலையத் தோன்றவில்லை...” அவனது வாழ்வின் வெளி கனேடிய யன்னல்களினூடே கதறி அழுதது... ஆனால் அதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ள இப்போது அவனுக்கு வலுவில்லை என்பதே உண்மை.”

இவ்வாறாக ஐந்து வருடங்கள் உருண்டோடின. ஆனால்.. சிறீ சேர் இப்போது கொஞ்சம் மாறி இருந்தார்.

ஆங்காங்கே சில நரை முடிகள் தென்பட இரண்டு பின்னாள்களின் தந்தையாய் அவர்களை வழி நடத்துவதில் அவர் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் மாலை வேளையில் தனது வீட்டின் முகத்துவாரத்தில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கும் போது, உயர்ந்த மெல்லிய வெண்ணிறத்துடனான ஒருவன் இரண்டு பைகளை காவிக் கொண்டு தன்னை நோக்கி வருவதனைக் கண்டு அது யாராக இருக்கும் என தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

அவன் நெருங்கி வந்ததும் அவனைக் கண்டுபிடிப்பதில் அவருக்கு அவ்வளவு பெரிய சிரமம் ஏற்படவில்லை.

“இராம்... நீ...” என்றவாறு கண்ணீர் மல்க அவனை கட்டியனைத்தார். எதுவித உணர்ச்சிகளும் இராம் நின்றுருந்தான். கதிரையில் அமர்ந்து கொள்ளுமாறு அவனை சைகை செய்துவிட்டு தானும் அமர்ந்து கொண்டார். வந்ததிலிருந்து பல மணி நேரமாகியும் அவன் எதுவும் பேசாதிருந்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. சிவனாடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு பல முறை முயற்சி செய்து தோல்வி கண்டான். ஆனால் ஒரு முறை வெற்றி கண்டான். சிவ ஒரு பஸ் பிரயாணம். வகுப்பு முடிந்ததும் மழையும் தூறத் தொடங்கியிருந்தது. வானம் மேக மூட்டமாகி இருளாய் கிடந்தது. இருவரும் ஒரே பஸ் பாதை என்பதனால் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். ஒருவாறாக இராம் பஸ்ஸில் நுழைந்தான். திரும்பிப் பார்த்தான் சிவனைக் காணவில்லை.

ஒரளவு அவனை ஊகித்தவராய்... அவனது கவனத்தை கலைக்கும் நோக்குடன் “இராம்... எப்போது உனக்கு வந்தாய்?” என்றார்.

“இப்பதான் சேர் வந்தனான்...” “உங்களைப் பார்க்க தான் சேர் வந்தனான்...” என்றான். அதை விட வேறெதுவும் பேசாதிருந்தான்.

கடிகாரம் நகர்ந்தது... இரவு பத்து மணியானது “சரி இராம்.. நல்லா இருண்டு போச்சு... மழை வேற வரப்போகுது... நாங்கள் நாளைக்குக் கதைப்பம்... வா... உன்னை வீட்டில் விட்டு விடுறன்...” என்றார்.

“இல்லை சேர். நான் உங்களிடம் தான் வந்தனான்... நான் உங்களோட தான் இருக்கப் போறன்.”

சிறீ சேரினால் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள முடியவில்லை. என்ன செய்வதென்றும் தெரியவில்லை. யார்

யாரிடமோ விசாரித்து இராமின் அப்பாவினது நம்பரை வாங்கி அவருக்கு அழைப்பினை ஏற்படுத்தினார். தந்தையாரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசிரியர் நடந்த எல்லா வற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினார். அதற்கு அவனது தந்தையார்

“சேர்.. அவனுக்கு இப்பொழுது ஞாபகமுள்ளது உங்களை மட்டும் தான்...”

“அவன் உங்களைப் பார்க்கப்போறான் என்று என்னிடம் கேட்டுத்தான் கனடாவில் இருந்து வந்தவன்...”

“கொஞ்ச நாளைக்கு உங்களோட இருக்கட்டும் என்றார்...”

மூன்று மாதங்கள் இராம் அவருடனே தங்கினான். சிறீ சேர் அவனுக்கான எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார். ஆனால், இராம் “சேர் எப்பிடி இருக்கிறீர்கள்... நல்லா இருக்கிறீர்களா?” என்பதனைத் தவிர வேறு எதுவும் பேசவில்லை. தன்னுடைய பெறுபேற்று சான்றிதழ்கள், வங்கிக்கணக்குப் புத்தகங்கள், இதர முக்கியமான ஆவணங்களை அவரிடம் கொடுத்து “வைத்திருங்கள் சேர்...” என்றான். அவன் இருக்கும் மன நிலைக்கு அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியமே என்றெண்ணி ஆசிரியரும் அதனைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார்.

ஆனால் அதற்கிடையில் தந்தை தன்னை வந்து பார்ப்பதனை அவன் விரும்பவில்லை. அவர் வரும் போதெல்லாம் வெறுப்பினால் அதிக உணர்ச்சிவசப்பட்டான். அவர் வாங்கிவந்த பால்மாவில் தயாரிக்கப்பட்ட தேநீரைக் கூட குடிக்க மறுத்தான். தன் நிலை குலைந்திருப்பினும் அவன் மனதில் தந்தையின்பால் உள்ள வெறுப்பினை சிறீ சேரினால் வெகுவாக உணர முடிந்தது.

மூன்று மாதங்களுக்கு பின் இராமின் தந்தையார் ‘சேர்... நான் இராமை திரும்பவும் கனடாவிற்கு கூட்டிக் கொண்டு போகப்போறன். திரும்பவும் இவனுக்கு ஏதும் வைத்தியம் செய்து பார்க்கலாம் என்றிருக்கிறன்’ என்றார். ஆனால் இராமின் முகத்தில் எந்தவித கவலையோ, சோகமோ தெரியவில்லை. சிறீ சேரின் மனம் பெரும் துயர் கொண்டது. அவன் கொடுத்து வைத்திருந்த ஆவணங்களை தந்தையாரிடம் பத்திரமாக திருப்பிக் கொடுத்தார். ஆமாம்... அவனையும் தான்...

இராம் சென்று ஒரு சில மாதத்திற்கு பின்னர் தந்தையார் கொடுத்த நம்பருக்கு சிறீ சேர் தொடர்பினை ஏற்படுத்தினார். அவ் இலக்கம் செயலிழந்து இருப்பதாகக் கூறியது. எங்கெங்கோ அலைந்து ஊரில் உள்ளவர்களை பிடித்து தந்தையாரின் வேறொரு நம்பரினைப் பெற்று தொடர்பினை ஏற்படுத்தினார்.

“ஹலோ நான் சிறீ கதைக்கிறேன்.”

“இராமோட கதைக்கலாமோ...?” என்றார்.

ஒட்டுமொத்த வலிகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு குரல் மறு முனையில் பேசத் தொடங்கியது. திராணியற்ற மனிதராய்...

“தம்பி.. அவன் இறந்து ஒரு மாதமாகின்றது. இங்க திரும்ப கனடாக்கு வந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கேல. “ஒருதரோடயும் ஒண்டும் கதைக்காம தான் இருந்தவன்... வருத்தமும் கூடிப் போச்சு... சாப்பிடுறேல... தன்னைக் கவனிக்கிறேல... செருப்பும் போடாமல் கனடா ரோட் டெல்லாம் திரிய வெளிக்கிட்டான்... கொஞ்ச நாளால ஆளையே காணேல... எங்க போனான் எண்டும் தெரியேல... நாங்களும் கொஞ்ச நாளா தேடித்திரிஞ்சனாங்கள்... இப்ப போன கிழமைதான் கனேடியன் பொலிஸ் ரெலிபோன் பண்ணினவங்கள்... அழுகிய நிலைல ஒரு உடம்பு இருப்பதாகவும். அதோட கிடந்த டொக்கி மென்சை வந்து பார்க்கச்சொல்லியும்... போய்ப் பார்த்தனாங்கள்... அது வேற யாருமில்லை... எங்கட இராம்... தான்.”

“படுபாவி கடவுள் அவனைக் கொண்டு போட்டான்...”

அவரது அழுகை நிற்குமுன் சிறீ சேர் போனை வைத்தார்.

அவரது மூளை ஒரே ஒரு கேள்வியை மீண்டும் மீண்டும் திருகியது. “அவனைக் கொன்றது உண்மையிலேயே கடவுள் தானா?”

ஒரு ஆத்மார்த்தமான மாணவன்.. தான் அரும்பாடுபட்டு உருவாக்கிய ஒரு சிலை, விலைமதிக்க முடியாத ஒரு வைத்திய பொக்கிஷம், அழுகிப்போனதென்பதற்கு... அவருக்கு ஆறுதல் யார் சொல்ல...?? விழி நிறைந்த கண்ணீரோடு வலியும் சேர்ந்தது அவர் மனம் தாழாமல்...

மரியசேவியம்

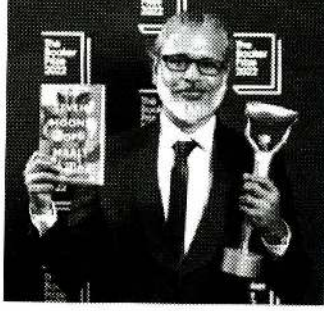
நீ. மரிய சேவியர் அடிகளாரின் முதலாமாண்டு நினைவு மலர்

தீருமறைக் கலாமன்றத்தின் ஸ்தாபக இயக்குநராக இருந்து மறைந்த அருடதந்தை ‘கலைத்தாது’ அருட்கலாநிதி நீ. மரிய சேவியர் அடிகளாரின் நினைவாக ‘மரியசேவியம்’ என்ற பெயரில் முதலாமாண்டு நினைவு மலர் தீருமறைக் கலாமன்றத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

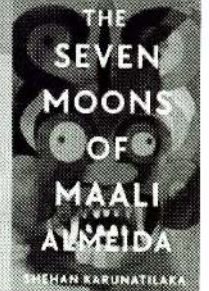
இம்மலரில் அடிகளாரின் நினைவுகளைத் தாங்கி ஏராளமான ஆக்கங்கள் கட்டுரைகள், கவிதைகள், அஞ்சலிகள், புகைப்படப்பதிவுகளாக இடம்பெற்றுள்ளன.

அடிகளாரின் முதலாமாண்டு நினைவுதினம் கடந்த 01.04.2022இல் இல. 15, ரக்கா வீதி, யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்துள்ள மன்றத்தின் கலைத்தாது கலாமுற்றத்தில் நினைவு கூரப்பட்ட போது இம்மலர் வெளியிடப்பட்டது. இதன்போது, அடிகளாரின் நினைவாக நினைவாலயமும் திறந்து வைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புக்கர் பரிசை வென்ற இலங்கை எழுத்தாளர்

இளவாலை விஜயேந்திரன்

ஷெஹான் கருணாதிலக என்ற பெயர் எம்மிற் பலருக்கு அறிமுகம் இல்லாத ஒன்றுதான். ஆனால் கடந்த 17.10.2022 இல் அறிவிக்கப்பட்ட 'புக்கர்' பரிசுக்குப் பிறகு அவரது பெயர் உலகெங்கும் உச்சரிக்கப்பட்ட ஒன்றாகி விட்டது. அவரது நாவலான 'செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மாய்டா' தேர்வுக்கான இறுதிச் சுற்றுவரை வந்த போது அவர் ஓர் இலங்கையர் என்பதால் அவரைப் பற்றிய ஆர்வம் இலங்கையர் பலரிடம் தொற்றிக்கொண்டது. அந்த விருதை அவர் வென்றபோது உலகப் பந்தெங்கும் பரந்து வாழும் இலங்கையர்கள் அதைக் கொண்டாடினர்.

நாம் எல்லோரும் இலங்கையர்கள் என்ற உணர்வைப் பலர் மறந்துவிடும்படி காலம் எம்மைக் கட்டாயப்படுத்தி யிருக்கிறது. எமது தீவில் முக்கியமாக இரண்டு மொழி களைப் பேசுவோர் இருக்கின்றனர் என்பதுகூடப் பலர் மறைக்க விரும்புகிற ஒன்றாகிவிட்டது. அதுவே இலங் கைத் தீவின் பெருந்துயர் என்பதைக்கூடப் பலர் உணர்வ தில்லை. தனது தாய்மொழி தமிழல்ல என்றபோதும், உலகின் மிகமுக்கிய விருதொன்றைப் பெறும் முதல் இலங் கையர் தான் என்றபோதும் அந்த அவையில் ஷெஹான் ஆற்றிய நன்றியுரையில் ஆங்கிலத்தோடு சிங்களமும் தமிழும் இணைந்தே ஒலிக்கவேண்டும் என்பதையும் அவர் விரும்பினார். அதை அவர் செய்தும் காட்டினார். "இலங்கை சொந்தங்களே, நாம் எமது கதைகளைக் கூறுவோம். கூறிக்கொண்டே இருப்போம்" என அவர் கூறிய தமிழ் வார்த்தைகள் அவரது உள்ளக் கிடக்கையை மிக அழகாய் வெளிப்படுத்தின என்றே கூறலாம்.

இந்த நாவலைக் கடந்த ஏழு வருடங்களாக எழுதியுள்ள ஷெஹான் இதற்கு முன்னரும் விருதுகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவர். அவரது முதல் நாவலான 'சைனாமான்' ஆங்கிலத் தில் எழுதும் இலங்கையர்களுக்கான உயர் விருதான கிரேஷியன் பரிசை வென்றது. தென்னாசியாவின் சிறந்த படைப்பாளிக்கான டி எஸ் சி விருதையும் வென்று பொது நலவாய விருதையும் வென்றது.

1989இல் நிகழ்வதாக வடிவமைக்கப்பட்ட 'செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மாய்டா', கொல்லப்பட்ட ஒரு புகைப் படக் கலைஞரின் மரணம் பற்றிய தேடலை அவரே (மரணத் தின்பின்) செய்வதான களத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசு படைகள், இந்தியப் படைகள், ஜேவிபியினர், விடுதலைப் புலிகள் என எல்லோரும் ஆயுதம் தாங்கிப் போர் புரிந்த காலப் பகுதியில் மாலி எனும் புகைப்படக் கலைஞரும் கொல்லப்படுகிறார். அவரது மரணம் யாரால், எதற்காக நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதைக் கொஞ்சம் அரசியற் தளத்தில் பேசுகின்ற நாவல் இது என விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். அவரது புகழ்பெற்ற முதலாவது நாவலான 'சைனாமான்' போலன்றி 'செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மாய்டா' வெவ் வேறு தலைப்புகளில் மீளமீள எழுதப்பட்டது.

'செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மாய்டா' முதலில் 'டெவில் டான்ஸ்' எனும் தலைப்பில் வெளிவந்தது. தென் னாசிய வாசகர்களுக்காக பென்குயின் அதை வெளியிட்ட போது அதன் பெயர் 'சுட்ஸ் வித் த டெட்'. உலக அரங்கில் அதைக் கொண்டுசெல்ல முயன்றபோது பல பதிப்பகங்க ளும் அதை வெளியிடத் தயங்கின. அதற்காகச் சில மாறு தல்களைப் பிரதியில் மேற்கொண்ட ஷெஹானை 'சோட் ஒப் புக்ஸ்' பதிப்பகம் வரவேற்றது. 'செவன் மூன்ஸ் ஒப் மாலி அல்மாய்டா' என அப்போதே பெயர் மாறியது நாவல். மரணத்தின் பின்னும், முன்னுமாக அலைவுறும் மாலியின் வாழ்வில் அவரது மரணம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதைக் கொஞ்சம் மர்மம் கொஞ்சம் அரசியல் கலந்த வாறு படைத்திருக்கிறார் ஷெஹான்.

கடந்த வருடம் ஈழத் தமிழரான அனுக் அருட்பிரகாசம் எழுதிய 'எ பஸேஜ் டு நோத்' புக்கர் பரிசுத் தேர்வின் இறுதிச்சுற்றுவரை சென்றது. இம்முறை, பரிசு இலங்கைய ராகத் தன்னை அறிவித்துப் பெருமை கொள்ளும் ஒருவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஏறத்தாழ 150க்கும் மேற் பட்ட நாவல்கள் (அல்லது சிறுகதைத் தொகுதிகள்) போட்டியிடும் நிலையில், அனைத்து நூல்களையும் நடுவர்கள் வாசித்து அவற்றிலிருந்து முப்பது பிரதிகளை இரண்டாம் சுற்றுக்குத் தெரிவு செய்வார்கள். இவற்றைத் திரும்பவும் வாசித்து அவற்றிலிருந்து ஆறு பிரதிகளை நடுவர்கள் 'இறுதிப் பட்டியல்' என அறிவிப்பார்கள். இவற்றை மீண்டும் வாசித்து விருதுக்கான நூலைத் தேர்ந் தெடுப்பார்கள்.

கொடுமைகளுக்கும், ஊழல்களுக்கும் எதிரான ஒரு வராய்த் தனது நன்றியுரையிற் தன்னை வெளிப்படுத்திய ஷெஹான், தனது தாய்நாடான இலங்கை தனது சிக்கல்களில் இருந்து விரைவில் விடுபடும் என உறுதியாக நம்புகிறார். கொடிய காலம் பற்றிய தனது நாவல், நூலகங்களில் 'அதீத கற்பனை'ப் பகுதிக்கு விரைவில் மாற்றப்படும் என நம்பு வதாய்த் தெரிவித்தார்.

ஷெஹானின் வெற்றி இலக்கிய ரீதியாக அவருக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் என்றபோதிலும், இலங்கையைத் தமது தாய்நாடாய்க் கொள்ளும் அனைவர்க்கும் அதிற் பெருமைகொள்ள இடமுண்டு. முக்கியமாக அவர் தனது நன்றியுரையை வடிவமைத்திருந்த விதமும், அதில் இலங் கையின் முக்கிய மொழிகள் இரண்டையும் இணைத்த விதமும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கவை. இலங்கை இந்திய நடுவண் அரசின் தலைவர்கள் தமிழ்ப் பகுதிகளில் வந்து பேசுகின்ற தமிழ் அல்ல அவர் பேசியது. அவரது தமிழ் இதயத்தில் இருந்து வந்தது என்றே நான் நம்புகிறேன். நாம் அனைவரும் இதயத்தில் இருந்து பேசப்பழகவேண் டும் என்பதை நினைவுபடுத்தியது அவரது நன்றியுரை. ●

புகழ்பெற்ற ஓவியங்கள் உளவியல் பின்னணி

அ. அஜந்தன்

கலைப்படைப்புக்கள் பெரும்பாலும் எமது உணர்வுகளின் மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்துவிடுகின்றன. புகழ்பெற்ற பல படைப்பாளர்கள் தமது படைப்புக்களைத் தமது எண்ணவோட்டங்களின் வார்ப்பாக அல்லது தமது உள நிலையை கணிக்கக்கூடிய அளவுகோலாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். பாப்லோ பிக்காசோ, எட்வர்ட் மன்ச், வின்சென்ட் வான் கோ ஆகிய புகழ்பெற்ற ஓவியர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட உளத் தாக்கங்களையும் அதன் கால எல்லைகளையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் தமது படைப்புக்களை வெளிப்படுத்தி இருந்தனர்.

கலைப்படைப்புக்கள் உள நோய்களோடு எப்படி ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புபடுகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்குச் சில உள நோய்களால் மூளையில் ஏற்படும் தாக்கத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்வது அவசியமாகின்றது. இருமுனைக் கோளாறு (Dipolar Disorder) மூளையின் தாலமஸ் (Thalamus), அமிக்டாலா (Amygdala) மற்றும் ஹைபோதாலமஸ் (Hypothalamus) ஆகிய அமைப்புக்களைப் பாதிக்கிறது. தாலமஸ் என்ற பகுதி உணர்வுகளின் தகவலைக் கட்டுப்படுத்துவதோடு கலைப்படைப்புக்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. அமிக்டாலா உணர்வுகள் மற்றும் அதன் உந்துதல்களை / நடத்தைகளை கட்டுப்படுத்துகின்றது. இவை பாப்லோ பிக்காசோவின் 'ப்ளூ பீரியட்' ஓவியங்களின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஹைபோதாலமஸ் கலைப்படைப்புக்களைப் பார்க்கும் பொழுது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் மையமாக செயற்படுகின்றது. மருத்துவக் கல்லூரியான எமோரி பல்கலைக்கழகத்தில் நடத்தப்பட்ட கலை வெளிப்பாட்டின் போது மூளையின் இயக்கங்கள் மற்றும் நிலை பற்றிய ஆய்வில் மோனெட், வான் கோ மற்றும் சில ஓவியர்களின் ஓவியங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஓவியங்களைப் பார்வையிட்டவர்கள் அவர்களோடு தொடர்பு படக்கூடிய ஓவியங்களை பார்வையிட்டபோது மூளையின் 'வெகுமதி அமைப்பு' மிகவும் தூண்டப்பட்டதை அவதானித்தனர்.

பாப்லோ பிக்காசோ

"கலை ஆன்மாவிலிருந்து அன்றாட வாழ்வின் தூசியைக் கழுவுகின்றது" என்று பிக்காசோ தனது கலைச் செயற்பாட்டின் அனுபவத்தைத் தனது வாழ்நாள்களோடு அவை ஆற்றும் பெரும் பங்கை விளக்கியுள்ளார். அவரது நெருங்கிய நண்பரும் ஓவியருமாகிய கார்லோஸ் காலே மாஸ் காதல் தோல்வியால் தன்னைத் தானே சுட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டார். இந்த இழப்பிலிருந்து பிக்காசோ வெளியே வருவதற்கு நீண்ட நாட்கள் எடுத்த துடன் தனது ஓவியங்களைத் தனது வலிகளை அகற்றும் வடிகாலாகவும் பயன்படுத்தினார். 1901 முதல் 1904 வரையான காலப்பகுதியை 'ப்ளூ பீரியட்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்தக் காலகட்டத்தின் ஓவியங்களில் நீலம் மற்றும் நீல-பச்சை வர்ணங்களையே பிக்காசோ அதிகம் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். அத்தோடு அவரது ஓவியங்களில் கிழிந்த உடைகள், அகோரமான முகங்கள், வெற்றுக் கண்கள், மெலிந்த ஊட்டச்சத்தற்ற உடல் போன்ற துன்பமான மனநிலையை வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். 'Blue Nude,' 'La Vie' மற்றும் 'The Old Guitarisr' ஆகிய மூன்று ஓவியங்களும் மிகவும் கவனத்தை ஈர்த்தன. அவரது நட்பின் இழப்பும், மனிதத் துன்பமும் அவரை மன அழுத்தத்திற்கு கொண்டுசென்று விட்டன. இவற்றின் வெளிப்பாடுகளே அவரது 'ப்ளூ பீரியட்' ஓவியங்களாக அமைந்தன.

இவரது ஓவியங்களில் சோகம் குடிக்கொண்டிருந்ததால் மக்கள் இவரது ஓவியங்களை வாங்கி வீட்டில் மாட்டி வைக்க ஆர்வம் காட்டவில்லை. தனது மன அழுத்தத்தை மக்கள் புரிந்துகொள்ளாமையும் அதற்கான குணப்படுத்தலுக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காமல் போனதுமே இந்த சோகமான ஓவியங்களிற்குக் காரணமாக அமைந்தது. தனது ஓவியங்களின் வாயிலாக தனது உள்பிரச்சினையை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார். இறுதியாக 'La Vie' என்ற 'ப்ளூ பீரியட்' ஓவியத்தை முடித்த பின்பு அவருக்குள் இருந்த மன அழுத்தம் குறைவடையத் தொடங்கிவிட்டது.

அவர் பாரிஸுக்குச் சென்று தனது கடந்த காலங்களிலிருந்து விடுபட்டவராக அவரது உளநலம் மேம்பட மெல்ல மெல்ல மென்மையான மகிழ்ச்சியான இளஞ்சிவப்பு நிற ஓவியங்களுக்கு மாறினார். இதனை “பிங் பீரியட் / ரோஸ் காலம்” என்று வர்ணித்தனர். 1904 முதல் 1906 வரையான இந்தக் கால கட்டத்தில் வரையப்பட்ட “Young Girl with a Flower Basket”, “Boy with the pipe”, “Harlequin Family” போன்ற ஓவியங்கள் அவரது உளநல மேம்பாட்டின் குறியீட்டு ஓவியங்களானக மாறின.

பிரேஞ்சு மாடல் ஓவியர் பெர்னாண்டே ஆலிவியர் அவர்களின் நட்பு பெரும் திருப்தியைக் கொடுக்க அவரது ஓவியத்திலும் வாழ்விலும் மாற்றம் தென்பட்டது. ஒரு ஓவிய நண்பன் கார்லோஸ் காலேமாலின் இழப்பு ‘ப்ரூ பீரியட்டை’ ஆரம்பித்ததுபோல் பெர்னாண்டே ஆலிவரின் நட்பு ‘பிங் பிரியட்டை’ உருவாக்கியது. ‘ப்ரூ பீரியட்’ பாரிஸின் தாக்கத்தையும் ‘பிங் பீரியட்’ பிரேஞ்சு தாக்கத்தையும் கொண்டிருந்ததாக கருதப்படுகின்றது. ‘பிங் பீரியட்டில்’ சாகச நிகழ்வுகள், கோமாளிகளின் பொழுது போக்கு நிகழ்வுகள் அதிகமாக இடம்பெற்ற காலமென்பதால் அந்தக் கோமாளிகள் அல்லது சாகச வீரர்களின் ஆடைகளில் அதிகம் இளம் சிவப்பு பயன்படுத்தப்பட்டமையும் இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்பதும் ஆய்வாளர்களின் கணிப்பு. பிக்காசோவிற்கு ஏற்பட்ட மன அழுத்தத்தையும் நண்பரின் இழப்பையும் தாண்டி ஒரு இயல்பான வாழ்வுக்குள் அவரை இட்டுச் சென்றது அவரது உணர்ச்சி வெளிப்பாடான ஓவியங்கள் என்பதை காலம் எமக்கு உணர்த்திச் சென்றுள்ளது.

வின்சென்ட் வான் கோ

வின்சென்ட் வான் கோ என்ற பிரபலமான ஓவியர் ஓவியம் வரைய ஆரம்பித்த காலகட்டமான 1885 இல் வரைந்து முடிக்கப்பட்ட ‘The Potato Eaters’ என்ற ஓவியம் அவரின் ஒரு சிறந்த படைப்பாக அப்பொழுது கருதப்பட்டது. இருண்ட அறையில் எண்ணெய் விளக்கொளியில் நான்கு பெண்களும் ஒரு ஆணும் மேசையிலிருந்து உருளைக் கிழங்கு உண்ணுவதும், சற்று இருள் கவ்விய சுவர்களும், விளக்கொளியில் தென்படும் மனிதர்களின்

முகங்களை இயற்கையாக காண்பிப்பதும் உணர்வுகளின் அடுக்குகளை இருளிலும் பிரகாசமாகவும் தத்துரூபமாகவும் வெளிப்படுத்தியதுமே அந்த வரவேற்புக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

அவர் மனச்சோர்வுக்கு எதிராக பலமாக போராடிய ஒருவர். மாயத் தோற்றம் ஏற்பட ஆரம்பித்து தற்கொலை எண்ணம் தலைதூக்கியிருந்தது. அத்தோடு அவருக்கு வலிப்பும் கூடவே இருந்தது. அவர் பணியாற்றிய இடத்தில் சக கலைஞருடனான கோபத்தில் தன் சுயநினைவை இழந்தவராக தனது இடது காதை கத்தியால் தானே வெட்டிக் கொண்டார். மனச்சோர்வு மற்றும் வலிப்

பிற்காக வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த சமயங்களில் ஆரம்பத்தில் ஓவியம் வரைய சுதந்திரம் வழங்கப்படவில்லை அதனால் அவர் கரியால் நிலத்தில் வரைய ஆரம்பித்தார். பின்பு அவருக்கு சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஓவியம் வரையவும் படிக்கவும் அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது. அவருக்கென்றொரு கலைக்கூடமும் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தத் தருணங்களில் அவர் வரைந்த ஓவியங்களில் துடிப்பான வர்ணங்களைப் பயன்படுத்தி அகநிலைக் கண்ணோட்டத்துடன் உலகம் கலையைப் பார்க்கும் விதத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார்.

“நான் ஓவியம் வரையும்போது மட்டுமே உயிருடன் இருப்பதை உணர்கிறேன்” என்றார் வின்சென்ட் வான் கோ. அவர் தனது ஓவியங்களில் இருண்ட நிறங்களை பயன்படுத்தியிருந்தார். “Starry Night” என்ற அவரது ஓவியம் இதற்குச் சிறந்த சான்றாக அமைந்தது. இதில் நீல வர்ணம் ஓவியத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது, மலைகள் வானில் கலப்பது போலும், கிராமம் பழுப்பு, சாம்பல் மற்றும் நீல வர்ணங்களாலும் கறுப்பால் கட்டடங்கள் கோடிட்டும் ஓவியத்தின் கீழ்ப்பகுதியில் வரையப்பட்டிருந்தது. வானத்திற்கு எதிரான வர்ணத்தில் மஞ்சள் மற்றும் வெள்ளைநிற நட்சத்திரங்கள் மற்றும் சந்திரன் மனதை ஈர்ப்பவையாக உள்ளன. இந்த நிறங்கள் வாயிலாக தனது மனோநிலையை அவர் வெளிப்படுத்தினார். அப்பொழுது அவரது உறவினரோ சமூகமோ இந்த வெளிப்பாடுகளிற்கு போதிய ஆதரவையோ ஆற்றுப்படுத்தலையோ வழங்காத காரணத்தால் அவர் தன்னைத் தானே சுட்டுத் தற்கொலை செய்து

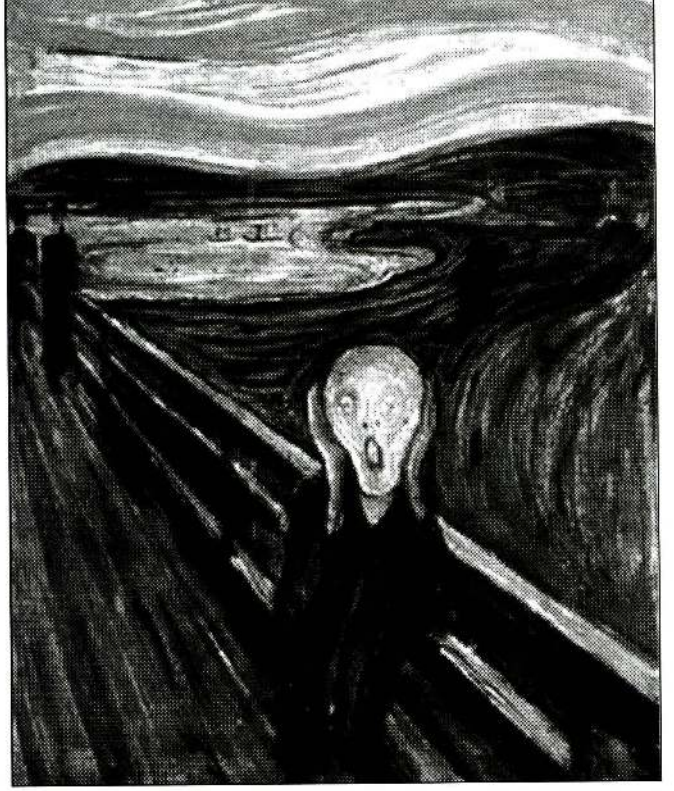
கொண்டதாக நம்பப்படுகின்றது. அவர் இறந்தபின்பே அவரது ஓவியங்கள் பிரபலமாகி விற்பனையாகின.

எட்வேர்ட் மன்சீ

எட்வேர்ட் மன்சீன் அநேகமான ஓவியங்கள் அவரை வருத்திய அதிர்ச்சிகரமான தனது சிறுபராயத்து அனுபவங்களில் இருந்து படைக்கப்பட்டவை. மன்சீசின் தந்தை மன்சீ மற்றும் அவரது சகோதரிகளுக்கு பேய்க்கதைகள் மற்றும் மரணங்களைப் பற்றிய கதைகளை அடிக்கடி சொல்லி வந்துள்ளார். மன்சீசின் தாய் மற்றும் சகோதரி காச நோயால் இறந்ததும் மன்சீ மனச்சோர்வால் பாதிக்கப்பட்டார். தந்தை ஒரு தீவிர கிறிஸ்தவர் என்பதால் மன்சீ தனது குடும்பத்தைப் பாதிக்கும் நோய் கடவுளின் தண்டனை என்று எண்ணியிருந்தார். மன்சீசின் தந்தை ஒரு மருத்துவர் தனது பணியின் நிமிர்த்தம் பல தடவை இடம் பெயர் நேர்ந்தது. மன்சீசும் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி குறைவால் அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டுப் பாடசாலையிலிருந்து பல சமயங்களில் விலகியிருக்க நேர்ந்தது. அதன் விளைவாகவே வீட்டிலிருந்து ஓவியங்களை வரைய ஆரம்பித்தார். மனச்சோர்வு மற்றும் குழப்பநிலை அவரின் வாழ்நாள் முழுவதும் அவரை பாதித்திருந்துள்ளது. வேதனை, கவலை, இழப்பு மற்றும் தனிமை போன்றனவே மன்சீசின் ஓவியங்களின் கருப்பொருள்களாக மாறியிருந்தன.

மன்சீ மனச்சோர்வு, பதற்றம் மற்றும் இருமுனைக் கோளாறால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரது ஓவியங்களில் உருவங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட விதங்கள், வெளிப்பாடுகள், பயன்படுத்தப்பட்ட வர்ணங்கள் அவரின் வாழ்நாள் துன்பத்தின் தடயங்களாக உணரப்படுகின்றது. அவரின் 'The Sick Child' என்ற ஓவியம் தனது சகோதரி காச நோயினால் இறப்பதற்கு முன் இருந்த நிலையின் விரக்தியைக் குறிக்கின்றது.

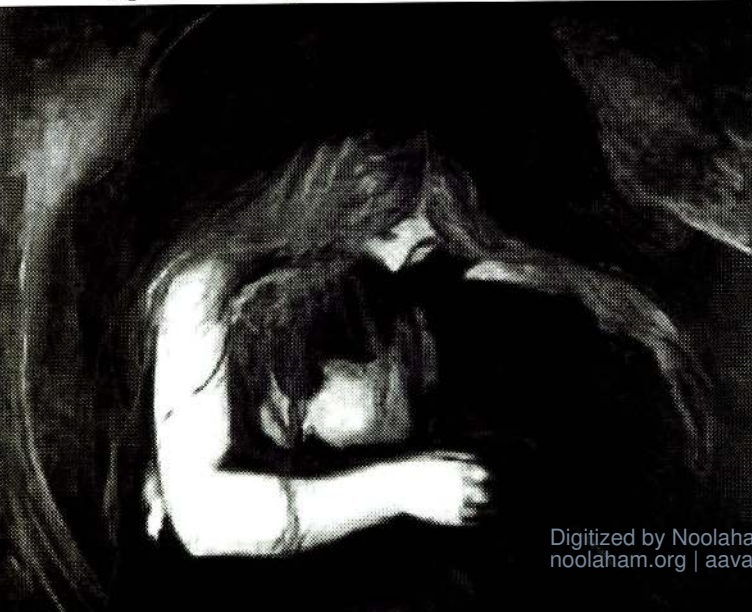
அதன் பின்பு வரைந்த பிரபல்யமான ஓவியமாகிய 'The Scream' இல் பயம் மற்றும் பதற்றத்தின் குறியீடாக அந்த ஓவியம் கலாசார ரீதியான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. அவரது வாழ்க்கைப் பாதையின் முடிவாக அந்தப் பாலத்தினையும் அதில் திரும்புவதற்கு இடமற்ற நிலையையும் அந்த ஓவியத்தில் காணலாம். அத்தோடு பின்புறம் தெரிகின்ற மனித உருவங்கள் மனிதர்களை வெறும் நிழலாகப் பார்க்கும் எண்ணப்பாட்டைப் புலப்படுத்துகின்

றன. மைய உருவம் ஒரு வேற்றுக்கிரக வாசியின் தோற்றத்தில் இருப்பதுடன் அதன் அவறல் வானத்தையும் நீரையும் சிதைப்பதாக உணரமுடிகின்றது. பார்ப்பதற்கு நேரடிக் காட்சிபோலத் தென்பட்டாலும் அது மன்சீசின் அகநிலை ஓவியமாகவே உள்ளது. அவரது நடைப்பயணத்தின் போது சூரிய அஸ்த்தமனத்தைப் பார்த்து தன் வாழ்வியல் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே அதனை வரைந்துள்ளார். நம்பிக்கையற்ற வாழ்வில் விருப்பமற்ற உணர்வின் வெளிப்பாடே இவையென்றும் இந்த ஓவியங்களை தனது வாழ்வின் காலகட்டங்களோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடிகின்றதென்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'The Puberty' என்ற ஓவியம் அவரது பாலியல் பருவமாற்றத்தையும் தனிமையையும் பிரதிபலிக்கின்றது. இது அவரது தனிப்பட்ட உணர்வின் வெளிப்பாடாக உணரப்படுகின்றது. அந்த ஓவியத்தில் இளம் பெண்ணின் உருவத்தை தனது பருவ வயதாகவும் அதன் தனிமையையும் சித்திரிப்பதாக வரையப்பட்டுள்ளது. பெண்ணின் தோள்பட்டையில் உள்ள எலும்புப்பகுதி வரையப்பட்ட முறை பருவ வயதுப் பெண் ஒருவரை மாதிரியாக வைத்து வரையப்பட்டதாக இருக்கலாம் என்றும் அதில் தென்படும் கறுப்பு நிற நிழல் மாறுபட்ட அர்த்தங்களால் ஆய்வாளர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டது / விமர்சிக்கப்பட்டது எனலாம். இது பாலியல் அடக்குமுறையின் பிரதிபலிப்பாகவும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. (மன்சீசின் தனிப்பட்ட சொந்த அனுபவமாக இருக்கலாமென்ற வாதமும் உண்டு.) அது மட்டுமன்றி அந்த ஓவியம் எரிக்கப்பட்டுவிட்டதாகவும் அதன் நகலே தற்போது ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும் கருதப்படுகின்றது.

வான் கோ போன்று வெளிப்பாட்டு வாதத்தை உணர்த்தும் மற்றய படைப்பு 'Vampire / Love and pain'. இந்த ஓவியமும் பல சர்ச்சைகளைத் தோற்றுவித்தது. இந்த ஓவியமும் மனச்சோர்வு மற்றும் இறப்பு போன்ற கருப்

பொருள்களைத் தூண்டுகின்றது. சுடர் சிவப்பு தலைமுடியுடனுள்ள பெண்ணின் தழுவலில் கறுப்பு ஆடை அணிந்த ஆணின் தோற்றம் பல மாறுபட்ட அர்த்தங்களை முன் வைத்தது. நாஜிக்கள் இது ஒரு “சீரழிவு” என்று வர்ணித்தனர். இன்னும் சிலர் மரணம் தொடர்பான கொடூரமான கற்பனையாகவும் விமர்சித்தனர். இவற்றிற்கு அப்பால் ஒரு மனிதன் வேதனையில் இருக்கும்போது ஆரத்தமுவி ஆறு தலளிக்கும் வகையில் வரையப்பட்டதாகவும், இன்னும் சிலர் இறந்துபோன மன்ச்சின் மூத்த சகோதரியின் இழப்பை வர்ணித்திருக்கலாம் என்றும் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஓவியத்தில் உள்ள பெண் உருவம் ஆணின் கழுத்தில் முத்தமிடுகின்றார் என்று மன்சு கூறிய கருத்தே பலரையும் விமர்சிக்க வைத்தது. பெண்ணின் உருவம் ஆடையற்று இருப்பதாகவும் மன்சு குறிப்பிட்டது போல் கழுத்தில் முத்தமிடுவதாகவும் இருப்பது மன்சு விபச்சாரத்தை நாடியமையை காட்டுவதாகவும் கருதி எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். ஆனால் இந்த ஓவியத்திற்கான விளக்கத்தினை தெளிவுபடுத்த எந்த ஆதாரங்களும் இருக்கவில்லை.

மன்ச்சின் தந்தை இறந்ததும் ‘Night in Saint Cloud’ என்ற ஓவியத்தை வரைந்தார். பாரிஸில் செயிண்ட் கிளவுட்டில் வாழ்ந்தபோதே இதனை வரைந்தார். இருண்டதும் புனிதமானதுமாகவும் தோன்றும் அறையை ஒளிவிளக்கால் குளிப்பாட்டுதல், நிழல்கள் மற்றும் அமைதி சூழ்ந்த அறையை வர்ணிப்பதன் மூலம் தன் தந்தைக்கு ஓவியச் சின்னத்தை உருவாக்கினார். வெறும் இருண்ட அறையினை உருவகப்படுத்தும் அவரின் வெளிப்பாடு அவரது மனநிலையின் வெளிப்பாடாகவே கருதப்படுகின்றது.

அண்மையில் Harvard University இனால் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் கலைக்கு குணப்படுத்தும் சக்தி உள்ளதாகவும் இந்த சக்தியினை பாப்லோ பிக்காசோ போன்ற கலைஞர்களுக்கு அவர்களின் இருமுனை அத்தியாயங்களில் எவ்வாறு உதவியது என்பதை அவர்கள் நிரூபித்துள்ளனர். கலை உலகில் தங்களைத் தாங்களே வெளிப்படுத்துவது மனச்சோர்வு மற்றும் பதற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பெரும் உதவியாக அமைகின்றதென்பதை இவர்களது ஆய்வு தெளிவுபடுத்துகின்றது. சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகள் மன அழுத்தத்தைக் குறைத்து மன அமைதியை மேம்படுத்தும். இது உங்கள் அன்றாட வாழ்வின் துன்பச் சுழற்சியிலிருந்து உங்கள் மனதை விலக்கி நிதானமான நிலைக்கு உங்கள் கவனச் சிதறல்களை கொண்டு வருகின்றது. இந்த மன நிவாரணத்தின் நன்மைகள் PTSD க்கான ஒரு சிகிச்சை வழியாகவும் அமைகின்றது. இந்தக் கலைச் செயற்பாட்டின் இன்னொரு பலனாக எமது படைப்புச் சிந்தனையை மற்றும் கற்பனையை ஊக்குவிப்பதோடு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் வழிசமைக்கின்றது. மேலே குறிப்பிட்ட சில ஓவியர்களின் காலத்தில் உளவியல் சிந்தனைகள் பெரியளவில் விருத்தியடையவில்லை. தற்போதுள்ள உளவியல் வளர்ச்சியால் ஓவியம் அல்லது வடிவமைக்கப்பட்ட ‘Art Therapy’ உளநல மேம்பாட்டில் பெரும் பங்காற்றுகின்றது.

எதிர்

ஒற்றைச் சிறுதுளி
பெருகிப் பெருகி
பிரளயமாகிறது.

எழு கடலும் குறுகி
துளியளவும் துறந்து
பாலையாகிறது.

எதுவும்
ஒற்றைச் சொல்
விளக்கமாய்
அதுவாயில்லை.

காற்றெற்றிய
பறவையிறகின் ஒரு
சிறு கணுமோதி
நொருங்கிச் சரிகிறது
பெருமாமலை.

ஈசல்களின் கால்களில்
உயிருக்கிறைஞ்சுகின்றன
கமுகுகள்.

துளிகள் வளர
துளித்துச் சிரிக்கின்றன
சருகுகள்.

எப்படியெப்படி
எப்படியாயின
எல்லாமும்?

எதுவும்
எதுமேதான்
அதுவாயில்லை.

நான்
உள்ளேதான் ...

கை. சரவணன்

கனவு நனவா கதைய

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

மீண்டும் வரவேண்டும் 'அறகலய'

காலிமுகத் திடலில் நிகழ்ந்த வரலாறு கானாத மாபெரும் 'அறகலய' (போராட்டம்) ரணிலின் தலைமையிலான அரசாங்கத்தால் நசுக்கப்பட்டு, போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இளைஞர்கள் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், பழைய 'அலுவலக இரகசியங்கள் சட்டத்தை' பயன்படுத்தி (Official Secrets Act) கொழும்பிலுள்ள பல முக்கியமான இடங்கள் உயர் பாதுகாப்பு வலயங்களாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கத்தின் ஜனநாயக விரோத நடவடிக்கைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கவும், அவற்றை எதிர்த்துப் பொதுக் கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்ட உணர்வலங்கள் என்பவற்றை நடத்துவதற்குமான ஜனநாயக உரிமையை முற்றாகத் தடைசெய்யும் நோக்குடனேயே இந்தப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பது வெளிப்படையான ஒரு உண்மை. மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மறுக்கும் சட்டவிரோதமான பிரகடனம் இது என்றும், அதை உடனடியாக திருப்பி எடுக்கும்படியும் தெற்காசிய மனித உரிமைகளுக்கான கண்காணிப்பகம் அறிவித்துள்ளது. ஆனால் ரணிலின் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக தலைநகரில் மக்கள் கூடுவதையும், போராட்டத்தில் ஈடுபடுவதையும் தடுக்க இதைவிட வேறு மாற்று வழிகள் எதுவும் கிடையாது. இந்தப் பிரகடனமும் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டமும் இணைகின்ற புள்ளியில், பொலிஸ் படையினருக்கு உள்ள அதிகாரங்கள் மிகப் பாரிய அளவில் அதிகரிக்கப் படுகின்றன. அவர்கள் சந்தேகத்தின் பேரில் யாரையும் கைதுசெய்து எந்த விசாரணைகளும் இன்றிக் கூண்டில் நீண்டகாலத்துக்கு அடைத்துவிட முடியும். அவர்களைப் பிணையில் எடுப்பதற்குக் கூட மேல் நீதி மன்றங்களையே நாடவேண்டும் என்பது இந்தக் காலத்தை மேலும் நீடிக்க வைக்கும் ஒரு உபாயமாகப் பயன்படுத்தப்படும்.

(பிந்திய குறிப்பு: பலத்த எதிர்ப்பின் காரணமாக இந்தச் சட்டவிரோத பிரகடனம் இப்போது (2-10-2022) அகற்றப்பட்டுள்ளதாக அறிவித்து புதிய வர்த்தமானி வெளியிடப்பட்டுள்ளது)

நாட்டில் மிக மோசமான பொருளாதார நெருக்கடி நிலவுகின்ற ஒரு சூழலில், அந்த நெருக்கடிக்குக் காரணமான விடயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்துவதும், அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதுமே எந்த ஒரு நல்ல அரசாங்கமும் செய்கின்ற அல்லது செய்ய

வேண்டிய பணியாக இருக்க முடியும். ஆனால் இலங்கையின் அரசாங்கங்கள் ஒருகாலத்திலும் நோய்க்கான காரணத்தை அறிந்து அதற்கு மருந்துசெய்ய முயன்றவை அல்ல. மாறாக நோயின் காரணமாக வெளிப்படும் அறிகுறிகளை மறைக்கும் முயற்சியிலேயே கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளன. பசியால் அழும் குழந்தைக்குப் வேறு பராக்குக் காட்டிச் சமாளிப்பது போல, ரணிலின் இந்த அரசாங்கமும் இதற்கு முன்னைய அரசாங்கங்கள் போலவே அதே அதரப் பழசான இனவாத நடவடிக்கைகளுக்கு உணக்கம் கொடுப்பதைத் தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது. இதன் மூலம் மக்கள் மத்தியில் இனரீதியாக தொடர்ச்சியான பிளவுகளை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்க முடியும் என்பது அதன் நம்பிக்கை. சமீபத்திய உதாரணங்களில் ஒன்றாக குருந்தூர் மலை உதாரணத்தைச் சொல்ல முடியும். அங்கு எந்தக் கட்டுமானங்களும் செய்யப்படக் கூடாது என்ற நீதிமன்ற உத்தரவை மீறிக் கட்டுமானங்கள் நடப்பதும், அது கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும்போது அதை ஒரு இனவாத நிலையில் நின்று அரசு தரப்பினர் விவாதிப்பதும் தொடர்கிறது. ஆட்சியைத் தக்கவைத்திருப்பதற்காக தேவைக்கதிகமான அமைச்சர்களை நியமிப்பது, பாராளுமன்றத்துக்கு வெளியே சபாநாயகர் தலைமையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு தேசிய சபையை உருவாக்கி அதில் முக்கியமான விடயங்களைப் பேசப்போவதாக அறிவிப்பது என்று பல கேலிக் கூத்தான முயற்சிகளில் இந்த அரசாங்கம் ஈடுபட்டு வருகிறது. இவையெல்லாம் மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்பிவிடும் என்பது இன்றைய ஆட்சியாளர்களின் நம்பிக்கை.

இந்தத் தேசிய சபை என்ற சிந்தனையின் உண்மையான உணர்வு மூலம் 'அறகலய' போராட்டக் காரர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட அறிக்கையில் இருந்த ஒரு அம்சம். அந்த விடயம் கோட்டா-ரணில் அரசாங்கம் விலகிய பின்னான இடைக்கால அரசாங்கத்தில் மக்கள் நலன் சார்ந்த போக்கு தொடர்ச்சியாக நீடிப்பதற்கு அவசியமான ஒன்றாக, போராட்டக்காரர்களின் பிரதிநிதிகளையும் கொண்ட ஒரு பொதுமக்கள் பேரவை உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. இதை அவர்கள் 'சட்ட ரீதியான பிணைப்புடன் கூடிய, அழுத்தம் கொடுக்கக் கூடிய, தலை யீடுகளை மேற்கொள்ளக் கூடிய பொதுமக்கள் பேரவை நிறுவப்பட வேண்டும்' என அறிவித்திருந்தனர். அதன் நோக்கம் இடைக்கால அரசாங்கம், போராட்டக் காரர்கள் முன்வைத்த அரசியல் திட்ட அடிப்படையில் செல்வ தனை உறுதிப்படுத்துவதே. ஆனால் அவர்கள் எதிர் பார்த்த படி கோட்டா-ரணில் அரசாங்கம் விலகவில்லை. கோட்டா மட்டுமே தப்பி ஓடிப் பதவியைத் துறந்தார். ஏனைய ராஜபக்சக்களும் அமைச்சுப் பதவிகளிலிருந்து விலகினாலும் பாராளுமன்றத்தில் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த அரசாங்கம் உண்மையில் ஒரு இடைக்கால அரசாங்கம் அல்ல. இவர்கள் கூட்டியுள்ள இந்தச் சபை ஒரு அதிகாரமுள்ள போராட்டக் காரர்களையும் இணைத்துக்கொண்ட ஒரு சபையும் அல்ல. ஆகவே இது இலங்கை அரசியல்வாதிகளின் மக்களைத் திசை திருப்பி நினைத்து முன்னெடுக்கும் இன்னொரு கேலிக் கூத்து.

காலிமுக்கத்திடல் போராட்டக் காரர்களிடம் இருந்த பலம் அவர்கள் பரந்துபட்ட மக்களின் குரலை உரத்து ஒலித்தார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களிடம் பன்மைத்துவமும், மக்கள் ஜனநாயக ஆட்சிமுறை ஒன்றின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் தெளிவான நோக்கங்களும் இருந்தன. இடைக்கால அரசாங்கம் அமைக்கப்படும் போது செய்யப்படவேண்டிய முக்கியமான அனைத்து விடயங்களிலும் அவர்களது கவனம் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவர்களிடமிருந்த முக்கியமான பலவீனம், மக்களை அமைப்பாக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் இன்னமும் முழுமையடைந்திருக்கவில்லை என்பதே. மாற்று அரசியலை முன்வைத்துப் போராடும் எந்தவொரு அரசியல் அமைப்புக்கோ அல்லது இயக்கத்துக்கோ, அதனது அரசியற் கோட்பாடுகள் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்டப்பட்ட பலமான மக்கப் பிரிவுகள் இருக்கும் போது மட்டுமே இத்தகைய போராட்டங்களை தொடர்ச்சியாக நடத்த முடியும் அப்படி நாடளாவிய ரீதியில் அவர்களால் மக்கள் அமைப்பாக்கப் பட்டிருப்பார்களாக இருந்திருந்தால் போராட்டம் வெறுமனே காலிமுக்கத்திடலில் மட்டுமன்றி நாடு பூராகவும் நடப்பதற்கான ஒரு சூழலை உருவாக்க முடிந்திருக்கும். ரணில் அரசாங்கத்தால் சிறைகளை நிற்ப்பமுடியாதளவுக்குப் பெருந்தொகையான மக்கள் போராட்டத்தில் நாடுபூராகவும் இறங்கியிருப்பர். ஆனால் இலங்கையின் வரலாற்றில் எத்தகைய முன்னுதாரணங்களுமற்று, நேரடியாக எந்தக் கட்சிகளோ அல்லது தொழிற்சங்கங்களோ சம்பந்தப்பட்டாமல் நடத்தப்பட்ட ஒரு போராட்டம் என்ற வகையில் இந்தப் போராட்டமும் அதன்வெற்றியும்-அவை முழுவெற்றியாக அமையாவிட்டாலும்- ஒரு முக்கியமான படிப்பினையை போராட்டக் காரர்களுக்கும் மக்களுக்கும் தந்துள்ளது. இந்தப் படிப்பினைகள் இனிவருங்காலங்களில் இதைவிடச் சிறப்பாக நடப்பதற்கான அறிவையும் அனுபவங்களையும் போராட்டக்காரர்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு தற்போது தமது போராட்டம் நசுக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த 'பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம்' எவ்வளவு மோசமாக தமிழ் இளைஞர்களை வேட்டையாடியது என்பதை தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளும் படிப்பினையாயும் கூட அமைந்துள்ளது.

இந்தப் போராட்டத்தில் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களது-குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கு மக்களது- பங்களிப்புத் தொடர்பாக பல மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தன. அவர்கள் கலந்துகொள்ள வேண்டும், கூடாது என்றவகையிலான விவாதங்களும் நடந்தன. குறிப்பாக பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் பலமும் அதன் ஆபத்தும் தமிழ் மக்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்த விடயம். அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் கைதுசெய்யப்பட்ட பல தமிழ் இளைஞர்கள் இன்று யுத்தம் முடிந்து ஒரு தசாப்த காலம் முடிந்தபின்னும் சிறையில் இருப்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். இவை எல்லாம் இந்தப் போராட்டத்தில் அவர்களின் பங்குபற்றுதல் குறைவாக இருப்பதற்கான நியாயமான காரணங்களாக இருந்தாலும் உண்மையில் போராட்டம், கொழும்பிலேயே பிரதானமாக மையம் கொண்டிருந்ததும் வடக்குக் கிழக்கு தமிழ் மக்களது பங்களிப்புக்கான வாய்ப்புக்களைக்

குறைத்து விட்டிருந்தது என்பதுவும் உண்மையே. தமிழ் அரசியற் தலைவர்களுக்கு -அனைத்துக் கட்சிகளையும் சேர்த்துத்தான்-இத்தகைய, மக்களைத் திரட்டி நடத்தும் போராட்டங்களில் பெரியளவிலான அக்கறை இல்லையென்றே சொல்லலாம். அவர்கள் அகராதியில் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றுவதிலும், பேச்சுவார்த்தை நடத்துதல், அறிக்கை வெளியிடல் என்பவற்றிற்கு அப்பால் போராட்டம் என்ற ஒன்று இருக்க முடியும் என்ற விடயம் கிடையாது. அதற்காக உழைப்பதில் அவர்களுக்கு எந்த விதமான அக்கறையோ தேவையோ அவசியம் என்று அவர்கள் கருதுவதில்லை. வெளிநாட்டு அரசுகள், தூதுவர்கள், மனித உரிமை அமைப்புக்களுடன் பேசுவதன் மூலமாக மக்களுக்குத் தேவையான உரிமைகளைப் பெற்றுவிட முடியும் என்று மக்களை நம்பவைப்பதில் தான் அவர்கள் ஒருபோதும் சோர்ந்துபோவதில்லை. மக்களுக்கான விடுதலை, மக்கள் அமைப்பாகத் திரண்டு நின்று போராடினாலொழிய தரகர்களினூடாக ஒருபோதும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதை அவர்கள் ஒரு போதும் வெளியில் சொல்வதும் இல்லை. ஒருவேளை அந்த நிலைமை நீடிக்கும் வரைதான் அவர்கள் தலைவர்கள் என்ற பேருடன் தமது காலத்தை ஒட்ட முடியும் என்பது இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆயினும் இடையில் கைவிடப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை நீக்குமாறு கோரும் ஒரு நாடளாவிய கையெழுத்து சேகரிப்பினை மீண்டும் நடத்த தொடங்கியுள்ள தமிழரசுக் கட்சியின் முன்னெடுப்புக்கு ஆளும் சிறிலங்கா பொதுஜன பெரமுன கட்சியைத் தவிர்த்த அனைத்துக் கட்சிகளும் ஆதரவு தெவித்துள்ளன என்பது ஒரு முக்கியமான விடயம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இந்தக் கையெழுத்துக்களால் இன்றைய பாராளுமன்றத்தில் அதை நீக்குவதற்கான பெரும்பான்மை கிடைத்து விடுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமே. அதுவும் ரணிலின் அரசாங்கத்திற்கு தொடர்ந்துவரும் நெருக்கடிகள் காரணமாக அந்தச் சட்டத்தை திரும்பவும்-தான் ஏற்கெனவே அதை பயன்படுத்துவதில்லை என்று உலக நாடுகளுக்கு ஒப்புக்கொண்ட ரணிலே- மீளக் கையில் எடுத்து போராட்டக் காரர்களை நசுக்கத் தொடங்கியிருக்கும் போது, பாராளுமன்றத்தில் அதை

நீக்க அவரும் அவரது இன்றைய பெரமுனை அரசாங்கமும் ஒப்புக் கொள்ளுமா என்பது கேள்விக்குறியே! ஆனால் அந்த முயற்சியை அடிப்படையாக வைத்து நாடளாவிய ரீதியில் மக்களிடம் அதை எடுத்துச்செல்ல நடத்தப்பட்ட ஒரு முயற்சி என்றளவில் அதற்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பொதுவாகவே தேர்தற் காலத்தைத் தவிர மக்களிடம் செல்வதை கட்சிகள் முக்கியமாகக் கருதுவதில்லை. இப்போது விதிவிலக்காக அதைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

முன்னர் ஒருமுறை பொத்துவில் முதல் பொலிகண்டி வரை என்ற பெயருடன் நடந்த ஒரு பேரணிபற்றி இந்தப் பத்தியில் எழுதியிருந்தேன். நடந்து முடிந்த பேரணியில் பெருமளவிலான மக்கள் கலந்துகொண்டு, நீதிமன்றத் தடைகளையும் மீறி பேரணியை நடத்தியிருந்தனர். அந்தப் பேரணியின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாக இருந்தது அந்த மக்களின் பெருமளவிலான ஈடுபாடும் பங்களிப்பும் என்பது அந்தக் குறிப்பின் சாரமாக இருந்தது. ஆனால் இந்த கையெழுத்து முயற்சி என்பது அவ்வாறான ஒரு மக்கள் எழுச்சி நடவடிக்கை அல்ல. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் என்பது பயங்கரவாதத்தை தடை செய்யவெனக் கொண்டு வரப்பட்டாலும் அது எவரையும் பயங்கரவாதி என்று சந்தேகத்தின் பேரில் பிடி விறாந்து இன்றியே ஒரு பொலிஸ் அதிகாரிக்கு கைதுசெய்யவும் விசாரணையின்றி நீண்ட காலத்துக்குச் சிறையிலடைக்கவும் அதிகாரத்தை வழங்கும் ஒரு மோசமான சட்டமாகும். இந்தச் சட்டத்தை நீக்குவதற்கான கையெழுத்து வாங்கப்படுவது அதை நீக்குவதற்கான மக்களின் ஆதரவை அரசாங்கத்துக்கும் உலகநாடுகளுக்கும் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு முயற்சி என்றளவில் அது முக்கியமானதும் கூட. பாராளுமன்றத்தில் உள்ள மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லப்படுவோர் அதை நீக்கத் தயாராக இல்லாத காரணத்தால், மக்களிடமிருந்து இந்தக் கையெழுத்துத் திரட்டல் முக்கியமான ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு செய்வதற்கு இதைவிடப் பல முக்கியமான பணிகள் இருக்கின்றன.

மீண்டும் ஒரு 'அறகலய' வருமானால் அது தங்கள் கட்சியின் தலைமையிலேயே வரும் என்று ஜே.வி.பியின் தலைவர் அனுரகுமார திசநாயக்க தெரிவித்திருக்கிறார். இருக்கலாம். அவரது கட்சிக்கு இப்படி ஒரு தொடர்ச்சியான போராட்டத்துக்கு நாடளாவிய ரீதியில் மக்களைத் திரட்ட சக்தி இருக்குமானால் அது வரவேற்கப்பட வேண்டிய விடயம். அப்படி வருவதாக இருந்தாலும் வடக்குக் கிழக்கிலதற்கு அந்த 'அறகலய' வுக்கு ஆதரவாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் செயற்படுவதற்கான முறையில் அவரது கட்சி தயாராக இருக்கிறதா என்பது பற்றிக் குறிபிடத் தகுந்த தகவல்கள் எதுவும் இல்லை. இந்த அறிகையை அவர் வெளியிடுவதற்கு முன்பாக அதற்காக நாடு முழுவதும் அதற்கான வேலைகளில் இறங்கியிருந்தால் அவர் அதை உண்மையில் செய்யத்தான் இருக்கிறார் என்று நம்பக் கூடியதாக இருக்கும். அப்படி எதையும் அவர்கள் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இவரது தலைமையில் மூன்று உறுப்பினர்கள் மட்டுமே தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக

இதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இத்தகைய போராட்டத்துக்காக அவர்கள் மக்கள் மத்தியில் வேலை செய்வதில் அவ்வளவு தீவிரமாக இல்லை என்பதற்கான குறிப்பே இது.

மீண்டும் 'அறகலய' வரவேண்டும். இதைவிட வேகமாக அனைத்து மக்களும் பங்களிப்புடன் வரவேண்டும். அது வெறும் ஆசை அல்ல, அது நாட்டின் மீட்சிக்கு அவசியம் தேவை!

திருவேணி சங்கமம்

ஒரு அமைதியான சாருனையாளன்!

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் என்று ஞாபகம். மட்டக்களப்புக்கு சென்றிருந்த நேரம் நான் சந்தித்த பல முக்கியமான ஆளுமைகளில் ஒருவர் திருவேணி சங்கமம் அவர்கள். அமைதியான சுபாவமும் மிக மெதுவாகவும் நிதானமாகவும் உரையாடும் அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது எனது நண்பனும் எழுத்தாளனுமான கவியுவன். அவனுடன் மட்டக்களப்பில் ஓவியர் வாசுகி, ஜெயசங்கர் ஆகியோரது ஏற்பாட்டில் நடைபெற்ற 'நூறுகோடி மக்களின் எழுச்சி' என்ற நிகழ்வின் பார்ச்சுச் சென்றிருந்த போது தான் அவருடனான இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மட்டக்களப்புக்கு நான் பஸ்ஸில் பயணம் செய்யும்போது நண்பர் சத்தியன் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து என்னிடம் தந்திருந்த சைமன் காசிச்செட்டி அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Tamil Blutarch' என்ற நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியையும் வாசிப்பதற்காக எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அப்போது அந்த நூலின் மொழிபெயர்ப்பாளர் பெயரைப் பார்த்த போது இவர் ஒரு தமிழ்நாட்டு மொழி பெயர்ப்பாளராக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் பெயரைக் கேட்டதும் நீங்களா அந்த நூலை மொழிபெயர்த்த திருவேணி சங்கமம்? நான் யாரோ தமிழ்நாட்டுக்காராக இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன் என்று சொன்னேன். மெல்லிய புன்னகையுடன் பலர் அப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள். எனக்கும் தான் அந்தப் பெயர் பிடிக்கவில்லை என்று சொன்னார். அன்று அவரது மொழிபெயர்ப்புக்கள், மொழிபெயர்ப்பில் வரும் சிக்கல்கள், அதற்கு எவ்வாறு இங்கு பணம் தருகிறார்கள், வேறு என்னென்ன புத்தகங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று எமது உரையாடல்கள் தொடர்ந்தன.

அதன் பின்னர் நான் கனடா திரும்பிய பின்னரும் அவருடனான தொலைபேசித் தொடர்பு இருந்துவந்தது. சுவீற்சர்லாந்தில் வசிக்கும் எனது நண்பர் ஜசிகரன் ஆங்கில நூலொன்றைத் தனக்காக மொழிபெயர்த்துத் தரமுடியுமா என்று என்னிடம் கேட்டார். எனது 'சரிநிகர்' காலத்து நண்பரான அவர் நான் மொழிபெயர்ப்பும் செய்பவன் என்ற தனது பழைய ஞாபகத்தை வைத்து என்னிடம் கேட்ட போது எனக்கு மறுக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் எனக்கோ உண்மையில் அதைச் செய்வதற்கான நேரம் இருக்கவில்லை. "எனக்கு நேரமில்லை.

ஆனால் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளரை அறிமுகப்படுத்தி விடுகிறேன். அவர் ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பாளர். அவரிடமே கொடுக்கலாம். வேண்டுமானால் அவரது மொழிபெயர்ப்பின் பின்னர் நானும் ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு உங்களுக்குத் தருகிறேன்” என்று அவருக்குத் தெரிவித்தேன். ஐசி அதற்கு ஒப்புக் கொண்டதும் Arm trade with Sri Lanka, Global costs, local costs என்ற நான்கு ஆய்வாளர்களது நான்கு கட்டுரைகள் அடங்கிய அந்த நூலை அவரிடம் மொழிபெயர்ப்புக் காக அனுப்பி வைத்தேன். நான் எதிர்பார்த்ததை விட குறுகிய காலத்தில் அதை முழுமையாக மொழிபெயர்த்து அனுப்பியிருந்தார். மிகக் கவனமாகவும் இலகுவான தெளிந்த மொழிநடையிலும் அவர் மொழிபெயர்த்திருந்த பிரதி என்னிடம் வந்து சேர்ந்தது. மொழிபெயர்ப்பில் ஒருசில இடங்களிலிருந்து எழுத்துப் பிழைகளைத் தவிர வேறு மாற்றங்கள் எதையும் செய்யவேண்டிய தேவை எனக்கு இருக்கவில்லை. தலையங்கத்தில் மட்டும் அவருடன் உரையாடி சிறு திருத்தம் செய்ய வேண்டி இருந்தது. அதுகூட மொழிபெயர்ப்புப் பிரச்சினை அல்ல, அது ஒரு தமிழ் நூலாக இருப்பதற்கான நோக்கத்துடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிறிய மாற்றம் மட்டுமே. இப்போது நூல் வடலி வெளியீடாக வெளிவந்துவிட்டது. நூல் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட போதும் அது சுங்கத்து அதிகாரிகளால் ‘மேலதிக விசாரணைக்காக’ தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

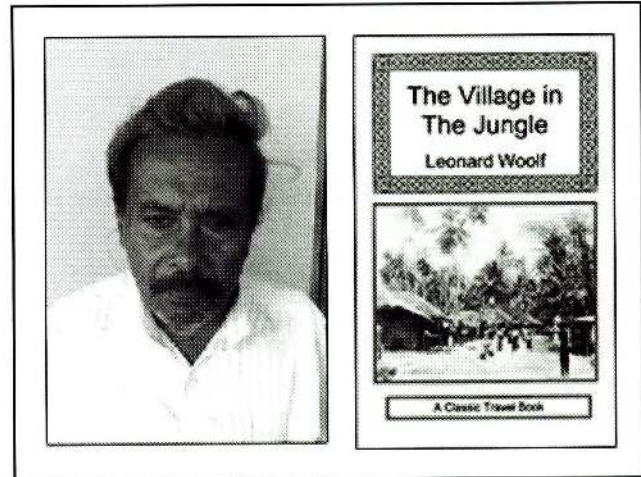
அண்மையில், என்னுடனான தொலைபேசி உரையாடல் ஒன்றின்போது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நூலை தான் மொழிபெயர்த்திருப்பதாக அவர் எனக்குக் கூறிய போது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. இலங்கையின் பிரித்தானியர் காலத்தில் ஒரு காலனித்துவ சிவில் சேவை அதிகாரியாகச் சில ஆண்டுகள் கடமையாற்றியவரும் மிகச்சிறந்த நாவலாசிரியர், அரசியல் அறிஞர், வரலாற்று அறிஞர் எனப் பல வகை ஆளுமைகளைக் கொண்டவருமான லியனார்ட் வூல்ஃப் அவர்கள் (Leonard Woolf) தாம் இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்திய நிலைமைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதி 1913 இல் வெளியிட்ட உலகப் புகழ் பெற்ற நாவலான ‘காட்டில் ஒரு கிராமம்’ (Village in the jungle) என்ற நாவலைத் தான் தமிழில் மொழிபெயர்த்து முடித்திருப்பதாக அவர் சொன்னது நிச்சயமாக ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி அல்லவா? அந்த இன்ப அதிர்ச்சிக்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. இந்த நூல் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே சிங்கள மொழியில் ‘பத்தேகம்’ என்ற பெயரில் (இது அந்தக் கிராமத்தின் பெயர்) வெளிவந்து விட்டது மட்டுமல்லாமல் 1980 இல் அது நாடகமாகவும் பின்னர் இலங்கையின் மிகமுக்கிய திரைப்பட இயக்குநரான லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரீஸ் அவர்களின் நெறியான்கையில் அற்புதமான திரைப்படமாகவும் (1981) வெளிவந்தது. இலங்கையின் ஒரு முக்கியமான காலம் பற்றிய பதிவை வெளிப்படுத்தும் இந்தச் சிறிய ஆனால் முக்கியமான நாவல் இன்னமும் தமிழில் வெளிவரவில்லை என்பது எனக்கு ஒரு பெருங் குறையாக இருந்தது. உண்மையில் இந்த நாவல் சிங்களத்திலும்

தமிழிலும் அரசு கரும மொழிகள் திணைக்களத்தால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாக நான் கேள்விப்பட்டிருந்த போதும் தமிழ் பிரதியை நான் எங்கும் கண்டதில்லை.

அவர் தனது மொழிபெயர்ப்பு பிரதியை எனக்கு வாசிப்பதற்காக அனுப்பியிருந்தார். வழமை போல நல்ல மொழிபெயர்ப்பு. மிக விரைவில் இது கவிஞர் சேரனது முன்னுரையுடன் வெளிவர உள்ளது என்பது ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி.

திருவேணி சங்கமம் அவர்கள் அமைதியான சுவாவம் உள்ளவர். ஆயினும் மொழிபெயர்ப்பு என்று வந்துவிட்டால் ஒய்வொளிச்சல் இல்லாது உழைப்பவர். இவருக்கு இன்னொரு பெயரும் உண்டு. தட்சணாமூர்த்தி என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளும் இலக்கிய அரசியல் விமர்சனங்களும் எழுதி வருகிறார். An historical relation of the island Ceylon என்ற றொபேர்ட் நொக்ஸ் என்பவர் எழுதிய நூல் ‘இலங்கையுடனான ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்பு’ என்ற தலைப்புடன் அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு குமரன் பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலுக்காக இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு அவருக்குக் கிடைத்துள்ளது.. மட்டக்களப்புக் கையேடு, மன்னார்க்கையேடு என்ற இரு நூல்களுக்கும் மேலே குறிப்பிட்ட தமிழ் புளுட்டாக் என்ற நூலுக்கும் கிழக்குமாகான அரசு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு அவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. இதுதவிர எம். டி. ராகவனின் நூலான ‘இலங்கையில் தமிழர் பண்பாடு’ போன்ற பல முக்கியமான நூல்களை அவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இப்போது இன்னுமொரு முக்கியமான நூலை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறும் திருவேணி சங்கமம் அவர்களுக்கு உண்மையில் பரவலான அறிமுகம் இல்லாதிருப்பது பெரும் ஆச்சரியம் தான். அவரது அமைதியும் அடக்கமும் நிறைந்த பண்பு காரணமாக அவர் பெரிதாக அறியப்படாமல் இருக்கிறாரோ என்று நான் எண்ணுவதுண்டு.

ஒய்வுபெற்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தரான இவரது இப்போதைய முக்கியமான செயற்பாடுகளில் பெரும் நேரத்தை பிடித்திருப்பவை அவர் செய்துவரும் மொழிபெயர்ப்புகள் தான். அமைதியாக இருந்தபடி

அருமையான பல நூல்கள் அழகான தமிழில் வெளிவரக் காரணமாக இருந்துவரும் அவரை ஒரு ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத அமைதியான சாதனையானான் என்று எந்தத் தயக்கமுமின்றி என்னால் கூறமுடியும். அவருக்கு என் வாழ்த்துக்கள்!

மாவை நித்தியானந்தனின் மூன்று சிறுவர் நாடகங்கள்!

மாவை நித்தியானந்தன் அவர்கள் ஈழத்தின் முக்கிய மான கலைஞர்களில் ஒருவர். தற்போது அவுஸ்திரேலியா விலும் இலங்கையிலுமாக வசித்துவரும் அவர் 70 களின் பிற்கூறுகளிலிருந்து 80 களின் நடுக்கூறுவரையான காலத்தில் மிகப்பரவலாக அறியப்பட்ட ஆளுமை. மொரட்டுவை பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியான அவரது கவனம் அதிகம் நாடகத் துறை சார்ந்தே இருந்ததாயினும் அவர் எழுதி இசையமைத்த பாடல்கள் மிகவும் பிரபல் யமானவை. அவரது திருவிழா நாடகம் 'புதுசு' இதழின் நண்பர்களால் யாழ் மாவட்டத்திலும் பலகிராமங்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டு மிகுந்த கவனிப்பைப் பெற்றிருந்தது. 70களில் தங்கள் 20 களில் இருந்த இளைஞர்கள் எவரும் அவரது 'எனக்குப் புள்ளடி போடுங்கோ' என்ற பாடலை அறியாமலிருந்திருக்க முடியாது. இந்த நாடகம், கிழக்கு மாகாணத்திலும் பெரதெனியவிலும் வன்னியிலு மென 40 தடவைகளுக்கு மேலாக மேடையேறி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அண்மையில் கனடா வந்திருந்த போது அவரைச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் சிறுவர்களுக்கென பாரதி பள்ளி என்ற ஒரு பள்ளியை நிறுவி கடந்த 30 வருடங்களுக்கு மேலாக நடத்தி வருகிறார். 90 களில் குழந்தைகளுக்காகவென அவர் தயாரித்த சிறிய நாடகங்கள் அடங்கிய வீடியோ சீட்களை எனது மகன்கள் இருவரும் பார்ப்பதற்காக அவரிடம் பெற்று பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். சிறுவர்களுக்கான தமிழ்மொழிக் கல்வியில் மிகவும் கவனமெடுத்து அவர் தொடர்ச்சியாகச் செய்துவரும் இந்தப் பணியால் பயன்பெற்ற பல நூற்றுக்கணக்கான சிறுவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் இன்று தமிழில் நன்கு உரையாடும் இளைஞர்களாக வளர்ந்துள்ளனர். சிறுவர்களுக்கு மொழியை கற்பிப்பதிலும் அவர்களை நாடக அளிக்கைகளில் ஈடுபடுத்தவும் என ஆடல்களும் பாடல்களும் கலந்த வகையில் அவர் பல நாடகங்களை தயாரித்து நிகழ்த்தியிருக்கிறார்.

அவர் எழுதிய நாடகங்களிற் சில மூன்றுதொகுதிகளாக குமரன் பதிப்பக வெளியீடுகளாக வெளிவந்துள்ளன. மூன்று நூல்களும் அருமையான, சிறுவர்களை சிந்திக்க வைக்கவும் நாடக அளிக்கையில் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் பல சிறிய நாடகங்களைக் கொண்ட நூல்களாகும்! சிறுவர்களுக்கான நாடகங்களை இயக்குவதில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்று குறிப்பிடும் அவர் தமது பாரதி பள்ளி மிகவும் வெற்றிகரமாக கிட்டத்தட்ட 500 மாணவர்களுடன் இயங்கி வருகிறது என்று தெரிவித்தார்.

நித்தி அவர்களது சமூகப்பணி அவ்வளவுடன் நிற்கவில்லை. மாவிட்டபுரத்திலுள்ள அவரது இல்லத்தில் தனது தந்தையாரின் பெயரில் 'திருநாவுக்கரசு நினைவு மாதிரிப் பண்ணை' என்று ஒரு இயற்கை விவசாயப் பண்ணையையும் அவர் நடத்தி வருகிறார். யாழ். குடாநாட்டின் நீர்வளம் உவர்ப்படைந்து வரும் ஆபத்தான சூழலிலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு திட்டமாக அவர் குறிப்பிடும் சொட்டு நீர் நீர்ப்பாசனம், நச்சுத் தன்மை வாய்ந்த உரங்களுக்குப் பதிலாக மண்புழு உரத்தைப் பயன்படுத்தும் முறை, இயற்கை முறையிலான கிருமிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் மருந்துகள், சிறிய பைகளிலேயே பயிர்களை பயிரிடுவதன் மூலம் சிறந்த விளைச்சலைப் பேணுவதுடன் களைகளினால் வரும் நோய்களையும் நெருக்கடிகளையும் கட்டுப்படுத்தலும், நன்நீரைச் சேமித்தலும் என்று பல முக்கியமான முயற்சிகளை அவர் மேற்கொண்டு வருகிறார். கூடவே இயற்கை விவசாயத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் பயிற்சியாளர்களாகச் சேர்ந்து பண்ணையில் பயிற்சிபெற்றுச்செல்லும் வசதியும் அங்கு வழங்கப்படுகிறது. நீர் வளத்தைப் பேணுதல் அது மாசடைவதைக் குறைத்தல், உவர்ப்படையும் நிலையை நவீன விவசாய முறைமூலம் மட்டுப்படுத்தல், மாமரங்கள் போன்ற மரங்களை உயரமாக வளர விடாமல் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் சிறிய இடத்திலேயே அதிக அளவான விளைச்சலைப் பெறும் உத்தியைக் கையாளல் என்று மிகச்சிறப்பான முறையிலான இயற்கை விவசாய வழிமுறைகளை இம் மாதிரிப் பண்ணையிலிருந்து ஆர்வமுள்ள விவசாயிகள் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

மாவை நித்தியானந்தனது இவ்வாறான கலை இலக்கியம் நாடகம் மொழிக்கல்வி இயற்கை விவசாயம் என்ற பரந்த பரப்பிலான ஆற்றலையும் அறிவையும் இளம் தலைமுறையினர் அவசியம் அறிந்துகொள்வது நமது சூழலின் மாசடைதலோடு சம்பந்தப்பட்ட அவர்களது சிந்தனையையும் அறிவையும் விருத்தி செய்வதில் பெரும் பங்கை ஆற்றும் என்று நம்புகிறேன். வாசக நண்பர்கள் வசதியிருந்தால் ஒருதடவை அங்கு சென்று பார்வையிடலாம். அப்போது அதன் முக்கியத்துவம் நன்கு புரியும்.

சிவபூர்வம்

நார் நாராகக் கிழிந்திருக்கிறது எனதுள்ளம்
வாடகை வீட்டுக்கு வந்த நாளிலிருந்து
அயல் வீடொன்றிலிருந்து கேட்கும்
சிறு பிள்ளையொன்று விசும்பும் ஓசையில்

விருட்சங்களின் உச்சியில் உறையும் இருள்
வெளவால்களின் சிறகடிப்போடு வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே
பேர்ச்சத்தில் வரண்டு போனது எனதுள்ளம்
இப்போது வந்து விடுவார் அப்பா என்பது நினைவிலுதித்து

போதையில் சுய நினைவற்ற நிலையில்
வீட்டுக்கு வரும் அப்பா
சமையலறைக்குத்தான் போவார் நேராக
அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டு

மெதுமெதுவாகத் தடிக்கும்
சமையலறையிலிருந்து எழும் மெல்லிய அரவங்கள்
முழு வீட்டையும் அதிர்ச் செய்யும்
அம்மாவின் ஓலம்

இப்போதும் நள்ளிரவில் கேட்கிறது அதே விசும்பல்
படுக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறேன் வியர்வையில் குளித்து
சுற்றுச் சூழல் முழுவதும் எவ்வளவு பேரமைதியாக இருக்கிறதென
வியப்போடு கூறுகிறாள் மனைவி

சிங்கள மூலம் : ஷக்திக சத்ருமார
தமிழில் : எம். ரிஷான் ஷஹீப்

ஷக்திக சத்ருமார - கவிஞர் பற்றிய குறிப்பு

நாவல், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள், பத்திக் கட்டுரைகள், பௌத்த நூல்கள், நாடகங்கள் என சிங்கள இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் எழுத்து மூலம் தனது பங்களிப்பை ஆற்றி வரும் ஷக்திக சத்ருமார மேற்கூறிய அனைத்துத் துறைகளிலும் இதுவரையில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். களனி பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான இவர். தனது நூல்களுக்காக இதுவரை அரச சாகித்திய விருது உட்பட பல விருதுகளை வென்றவர். இலங்கையில் 2019ஆம் ஆண்டு தான் எழுதிய சிறுகதை ஒன்றின் காரணமாக பௌத்த பிக்குகளின் முறைப்பாட்டுக்கிணங்க, காவல்துறையால் கைது செய்யப்பட்டு பல மாதங்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்தார்.

அமரர் அருட்தந்தை நீ. மரிய சேவியர் அடிகளாரினால் 1965களில் நிறுவப்பட்ட திருமறைக் கலாமன்றம் இன்று ஒரு பெரும் கலை நிறுவனமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இந்நிறுவனம் பல்வேறுபட்ட ஆற்றுகைகளை கடந்த ஐம்பத்தேழு ஆண்டுகளாக ஆற்றி வந்துகொண்டிருக்கின்றது. நாடக விழாக்கள், நாட்டுக்கூத்து விழாக்கள், நடன விழாக்கள், கலை விழாக்கள், தமிழ் விழாக்கள் எனப்பல விழாக்களையும் இன்னும் பல்வேறுபட்ட நிகழ்வுகளையும் பல ஆண்டுகளாக தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தி வருகின்றது. இந்த அமைப்பினால் மாபெரும் தயாரிப்பாக ஆண்டுதோறும் மேடையேற்றப்பட்டு வருகின்ற திருப்பாடுகளின் நாடகம் இலங்கையில் மிகுந்த கவனிப்புக்குரியதாக வரலாற்றுத்தடம் பதித்துள்ளது.

1965களில் இருந்தே திருப்பாடுகளின் நாடகத்தை திருமறைக் கலாமன்றம் அரங்கேற்றி வருகின்றது. குறிப்பாக திருப்பாடுகளின் நாடகத்தை ஆற்றுகை செய்யும் ஒரு தொடக்கப் புள்ளியாக திருமறைக் கலாமன்றத்தின் வரலாறு அதன் தொடக்க காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது எனலாம். அந்தவகையில் திருமறைக் கலாமன்றமும் திருப்பாடுகளின் நாடகமும் மிக நீண்ட இணைப்பையும் பிணைப்பையும் கொண்டது என்று கூறலாம்.

1965களில் இருந்து 1989வரை திருமறைக் கலாமன்றம் தேவைக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு இடங்களில் இவ்வாற்றுகையை அரங்கேற்றி வந்திருக்கின்றது. பின்னர் 1990இல் இருந்து தனக்கென்று ஒரு பொதுவெளி அரங்கை யாழ்ப்ப

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த

காவிப நாடகம் திருப்பாடுகளின் நாடகம்

லவக்கள்

பாணம், பிரதான வீதியில் அமைத்து அவ்விடத்தில் தொடர்ந்து ஆண்டு தோறும் திருப்பாடுகளின் நாடகத்தை ஆற்றுகைசெய்து வருகின்றது.

1990களில் நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரும் பொருளாதாரத் தடைகள், 1995களில் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகள் மத்தியிலும் திருப்பாடுகளின் நாடகத்தை திருமறைக் கலாமன்றம் ஆற்றுகை செய்துவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இடப்பெயர்விலும் இருக்கின்ற வளங்களைக் கொண்டு காலத்திற்கேற்ப தன்னை இசைவாக்கம் செய்து இவ்வாற்றுகையை அரங்கேற்றி வந்திருக்கின்றது என்பதை அதன் தொடர் இயக்கத்திலிருந்து அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக; யாழ்ப்பாணத்தில் 1995 இல் ஏற்பட்ட மாபெரும் இடப்பெயர்வைத் தொடர்ந்து தென்மராட்சி, வடமராட்சி, வன்னி என மக்கள் இடம் பெயர்ந்திருந்த போது பருத்தித்துறையிலும், மிருகவிலிலும் 1996 இல் திருப்பாடுகளின் நாடகம் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இடப்பெயர்விலிருந்த மக்களை ஆற்றுப்படுத்தும் ஓர் ஆற்றுகையாக அது அமைந்தது என்பதைப் பலரும் இன்றும் குறிப்பிடுவார்கள். திருமறைக் கலாமன்றம் இவ்வாற்றுகையின் ஊடாகப் பெரும் குழும ஆற்றுப்படுத்தும் பணியை ஆற்றிவந்திருக்கின்றது - ஆற்றிவருகின்றது எனலாம்.

இவ்வாறு திருப்பாடுகளின் காட்சியைத் தொடர்ச்சியாக ஆற்றிவந்த திருமறைக் கலாமன்றம் கொரோனா பெருந்தொற்றின் காரணமாக 2020இல் இதனை ஆற்றுகைசெய்ய முடியாது போனது! 2021இலும் கொரோனா பெருந்தொற்றுத்

தொடர்ந்தபோதும் காலத்திற்கேற்ப சுருக்கமான ஆற்றுகையான 'களங்கம்' நிகழ்த்தப்பட்டது.

2021இல் 'களங்கம்' ஆற்றுகை செய்யப்பட்டபோது திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குநர் நோயுற்று மருத்துவமனையில் இருந்தார். 2022இல் கொரோனா பெருந்தொற்றின் பின்னர் திருப்பாடுகளின் நாடகம் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டபோது நிறுவநர் நீ. மரியசேவியர் அடிகளார் நம்முடன் இருக்கவில்லை! இவ்வாண்டு அரங்கேறிய 'காவிய நாயகன்' ஆற்றுகையே திருமறைக் கலாமன்றம் அதன் இயக்குநர் தந்தை இல்லாது அரங்கேற்றிய முதலாவது பெரும் ஆற்றுகையாகும். எனினும் அவரின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் எப்படித் திருமறைக் கலாமன்றம் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது என்பதை இவ்வாற்றுகை கோடிட்டுக் காட்டத் தவறவில்லை.

காவிய நாயகன் 2001இல் முதல் தடவையாக அரங்கேற்றம் கண்டதன் பின் 2004, 2008, 2013, 2022 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

கடந்த பல ஆண்டுகளாக திருப்பாடுகளின் நாடகத்தின் நெறியாள்கையை மன்றத்தின் அனுபவம் வாய்ந்த கலைஞர்களான பிரான்சிஸ் ஜெனம், ஜி.பி.பேர்மினஸ், யோ.யோண்சன் ராஜ்குமார், பி.யூல்ஸ் கொலின், ம.சாம் பிரதீபன், எ.ஆர். விஜயகுமார், கொ. ராஜன், வைதேகி செல்மர் எமில், தை.யஸ்ரின் ஜெலூட், இ.ஜெயகாந்தன் ஆகியோர் செய்திருக்கின்றார்கள். இவ்வணுகுமுறையானது எவ்வாறு இக்கலையாற்றுகையின் முக்கிய பகுதியான பயிற்றுவித்தல் அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப் படுகின்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இவ்வாண்டு ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட 'காவிய நாயகன்' திருப்பாடுகளின் நாடகத்தின் நெறியாள்கையை திருமதி வைதேகி செல்மர் எமில் ஆற்றியிருந்தார். உண்மையில், இவ்வாற்றுகை பல காரணங்களால் முக்கியத்துவம் பெற்றது என்றே கூறவேண்டும்.

திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நிறுவநர் அமரத்துவம் அடைந்ததன் பின் ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட முதல் நிகழ்வு - முதல் திருப்பாடுகளின் நாடகம்! திருமறைக் கலாமன்றம் முன்னெடுக்கின்ற அத்தனை நிகழ்வுகளிலும் நிறுவநரின் கூரிய பார்வை, விமர்சனம், கருத்து, திருத்தம் போன்றவை கூடயிருக்கும். மேற்கூறப்பட்டவையும் அவரின் பிரசன்னமும் இத்திருப்பாடுகளின் காட்சியில் இல்லாதிருந்தமை. (அவரின் இடைவெளி, திருமறைக் கலாமன்றத்தின் திருப்பாடுகளின் காட்சியில் இனி தொடரப்போகிறது என்பது கவலைக்குரியதே. இருப்பினும் அவரிடம் பயிற்சி பெற்ற அவரின் வாரிசுகள் அதனைக் கச்சிதமாக முன்னெடுப்பார்கள் என எதிர்பார்க்கலாம்.)

மழை விட்டாலும் தூவானம் விடாததுபோல் கொரோனா பெருந்தொற்றைத் தொடர்ந்து பல்வேறுபட்ட இடையூறுகளின் மத்தியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட பெரும் ஆற்றுகை, 2022ஆம் ஆண்டு காவிய நாயகன்! ஆற்றுகையாளர்களில் சிலர் பெருந்தொற்றால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டது, பலர் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்ற சூழல் எனப் பலர் பயிற்சிகளில் ஒழுங்காக பங்குபெற்ற முடியாத சூழல்.

நாட்டின் பொருளாதார நெருக்கீடுகள் மத்தியிலும் மிகவும் குழப்பமான ஓர் அரசியல் சூழலிலும் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஓராற்றுகை! அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலையேற்றம், போக்குவரத்திற்காக பெருந்தொகைப் பணம் கொடுக்கின்ற நிலைமைகள் என ஆற்றுகையாளர்கள் அனைவரையும் தேவைக்கேற்ப ஒன்றுசேர்க்க, ஒன்றுசேர முடியாத சூழல்.

ஒத்திகைக் காலங்களில் மாலை வேளைகளில் தொடர்ந்த மின் தடையால் நாடகத்தை ஒத்திகை பார்ப்பதில் பெரும் நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தமை, இறுதி ஒத்திகை வாரத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடிகளால் திடீரென போடப்பட்ட ஊரடங்கால் இரு நாள் ஒத்திகை (ஏப்பிரல் 2,3) பார்க்க முடியாமல் போனமை.

காலநிலை மாற்றத்தால் ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட நாள்களில் பெய்த மழையால் திறந்தவெளி அரங்கில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்! நான்கு நாள் ஆற்றுகையில் முதல் நாளில் ஆற்றுகையின் நிறைவில் சில கட்டங்கள் மழையினால் நிறுத்தப்பட்டன. நான்காம் நாள் பெருமழை பெய்து ஓய்ந்ததன் பின் மழை தொடர்ந்து பெய்யும் சாத்தியக் கூறுகள் இருந்ததால், ஆற்றுகையை வைப்பதா? கைவிடுவதா? என்று தீர்மானம் எடுக்க முடியாத கஸ்ரமான நிலைமை நிலவியமை. அதன் பின் குறித்த நேரத்திலிருந்து தாமதித்து ஆற்றுகையை ஆரம்பித்தமை.

போன்ற காரணங்களால் பல்வேறு தடைகள், இடையூறுகள், சிக்கல்கள் ஏற்பட்டபோதும் இவ்வாண்டு திருமறைக் கலாமன்றத்தால் முன்னெடுக்கப்பட்ட திருப்பாடுகளின் நாடகமான காவிய நாயகன், குறிப்பிட்டுக் கொட்டுக் காட்டவேண்டிய ஓர் ஆற்றுகையாக அமைந்திருக்கின்றது என்ற கருத்தை பலரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

மேலும், திருமறைக் கலாமன்றத்தின் திருப்பாடுகளின் நாடகத்தின் ஒரு பெரும் சிறப்பு என்னவென்றால் ஆற்றுகை செய்யப்படும் காலத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார கள நிலைமைகளை உள்வாங்கி, ஏற்கெனவே ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட பிரதிபாதி இருப்பினும், அவற்றில் தேவையான மாற்றங்களை உட்புகுத்தி - ஏற்படுத்தி, காலத்திற்கு ஏற்றவையாக - உகந்தவையாக அதனை மாற்றி விடுவது! இந்த உத்தியை திருமறைக் கலாமன்றம்

திருமறைக் கலாமன்றம்
 நாயகன் ஊர்க்கு
தவக்கால ஆற்றுகை

காவிய நாயகன்
 (Kaviya Nayakan)
 07, 08, 09, 10 ஏப்பிரல் 2022
 மன்ற அரங்கில் - மாலை 6.45 மணி
Kaviya Nayakan
 Passion Play

இம்முறையும் மிகச் சிறப்பாக நடைமுறைப்படுத்தி இருந்தது.

குறிப்பாக, நவீன நாடக அரங்கில் உரைஞர்களின் வருகையும் வகிபாகமும் முக்கியமானது. எனினும் சில வேளைகளில் உரைஞர்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பார்வையாளர்கள் சலிப்படையாமல் இருக்க, 2022இல் காவிய நாயகனில் 'கோரஸ்' முறையைப் பயன்படுத்தி உரைஞர்கள் பகுதியை அதற்குள் உள்வாங்கியதன் ஊடாக அது நிவர்த்தி செய்யப்பட்டதைக் காணலாம். இம்முயற்சி மிக அழகாகவும், இனிமையாகவும், ஆற்றுகை சொல்ல வந்த செய்தி மக்களின் உள்ளங்களைத் தொடும் வண்ணமாகவும் இருந்தது.

இன்னும், மேடை அமைப்பில் வித்தியாசமான நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டிருந்தது. இம்மாற்றத்தின் மூலம் புதிய பின் புலங்களைக் காட்டுவதாகவும் அவற்றைப் பார்வையாளர் உள்வாங்கக்கூடியதாகவும் அரங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அரங்கக் காட்சிகள், அரங்கை ஆற்றுகை

யாளர்கள் பயன்படுத்திய விதம் எல்லாம் புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

பெண்களுக்கான இடமும் அவர்களின் வகிபாகமும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தமை அவதானிப்பைப் பெற்றிருந்தது. உதாரணமாக கானாவூர் திருமண நிகழ்வை இவ்வாற்றுகையில் குறிப்பிடலாம்.

ஒட்டு மொத்தத்தில் மிகவும் இடர் மிகுந்த 2022ஆம் ஆண்டு திருமறைக் கலாமன்றத்தின் திருப்பாடுகளின் காட்சியான 'காவிய நாயகன்' வரலாற்றுக் காவியமாக மாறியிருந்தது என்றால் மிகையாகாது! அதற்குக் காரணமான திருமறைக் கலாமன்றமும் அதன் கலைஞர்களும் காவிய நாயகனைக் காவியமாக்கிய நெறியாளர் திருமதி வைதேகி செல்மர் எமில் அவர்களும் பாராட்டுக்குரியவர்களே! •

கலைமுகம் அடுத்த இதழ்

75 ஆவது

பவள இதழ்

வரவு

நூல்:

பேராசிரியர் செ. யோகராசாவின் முன்னுரைகளினூடாக: ஈழத்து நவீன இலக்கிய பார்வைகள்-படைப்பாளர்கள் - தடங்கள்

பதிப்பாசிரியர்:

த. மேகராசா

பதிப்பு:

மார்ச்சு 2019

வெளியீடு:

சுதந்திர ஆய்வு வட்டம்

விலை:

700.00

மின்னிதழாகத் தாய்வீடு

www.thaiveedu.com

தாய்வீடு

ஒலியிதழாகத் தாய்வீடு

Spotify

<https://spoti.fi/3qcW3tn>

Anchor FM

<https://anchor.fm/thaiveedu>

Google Podcasts:

<https://bit.ly/2RWBZij>

Youtube:

<https://www.youtube.com/c/Thaiveedu/videos>

info@thaiveedu.com

+1 416 857 6406

சசிகா லேர்னர்ஸ்

THE SASIKA LEARNERS

தலைமைக் காரியாலயம்
இல. 57 வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்
021 221 7678, 077 722 6247

அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற
சாரதி பயிற்சிப் பாடசாலை

கிளைக் காரியாலயங்கள்

வாங்களாவடிச் சந்தி, வேலணை
021 221 5472, 070 301 3012

கே.கே. எஸ் வீதி, மல்லாகம்
021 224 3393, 070 301 3014

ஓடக்கரை வீதி, சங்கானை
021 225 1664, 070 301 3016

தபால் நிலைய வீதி, (A9),
சாவகச்சேரி (NDB Bank அருகில்)
021 227 0616, 071 557 0616

கீரிமலை வீதி, பண்டத்தரிப்பு
021 225 2333, 071 255 4135

பருத்தித்துறை வீதி, நெல்லியடி
021 226 0999, 071 775 0999

இல. 821C, மணிக்கூட்டு கோபுர வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

021 222 8004, 070 301 5004

பழைய கண்டி (பிரதான வீதி)

காரைநகர்
021 225 2454, 070 510 2484

பலாலி வீதி, புன்னாலைக்கட்டுவன்
021 224 5001, 076 384 0684

வாகனப் பயிற்சியாளர்களுக்கு நேர காலதயிர்றியப் பயிற்சி வழங்கப்படும்.

(கிளை நிறுவனங்களிலும் வாகனப் பயிற்சியினை மேற்கொள்ளலாம்)

Copyrighted by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஆசீர் வணிக நிலையம்

ASEER VANIGA NILAIYAM Paper, Stationeries & More Items

No. 202, 204, K.K.S. Road,
Jaffna

T.P. 021 222 5485
Fax. 021 222 2842

Reg.No:TH / DS /UCO749

TS3 தாதியர் மற்றும் பராமரிப்பு சேவை

- + வீட்டுத்தாதியர் பராமரிப்பு
- + இயன் மருத்துவம் (Physiothropy)
- + ஆய்வுகூட குருதி, சல
யரிசோதனைக்கு வழிவகுத்தல்
- + வைத்தியசாலை நோயாளர்
பராமரிப்பு
- + அம்புலன்ஸ் சேவை ஒழுங்கமைப்பு

டச்ச வீதி. சாவகச்சேரி | சென். பற்றிக்ஸ் வீதி. யாழ்ப்பாணம்

077 956 0495, 077 906 8770

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org